EMIL DUMEA

PRIVEȘTE, ÎNȚELEGE, IUBEȘTE

-Partea I

IAȘI 2018

6 iulie 2017

VREAU SĂ FIU LĂUDAT?

Să-mi spună cineva că nu-i place să fie lăudat și-i voi răspunde că este un ipocrit. În societatea noastră, dorința de a fi lăudat a devenit un fel de a doua natură, sau la fel de necesară ca și dorința de a ne hrăni.

A-ți recunoaște limitele și slăbiciunile, sau propria micime interioară a rămas o practică pentru unii asceți.
De ce oare oamenii vor să fie lăudați? Doar din mândrie, pentru a li se gâdila orgoliul? Nu! Există și o altă explicație, mai subtilă, dar foarte importantă, și anume faptul că oamenii nu se simt siguri de ei înșiși, de ceea ce sunt, de ceea ce fac. Această nesiguranță le creează neliniști, nemulțumiri și din acest motiv au nevoie să fie mereu înșelați, mințiți, lăudați; pentru a fi mulțumiți de ei înșiși. Un om căruia lucrurile îi sunt clare, nu simte nevoia de a fi păcălit, lingușit. Însă unul care trăiește într-o nebuloasă și nesiguranță continuă, acesta are nevoie să i se spună că este brav și că tot ceea ce face este foarte bine. Mai mult sau mai puțin, toți suferim de această boală. Însă cu cât ne vom cunoaște mai bine pe noi înșine și ne vom accepta așa cum suntem, încercând, bineînțeles, să devenim mai buni, cu atât vom simți mai puțin nevoia de a fi lăudați.

INIMA

Probabil vom rămâne toată viața niște copii. Întrucât încă din sânul mamei am simțit bătăile unei inimi, și apoi am crescut la pieptul ei, aproape de inima ei, tot așa și pe parcursul vieții, nu ne vom simți bine și nu vom fi fericiți decât dacă în inima noastră vom auzi, vom simți bătăile unei alte inimi. Iar un creștin, dacă nu simte în inima lui cum bate inima lui Dumnezeu, ce fel de creștin este?

DESTINE ÎNTR-UN PAHAR

Din câte se pare, viața nu te-a iubit pe tine; dar nici tu nu ai făcut mari eforturi să o iubești. Asta ți-ar fi cerut curaj, imaginație și fantezie, iar tu nu ai vrut să ieși din lenea și egoismul tău. Și atunci ai început să-ți verși năduful și nefericirea pe alții; să-i scuipi și să-i înjuri în fel și chip. Și tot te-ai cufundat, cu fiecare zi un pic mai jos în propria acreală și amărăciune. Și fiindcă viața-i lungă și nu poți tot timpul să-i zici de dulce în toate felurile, te-ai făcut prieten cu paharul. El nu a zis nimic împotriva ta. De fapt, paharul a rămas singurul tău prieten, cel care nu ți-a reproșat nimic, niciodată; exact ca un câine credincios pe care-l scoți la plimbare în fiecare zi și zici că-i amicul tău cel mai bun. Fiindcă nu are glas ca să-ți spună ce jalnic arăți; ce hidos ești. Așa și paharul, tăcutul tău prieten, te îmbie să-l umpli mereu și să-l dai pe gât ca să se ducă la vale încă o înjurătură care-ți stătea în gât ca o aschie. Și uite așa ți-ai găsit tu cel mai bun prieten al vieții tale. Și din aburii în care-ți mustesc creierii ce-i mai ai, analizezi pe toți și toate câte sunt sub stelele nopții și sub soarele zilei. Și nimeni nu-i mai bun ca tine. Toți sunt mai răi, inclusiv nevasta pe care-ai reușit să o anihilezi și să ți-o faci sclavă; care-ți dă de mâncare în fiecare zi și care sigur, cu răbdarea ei, îi întrece pe toți sfinții din calendar.

Cum ai ajuns să o cucerești cândva, sau să o păcălești, nici ea nu a reușit să priceapă; dar acum este sclava ta, cârpa ta. Așa ai ajuns tu, o epavă vie care se târăște de ici-colo, făcând umbră degeaba pământului și secătuind tot ce mai poți secătui. Ai avut momente și mai grele, în care te-ai întrebat dacă cureaua te-ar putea ajuta, legată cu un capăt de grindă și cu celălat în jurul gâtului tău, să te eliberezi de tot oful din tine, să-l scuipi pe tot afară din tine ca pe o mâncare stricată. Dar nu ai fost în stare de atâta eroism; ești prea mic pentru ca să te spânzuri; prea slab, prea nemernic. Sinuciderea este pentru cei cu ficatul tare; al tău este ferfeniță și mustește în grăsimi și alcool. Așa că nu ți-a mai rămas altceva de făcut decât să înjuri pe toată lumea, chiar și pe Dumnezeu și pe toți sfinții; să-ți mai bați nevasta când ești în

stare să-ți ridici mâna împotriva ei. Mai ai un singur prieten pe lume, paharul; și țigara, ca să privești lumea cu ochii încețoșați de dincolo de perdeaua de fum; să nu o vezi clar niciodată; să-ți uiți și chipul, căci oricum nu-ți place. Singura ta plăcere este cea care te îmbrățișează în fiecare zi, cu o căldură delicată de 4, 5 grade (bere), de 10, 11, 12 grade (vin), de 35, 40, 45 grade (wawww, tării!). Te îmbrățișează și pe tine cineva, îți umple din nou ființa hidoasă și nefericită; chiar și pentru tine mai există un prieten. Nimeni nu-i singur sub soare și tu ești sigur că bunul tău prieten îți va fi alături până îți vei da ultima suflare. Câtă iubire există între voi! Câtă fidelitate! Dacă nu-i fizic în mâna ta, dacă sunt momente când nu-ți curge pe gât, el, paharul, este mereu în gândurile și dorințele tale, alături, bineînțeles de litania bolboroselilor, nemulțumirilor și înjurăturilor pe care le adresezi cu regularitate (măcar în gând) celor de aproape și celor de departe, adică întregii lumi, inclusiv lui Dumnezeu și sfinților lui. Dar, totuși, un singur prieten mai ai pe lume, care nu-ți zice niciodată nimic de rău. Totuși, nu-i cazul să-l strângi așa strâns în mâinile tale; oricum, nu are picioare ca să fugă din fața ta.

LA NOI ESTE LINIȘTE ȘI VIAȚA-I COLORATĂ

Zilele trecute (iulie, 2017) treceam cu un grup de persoane din Belgia printr-un orășel din Moldova. Ceea ce persoanele străine au remarcat cu plăcere și o vădită satisfacție a fost faptul că la noi este multă siguranță; faptul că oamenii sunt pașnici și se înțeleg între ei și că pe străzi nu patrulează soldați înarmați până în dinți și polițiști, și ei tot înarmați. Le-am spus acestor vizitatori că noi formăm un popor pașnic și nici nu ne atacă nimeni venit din afară, așa cum, din păcate, se întâmplă la ei, în Occident.

Despre aceiași oameni ai noștri, blânzi și pașnici, ca și despre viața tihnită, liniștită pe care o au locuitorii respectivului orășel, cineva care domiciliază în acest mic oraș de provincie are o altă părere: Sunt bârfitori și au o imaginație bogată în ceea ce

privește relațiile interumane. De pe banca din fața blocului sau de după vizorul din casa scărilor, acestor oameni nu le scapă nimic, iar fantezia lor creatoare debordează în analiza elucubrant-sentimentală și relațională a vieții altora.

Eh! Și să mai zică cineva că în micul orășel de provincie nu-i bine și te plictisești de moarte!

PS: Cei care continuă mereu să critice pe alții și să le găsească tot felul de pete, nu fac altceva decât să-și alimenteze propriile frustrări și insatisfacții.

SOS: STRESUL TERMIC!

Buletinele meteo (12 iulie 2017) ne strică și mai mult starea psihică și așa precară pe care mulți o avem și ne amenință cu un nou dușman, ”stresul termic”. Pe vremuri se spunea ”temperaturi ridicate”; apoi, în conformitate cu dorința crescândă de confort specifică timpurilor post-ceaușiste, se spunea ”disconfort termic”. Acum se pare că situația s-a agravat și avem de suportat un ”stres termic”. Întrucât boala cea mai răspândită a timpurilor actuale o reprezintă stresul, iată că pe lângă stresul cauzat de șefi, de lipsa sau nesiguranța locului de muncă, de prea multele activități la serviciu sau acasă, de salariul prea mic, s-a mai abătut pe capul nostru încă un stres, stresul termic.

Așadar, atenție la modul cum priviți, cum îi vorbiți vecinului de scară sau colegului de serviciu: S-ar putea să fie terorizat de stresul termic și să reacționeze în maniere imprevizibile. Sau noi înșine putem suferi devieri de gândire și de comportament din cauza stresului termic.

...Și totuși, eu le doresc tuturor o zi fără niciun fel de stres, mai ales la nivelul creierului.

ÎNDEMN

Dacă Dumnezeul despre care vi se vorbește nu vă mulțumește, atunci fiți voi atât de mari și puternici și creați-L în mintea, gândurile, cuvintele, dar mai ales în faptele voastre.
Dacă credeți că iubirea este un simplu cuvânt, atunci fiți voi capabili să iubiți cu toate puterile până la ultima bătaie a inimii voastre.

Dacă credeți că adevărul este o iluzie iar dreptatea umblă cu capul spart pe pământul nostru, atunci fiți voi capabili să nu mințiți niciodată și să fiți drepți în toate faptele voastre.
Dacă credeți că binele nu există, ci doar interesul egoist, atunci fiți voi buni și generoși cu toți.

Dacă credeți că frumusețea este doar de suprafață, iar în interior, toți oamenii sunt urâți, priviți această lume și vedeți cât de frumoasă este; dar mai ales priviți-vă cu atenție chipul în oglindă și veți descoperi în el ceva din frumusețea Celui care ne-a creat pe toți.

Dacă credeți că lumea aceasta nu are niciun viitor, atunci creați voi astăzi un viitor pentru voi, pentru copiii voștri și pentru copiii copiilor lor.

Dacă ziua de astăzi și cea de mâine credeți că nu va fi frumoasă, fiți voi frumusețea zilei de astăzi și de mâine!
Viața și frumusețea ei aparțin celor care cred cu adevărat în ele.

LA TEJGHEAUA CU SEMINȚE

Un om a aflat că Dumnezeu și-a deschis un magazin și chiar El vinde la tejghea. Asta-i super, și-a zis; vreau numaidecât să merg la El la cumpărături. Zis și făcut. Și-a făcut omul niște calcule sumare, să vadă dacă are cu ce plăti tot ce și-a pus în plan să cumpere de la magazinul Celui Preaînalt. I s-a părut că nu are suficienți bani pentru multele produse pe care și le dorea, dar și-a zis în sinea lui că dată fiind bunătatea vânzătorului, o să i se facă niște reduceri.

Cu banii în buzunar, omul nostru porni spre magazinul pe care Domnul Dumnezeu îl avea chiar la colțul străzii unde locuia. Intră bucuros și încrezător în magazin și spre plăcuta lui surprindere, chiar Domnul Dumnezeu era îndărătul tejghelei și-l privea cu zâmbetul până la urechi.

Bună ziua, Doamne!

Bună ziua, fiul meu, îi răspunse imediat Dumnezeu. Spune-mi, cu ce te pot servi?

Păi, Doamne, eu am o listă cam lungă de cumpărături.

Spune-mi, fiul meu; spune-mi tot ce-ți dorește inima.

Păi, Doamne, aș vrea să-mi dai cât mai multă sănătate.

Bine, îi răspunse Domnul, și altceva? Ce mai dorești? Spune-mi tot ce dorești de la mine.

Doamne, aș dori să-mi dai viață lungă; aș vrea și un serviciu bun și bine plătit; aș vrea să-mi dai și casă, cu tot ce este nevoie într-însa, mașină, concedii cât mai plăcute...

Oooo, îl întrerupse Domnul pe cumpărătorul nostru. Cred că tu nu ai priceput un lucru. Care? Îl întrebă cumpărătorul nedumerit.

Ei bine, fiul meu, tu nu ai priceput că eu nu vând roade, fructe. Eu vând numai semințe!

La auzul acestui răspuns, omul nostru căzu pe gânduri, iar după ce mai rumegă și întoarse pe toate fețele răspunsul Celui Preaînalt, îndrăzni să-L întrebe:

Doamne, și dacă apelez la sfinți, sau la preoți, sau călugări cu har, dacă fac și eu niște donații pentru construirea de biserici, catedrale, tot semințe îmi vinzi? Nu pot primi și fructe?

No chance!; răspunse sec Dumnezeu. Îmi pare rău, fiul meu! Așa cum ți-am spus deja, eu vând doar semințe.

Doamne, replică omul nostru, dar eu am înțeles puțin altfel management-ul tău comercial. Așa cum am înțeles eu religia ta și cum i-am auzit pe mulți că o predică, am crezut că pot cumpăra direct fructe de la tine.

Nu, fiule, ai înțeles greșit; îi replică scurt Dumnezeu. Eu vând doar semințe. Și, nu te supăra, dar capul ăla de pe umeri pe care ți l-am dat, ce crezi că trebuie să faci cu el? Dar cu inima din

piept? Dar cu brațele, că văd că ești destul de mușchiulos? Deci, vrei sau nu vrei semințe? Și nu-mi trebuie banii tăi. Ți le dau gratis pe toate. Doar că va trebui să le cultivi și să le faci să rodească.

ÎN CONCEDIU

Publicitatea ne umple mintea cu tot felul de oferte pentru vacanțe și concedii: În țări și insule exotice, pe plajele țărilor vecine, pe plajele de la noi, la munte, în stațiuni turistice etc. Nu la acestea doream să mă refer, ci la vacanțele și mai ales concediile pe care le au românii noștri care lucrează în străinătate. De la o zi la alta, în satul meu natal crește numărul mașinilor "străine ". Și nu aș putea spune că sunt din categoria mașinilor foarte ieftine. Semn că oamenii noștri nu sunt chiar muritori de foame sau cerșetori pe alte meleaguri, pe unde lucrează. Nu! Dimpotrivă! Muncesc din greu și câștigă suficient de mult ca să-și permită și o mașină cu care să vină în concediu "acasă". Încă se simt acasă în locurile unde au copilărit și au crescut mari. Încă investesc din plin în casele, curțile, gardurile și grădinile lor de aici, din România. În concediu, oamenii noștri au multe treburi de rezolvat în casa lor de aici, de acasă. Și lucrează de zor. Și încă nu am ajuns la perioada cea mai aglomerată; va sosi acuși, în luna august. Să vezi atunci viespar de mașini cu numere străine, cum umplu străzile, devenite deodată prea înguste; să vezi atunci forfotă pe drum și prin ogrăzi. Muzică și grătare seara, lângă casă; discuții vesele și râsete până noaptea târziu.

Și asta nu-i totul. În biserică, preoții anunță o lungă listă de logodnici care se vor căsători în luna de foc: august; augustul în flăcări; augustul nunților. Se anunță pentru prima, a doua, a treia oară logodna dintre Ioan, fiul lui… cu Maria, fiica… etc. etc. Vor fi foarte multe nunți în Adjudeni, în luna august; o inflație de nunți. Păcat că nu mai este nunta de odinioară, care începea sâmbătă seara, continua duminica, și erai chemat la nuntă și luni. Iar costul nu era așa pipărat ca acum. Acum te

invită la nuntă doar seara, când ești deja obosit și sătul. De mâncare nu prea îți mai arde la ora aceea târzie. Mai joci un joc, două, iar după miezul nopții, acasă, la culcare. Bineînțeles, după ce ai lăsat deja plicul cu bani. Și gata nunta. Nimic nu mai este ca pe vremuri; nici măcar nunțile. Nu-mi face impresia că majoritatea sătenilor ar fi foarte bucuroși cu avalanșa asta de nunți; dimpotrivă! Mulți stau cu gheața în spate și nu mai știu cum să strângă bănuții cu șapte noduri, ca să facă față invitațiilor la nunți. Și se uită zilnic la poartă, sau în căsuța poștală, să vadă dacă nu le-a mai sosit vreo amendă (o invitație la nuntă). Cam asta este activitatea de bază în satul meu natal în perioada de vară a concediilor: nunțile.

Generația tânără este în vacanță și deocamdată o vezi pe biciclete încoace și încolo pe toate străzile. Bine că au scos din circuit nenumăratele jafuri de motorete care creau un vacarm, de ți se părea că intrăm în stare de mobilizare pentru război. Toate au fost reduse la tăcere și au dispărut din peisaj. Satul este plin de biciclete și mașini. Dar nu avem trotuare, iar mașinile își împart același carosabil cu nenumărații bicicliști; la aceștia să le adăugăm pe mămicile cu pruncii lor în landouri; și să-i adăugăm pe cei și cele ce se deplasează cu rolele. Mă aflu într-un sat emancipat. Acum câteva zile m-am intersectat cu o domnișorică pe role, foarte grațioasă și care în timp ce se deplasa pe rolele de culoare roz își făcea și un selfie. Aș vrea să o găsesc pe Facebook. Help! Dacă este cineva din Adjudeni care pe pagina lui (ei) are un filmuleț cu o domnișorică ce se deplasează pe role pe strada principală a satului, să-mi dea un share, s-o văd și io. Mulțumiri anticipate! Thanks!

În satul meu, în perioada vacanței de vară și a concediilor, lumea muncește; construiește; modernizează și îmbunătățește casa; împrospătează culoarea gardului; pune o poartă nouă. Satul meu natal este în plină dezvoltare, iar concurența între localnici este destul de puternică. Fiecare vrea să se afirme cu ceva. Nu știu câte conflicte mai mocnite sau active există între localnici din cauza haturilor dintre grădini sau

din cauza gardului pe care mulți l-au construit în teritoriul vecinului. Să intre măcar cu câțiva centimetri în proprietatea celuilalt, dar să intre; altfel, nu-s mulțumiți și nu au liniște. Halal oameni; halal creștini! Sic!

Dintre sătenii din Adjudeni, nu cunosc încă pe nimeni care să se fi afirmat printr-o poezie deosebită pe care să o fi scris cu declarație și dedicație persoanei iubite. Știu că sunt anumite talente muzicale, dar am impresia că acum au intrat și ele în concediu. Nu știu dacă există cineva din satul meu natal care să fi scris vreun roman, vreo piesă de teatru; care să fi sculptat o statuie; să fie făcut o invenție. Nu știu câți dintre sătenii de aici au o bibliotecă în casă; măcar una așa, mai mică, dar bibliotecă să fie. Săteni care în serile liniștite ale iernii să stea la căldură, citind cu plăcere cărți din propria bibliotecă. Apropo, cine cunoaște consăteni cu bibliotecă în casă, să facă o poză și să o șeruiască (Din englezescul "to share": A împărți fișiere) și pe pagina mea. Mulțumiri anticipate!
Vacanță plăcută! Concediu plăcut, dragi adjudeneni!

PS: Domnișoarele să nu uite să se tragă cu rolele și să-și filmeze un selfie din mers. Este foarte cool! Ar putea deveni un brand local cu deschidere largă și bătaie lungă.
PS: Mihoc Maria mi-a trimis poze frumoase cu propria bibliotecă. Felicitări din inimă!

CE-I BINE ȘI CE-I RĂU?

Acum nu mai este ca pe vremuri, când copiii și tinerii aveau respect pentru cei în vârstă; când femeile rămase văduve se îmbrăcau în negru pentru tot restul vieții ce o mai aveau de trăit pe lumea asta; când soția avea respect pentru soț și nu îndrăznea să i se adreseze cu tu; când preoții erau ascultați cu sfințenie și nimeni nu crâcnea; când legea era lege; când era teamă de Dumnezeu. Acum totul s-a schimbat și nu se mai știe ce este bine și ce este rău. Așa spun mulți oameni în vârstă că era în trecut.

Ei, aici e-aici, cine mai știe ce este bine și ce este rău? Fiindcă nici mie nu-mi sunt clare toate lucrurile, am întrebat o persoană pe care o consideram înțeleaptă ce crede despre toate acestea și despre cum merge lumea acum. Mare mi-a fost mirarea să constat că respectiva persoană a căzut pe gânduri, mai rău decât cad eu câteodată când nu pricep nimic, și după o lungă pauză, îmi spune: Păi, nu prea știu ce să zic. Eu tai firul în patru; învârt lucrurile pe toate fețele, le calculez din toate direcțiile, le pun pe cântar, le măsor, le analizez, iar rezultatul este următorul: nu ajung la nicio concluzie și nu pot să iau nicio decizie. Iar asta mă deranjează mai mult decât mirosul urât de la grajdul vecinului. Degeaba m-ați întrebat ce cred eu că este bine și ce este rău; nu pot să vă dau niciun răspuns. Stați așa, continuă ea, să vă mai zic ceva: Acum nici preoții nu prea mai spun ce este bine și ce este rău și cum trebuie să te comporți și de ce anume trebuie să-ți fie frică și să ocolești. Când eram eu mică, iar acum am deja fire albe în păr; zic, când eram eu mică și mergeam la Slujbă (adică Sfânta Liturghie n.n.), de multe ori preoții predicau despre flăcările veșnice ale focului iadului; acolo unde ajung cei răi, cei care nu ascultă de preoți și de părinți. Și pe mine treaba asta m-a speriat rău de tot. Acuma, nu mai auzi așa ceva. Iar la televizor, ăștia îți spun numai minciuni. Așa că nu mă întrebați pe mine ce-i bine și ce-i rău, că, zău nu știu. Cu asta m-am ales din discuția cu interlocutoarea mea pe care o consideram o femeie înțeleaptă și cu experiența vieții.

Cândva, seara, tinerii nu puteau să stea de vorbă prea mult timp la poarta casei, căci gardianul moral al satului, preotul, avea grijă să le amintească de ora culcării (ora 22 cca); la fel, și părinții. Iar fetele "greșite" trebuiau să stea cu lumânarea aprinsă în mână la ușa bisericii, sau li se aplicau alte sancțiuni morale destul de severe. Acum aceste fete-mamă sunt protejate și susținute de legi și de comunitate ca să-și crească cât mai bine și mai ușor pruncii "din flori" (or fi acestea flori ale răului?) Dar cel cu care l-au făcut unde este? Cine mai știe ce și cum este bine?

La aceste întrebări, poate ne pot răspunde femeile care stau pe bancă la poarta casei și observă tot ce petrece pe stradă, cine vine, de unde vine și unde merge. Ele știu tot ce se petrece în sat; nu le scapă nimic. Știu cum merg lucrurile sau cum ar trebui să fie, ca să fie bine. Dar cine le mai bagă în seamă și pe ele? Le-a trecut timpul; și-au trăit traiul și și-au mâncat mălaiul. Tineretul nu mai stă pe bancă la poarta casei, căci stau cu toții cu ochii lipiți de ecranul tabletei sau calculatorului și dau like pe poze și cuvinte frumoase de pe Facebook. Sau dau dislike pe pozele sau cuvintele care nu le plac. Aceștia din urmă se aseamănă cu persoanele care umblă cu paleta după muște, dându-le câte un „dislike" cât ai clipi din ochi.

Nici la spovedanie, sub patrafirul preotului, nu se mai știe ce este grav și ce-i mai puțin grav, căci pentru același păcat, unul îți dă canon de ispășit ani de zile; altul, pentru același păcat, îți cere să faci doar niște metanii și să te rogi seara și dimineața cu fața la icoană.

Să facă fiecare după capul și credința lui, că tot un Dumnezeu este pentru toți și ce ne așteaptă după ce-om muri, om vedea atunci. Deocamdată nu s-a întors nimeni de acolo să ne spună ce și cum este dincolo și cum sunt cei care au fost buni, harnici și cuminți la casele lor; și nu se știe nici ce fac cei care au stricat casele altora și nici la biserică nu au umblat. Oare chiar așa de neînțeles sunt toate? Chiar așa rău am ajuns în timpurile astea, când nimic nu mai este ca pe vremuri?

OPEN MIND=OPEN SOCIETY

Zeci de milioane de străini au imigrat în Occident, care mai de care mai dornic de o viață mai bună, de mai mulți bani în buzunar; iar unii pentru a-și salva viața. Alții au venit cu arme, bombe și seamănă moarte și spaimă pe unde pot. Europa de Vest este plină cu noi veniți, sau veniți mai dinainte. Nu aș spune că toți sunt văzuți cu ochi buni de către băștinași. Și au motivele lor justificate să nu-i privească cu bunăvoință pe mulți dintre noii veniți.

Dar nu la noii poposiți pe bătrânul continent vreau să mă refer acum, ci la noi înșine și la mulți nepoftiți în inima și gândurile noastre și care ne deranjează chiar prin simpla lor prezență. Aceștia pot fi vecini de casă, de serviciu, de picnic, cunoștințe, oameni publici, etc. Poate nu-i înjurăm, dar sigur prezența lor nu ne produce mare plăcere. Chiar și când ne gândim la ei, deși pot fi departe de noi, nu ne transmit bucurie și plăcere, ci un anumit disconfort interior. Îi simțim ca pe niște muște pe care am vrea să nu le mai vedem în casa gândurilor și sentimentelor noastre. Eventual le dăm cu flit.

UE are o populație de peste 500 milioane locuitori, dintre care cam 8 % îl reprezintă noii veniți aici de pe toate continentele. Noi am putea să ne întrebăm câte persoane domiciliază în inima și gândurile noastre? Pentru câte persoane, fața ni se luminează și ochii ne strălucesc de bucurie atunci când ne gândim la ele? Dar pentru cei care nu intră în calapoadele minții noastre, în planurile și preferințele pe care le avem; pentru ei, ce sentimente nutrim? Ce sentimente nutrește un avocat sau un judecător pentru un amărât care are nevoie de serviciile lui, dar nu prea are ce să-i pună în plic? Ce sentimente nutrim pentru cei care ne-au supărat în vreun fel; sau nu s-au încadrat în planurile noastre; sau nu corespund gusturilor noastre?

Cred că suntem destul de selectivi în alegerea celor care să ne stea în preajmă. Deși este stabilit în toate legile egalitatea tuturor oamenilor, nu toți oamenii sunt egali pentru noi și nici noi pentru ceilalți. Deci, revenind, câte persoane sunt în inima noastră? Sau, aceasta este goală, nelocuită?

În mintea multora era și mai este ideea că la sate, lumea este unită; că toți se cunosc, se sprijină. Că rezonează la unison în fața problemelor vieții; că se iubesc și se respectă; că oamenii de la sate sunt mult mai uniți între ei decât cei de la oraș. Aceasta reprezintă o imagine idealistă a satului. Nu știu dacă toate acestea sunt întru totul adevărate. Nu știu dacă în inima săteanului de odinioară intrau mai mulți vecini decât intră astăzi.

Ceea ce remarc astăzi în viața celor de la sat este faptul că toți vor să își ridice standardul material; până unde, nu se știe. Dacă mă gândesc că și cetățenii Elveției sunt nemulțumiți de ceea ce au și doresc mai mult, îmi zic că nici românii nu vor fi vreodată mulțumiți cu ceea ce au. Pentru a le alimenta dorințele și planurile de înavuțire, mass-media au grijă să manipuleze și să controleze cât mai mult gândirea și a celor de la sate, care adesea sunt mai vulnerabili decât locuitorii de la oraș. Chiar dacă la multe case vezi spații verzi bine îngrijite și o mulțime de flori ce-ți încântă privirea, sătenii noștri în loc să stea în mijlocul acestui colț de rai pe care și l-au creat, stau mai mult în fața televizoarelor, calculatoarelor, tabletelor și smartphone-urilor lor. Lumea de la sate este asaltată de materialism, de tehnică și devine din ce în ce mai însingurată. Nici măcar comuniunea cu natura nu mai funcționează bine. În loc să iasă în fața casei și să admire cerul, natura și frumusețile ei, mulți oameni de la sat se închid din ce în ce mai mult în ei înșiși și în problemele pe care le au sau și le creează singuri.

Să ne întoarcem însă fiecare în propria ogradă și să ne întrebăm din nou: Cine mai încape în inima noastră? Câte persoane locuiesc cu bucurie și plăcere în adâncul ființei noastre? Iar noi în inima cui locuim?

Ca și creștini, ar trebui să știm că trebuie să fim oameni universali. Orice om trebuie să găsească deschise porțile gândurilor și inimii noastre. Un creștin este cetățean al întregii planete; și toată planeta este casa lui, căci totul reprezintă creația aceluiași Tată al tuturor. Aceasta reprezintă esența revoluției spirituale pe care Cristos a declanșat-o în lume și pe care creștinii încearcă să o continue.

Cu cât vom trăi mai mult în prezența lui Dumnezeu, cu atât casa noastră va deveni mai mare și mai ospitalieră, iar singurătatea (care este alt nume al iadului) nu va bântui inima și gândurile noastre.

Open mind=open society.

CE-I CU PĂRINTELE POMOHACI? (Sau ce-i cu noi?)

În zilele trecute, la un festival al ciobanilor de la Jina, părintele Pomohaci (caterisit; mai este preot?) a cântat iar lumea l-a aplaudat la scenă deschisă. Cristian Pomohaci, preot și rapsod popular în același timp, este caterisit de autoritatea competentă a Bisericii Ortodoxe Române din cauza acuzațiilor ce i se aduc: Racolare de minori în scopuri sexuale.

Acuzațiile care i se aduc sunt grave, foarte grave, iar părintele Pomohaci continuă să cânte în public, aplaudat de foarte mulți fani și credincioși în același timp. Nu-mi închipui că autoritatea bisericească competentă l-a caterisit fără a avea dovezi clare și convingătoare.

În cazul acesta, ce putem înțelege din aplauzele atâtor credincioși ortodocși, admiratori ai preotului rapsod? Am reflectat puțin asupra acestui caz, iar ceea ce eu am înțeles îmi lasă un gust amar: Am înțeles că trăiesc într-o țară în care a fost o lume care l-a aplaudat pe Ceaușescu și a fost devotată comunismului ateu, lume care în același timp a mers la biserică, s-a închinat lui Dumnezeu și a sărutat icoane și moaște.

O lume care i-a votat și îi votează pe cei care continuă să jecmănească această țară și să facă tot felul de răutăți, construindu-și legi care să le apere nedreptățile și setea de putere și avere.

O lume paradoxală, fanatică, care refuză să raționeze, refuz care cauzează în mintea și comportamentul ei confuzii grave între religie, credință și oameni, preoți care pot greși, iar unii chiar greșesc grav. Și totuși, lumea îi aplaudă și pe cei care greșesc grav.

Grav este și faptul că preotul Pomohaci, ținând cont de acuzațiile care i se aduc, măcar din bun simț sau prudență, sau ambele, ar fi trebuit să se retragă de pe scena publică. Dar nu a făcut-o. Cu nonșalanță a continuat să încânte publicul cu cântecele lui, la fel cum, cu nonșalanță, atâția politicieni, având dosare penale, continuă să stea în Guvern și să-și facă interesele cum li se pare lor mai bine. Și pariez că la următoarele alegeri,

lumea îi va vota din nou. Aceasta se întâmplă în România, nu numai din 1989 încoace, ci cu mult timp înainte. Și ne mai întrebăm sau mirăm de ce batem pasul pe loc, sau chiar dăm înapoi?
Deci, ce-i cu părintele Pomohaci, sau ce-i cu noi?

PREOȚI DIN ADJUDENI

-Listă primită de la profesoara satului, Angela Dumea, căreia îi mulțumim din inimă.

Nr. crt. Numele Data nașterii Data hirotonirii Data decesului Locul înmormântării Alte observații

Preoți decedați

1 Pr. Băcăoanu Petru 20.06.1908 11.07.1992 Adjudeni
2 Pr. Benchea Andrei 28.09.1909 13.8.1933 14.11.1971 Misionar China
3 Mons. Bogleş Ioan 24.06.1880 26.11.1906 22.12.1925, Adjudeni
4 Pr. Bogleş Petru 30.10.1918, 4.07.1994 Botoşani
5 Pr. Butnaru Mihai 07.05.1919 02.09.1974 Bucureşti
6 Pr. Dancă Carmil 25.09.1916 24.09.1993 Traian Bc
7 Pr. Dumea Mihai 01.01.1880 26.11.1906 06.01.1927, Bârgăuani
8 Pr. Gal Mihai 24.01.1937 15.8.1968 05.09.2011, Adjudeni
9 Pr. Ghiuzan Damian 18.01.1931 8.12.1961 07.05.2001 Adjudeni
10 Pr. Ghiuzan Eugen, 14.09.1925 26.10.1952 07.02.2007 Adjudeni
11 Pr. Ghiuzan Iosif 03.01.1898 02.12.1932 Adjudeni
12 Pr. Ghiuzan Iosif-Alexandru 01.02.1907 03.04.1932 09.01.1978,Mărgineni
13 Pr. Ghiuzan Matei 19.11.1914 11.5.1941 20.12.1985 Mărgineni
14 Pr. Ghiuzan Mihai 18.09.1914 11.05.1941 29.06.1983 Adjudeni

15 Pr. Iacob Iosif 09.09.1907 18.04.1975 Galaţi
16 Pr. Mihoc Martin 08.03.1916 11.05.1941 27.06.1969 Iugani

Preoți în viață

17	Dancă	Anton	1.06.1937	21.04.1963
18	Dumea	Bonaventura	31.01.1940	01.05.1966
19	Dumea	Claudiu	29.08.1942	26.06.1966
20	Ghiuzan	Anton	19.01.1954	29.06.1979
21	Mihăică	Petru	01.08.1956	29.06.1983
22	Dumea	Emil	15.07.1958	29.06.1984
23	Medveş	Maricel	02.01.1959	29.06.1986
24	Fechetă	Iosif	26.09.1968	31.07.2004
25	Baciu	Martin-Maricel	06.11.1969	23.05.1998
26	Ciobanu	Dănuț-Damian	21.02.1971	31.07.2004
27	Fechetă	Mihai	28.02.1972	29.06.2005
28	Bogliş	Iosif	12.11.1972	02.03.1997
29	Medveş	Daniel-Ionel	30.01.1978	24.06.2003
30	Dancă	Gabriel	18.02.1978	17.04.2004,
31	Bogleş	Gabriel	21.05.1978	17.04.2004
32	Roca	Cristian	17.05.1981	24.06.2009
33	Fechetă	Daniel	06.03.1982	24.06.2009
34	Medveş	Petru	19.08.1982	24.06.2008
35	Fechetă	Paul	21.11.1982	24.06.2008
36	Butnaru	Iulian	08.05.1984	29.06.2011
37	Dancă	Iulian	15.12.1984	29.06.2013
38	Ghiuzan	Iulian	12.09.1986	29.06.2013
39	Dancă	Iosif	03.04.1987	24.06.2016

40 Dancă Iosif 08.06.1987 24.06.2014

NICOLAS

Mie, după ce m-a născut, mama a dorit să-mi pună numele Anton; dar moașa care era în maternitate a sărit ca friptă, spunându-i clar și răspicat mamei că-i plin satul de copii cu numele acesta. Și i-a sugerat să-mi pună un nume mai deosebit;

de exemplu, Emil. Mamei i-a plăcut ideea moașei, și iată de ce mă numesc eu Emil. Este adevărat că în noaptea următoare mama a visat cum sfântul Anton, negru de supărare, a venit la ea și a strâns-o de gât, reproșându-i faptul că s-a luat după moașă și nu mi-a pus numele Anton. Când mi-a povestit această istorie, întrebându-mă dacă-mi place numele de Emil, eu am râs copios și i-am răspuns să stea liniștită, căci îmi place, iar sfântul Anton nu ar trebui să fie așa de supărat.

Acum, lucrurile s-au schimbat, lumea s-a internaționalizat, s-a globalizat și în satele noastre, moș Ion, badea Gheorghe, măutșa Ileana sau Viroana și-au trăit traiul, și-au mâncat mălaiul și sunt chiar pe cale de dispariție. Acum sunt pe val alte nume cu sonoritate internațională Raul, Denis, Larisa, Nicolas, Patric, Artur etc. Nu știu cum or fi scrise în certificatele de naștere numele ultimilor doi, căci dacă părinții vor să imite numele așa cum sunt în țara unde lucrează acum, iar acolo au fost cuceriți de frumusețea și sonoritatea (personalitatea) acestor nume; ei bine, acolo, în Irlanda sau Anglia, numele se scriu Patrick și Arthur, în memoria unor mari personalități ale trecutului, sfinți și regi care au marcat profund istoria acestor țări. Mă tot frământă o problemă: Ce nume dădeau părinții copiilor lor dacă, de exemplu, ar fi lucrat în China? Chang sau Chu-hua? Sau dacă mai stau mult prin vreo țară arabă, poate or să le dea numele de Mustafa sau, dacă-i fată, Havin? Hm! Și ce-o să facă preotul la botez, dacă părinții or să ceară să-l boteze pe Mustafa? Poți să încreștinezi o persoană care are un nume eminamente musulman? Cred că se poate, din moment ce am întâlnit persoane rrome creștinate cu nume de mașină (și ce mașină!), Mercedesa. Sau o alta, cu un nume mai romantic, Nostalgia. O alta cu un nume din economia liberă de piață, Speculanția.

Am auzit că pe vremuri s-a mai întâmplat ca tatăl, mergând la primărie să-și declare copilul, de bucurie sau de necaz (s-a mai întâmplat și așa), se oprea întâi la crâșmă, trăgea

o băută bună și apoi, pe drum uita ce nume a stabilit acasă împreună cu nevasta să-i dea copilului lor, și când ajungea la primărie, spunea și el un nume așa cum îi venea în minte, de exemplu, Niculai. Nici măcar Nicolae, cum ar fi mai corect, ci pur și simplu Niculai. Deși acasă stabilise împreună cu nevasta să-l cheme Ion; nu Ioan, căci Ioan suna parcă prea orășenesc; așa cum Gheorghe în varianta de la sat se pronunță Ghiorghi. Ghiorghi a lu Viroana lu Gîscî; cî nu s-o găsît nișio altî proastă să-l iei șî pi nitotul ista, cî și tasu o băut ca și el și o umblat numa din șanț în șanț.

Acum lucrurile s-au schimbat. Cu siguranță, Artur nu va merge cu sapa la câmp la prășit, nici nu va sta la coada vacii, nici nu va mâna calul prin sat și peste ogoare, nici nu va mânca mămăligă cu ceapă. Nici Delia sau Federica nu vor mai fi precum bunica Viroana. Ele s-au născut pe malul Tamisei, sau la poalele Dolomiților. Iar dacă bunica lor nici nu a fost la grădiniță, aceasta s-a întâmplat întrucât de mică i se pus sapa pe umeri și a mers la prășit. Acum nepoatele ei sunt duse la grădiniță cu mașina, iar la sapa bunicii se uită ca la o piesă de muzeu în timp ce butonează smartphone-ul și-și privesc unghiile vopsite și date cu gel.

Este adevărat că în satul în care locuiește această nouă generație cu nume exotice încă pute a balegă și bălegar, încă ți se bagă muștele în gură când mănânci, încă se calcă prin gropi și sunt peturi și mizerii mai peste tot. Încă sunt multe case construite pe câmpuri, iar drumurile care duc la ele (nu le putem numi străzi) sunt pe pământ mai mult sau mai puțin bătătorit și nu prea ai șanse să ajungi la ele când plouă sau este vreme rea.

O nouă lume este la orizont. Satul lui Nică din Humulești este deja la muzeu. Multe lucruri sunt deja la muzeu. O întreagă lume a ajuns sau va ajunge la muzeu. Satele noastre sunt pe aceleași locuri pe care au fost de când există ele; al meu este menționat din secolul XV, deși cred că exista cu mult înainte. Și totuși, pe aceste locuri a apărut o altă lume, care gândește altfel,

se comportă altfel decât bunicii și străbunicii ei. Nici măcar clopotele de la biserică (atâtea câte mai sunt, căci sunt înlocuite cu niște goarne-difuzoare) nu mai bat ca odinioară. Nu știu de ce am impresia că nici măcar cocoșii (atâția câți încă mai sunt) nu mai cântă precum odinioară. Cânva cântau așa: Cucuriguuuuu! Acum cântă altfel: Chicchirichì, sau din gât, răgușiți. Nu știu de ce, dar parcă și cotcodăcitul găinilor (atâtea câte au mai rămas și ele, săracele) sună așa, puțin englezește sau italienește, sau nu știu exact cum. Și dacă mă gândesc bine, în gospodăriile oamenilor aceste păsări cam sunt pe cale de dispariție, așa cum în țările occidentale le mai găsești doar în crescătorii. Acolo, în curțile oamenilor nu mai există demult. Acum, le mai poți totuși vedea, însă din plastic, ca ornamente pe gazon. De fapt, și eu doream o pasăre ornamentală, nu găscă sau găină, ci o lebădă frumoasă cu gât grațios; să o pun în curte (nu în ogradă) pe căminul bazinului de apă. Dar mi s-a părut prea scumpă: 160 lei. Apropo, poate îmi spune cineva unde găsesc o lebădă albă frumoasă, din plastic, la un preț mai mic.

Și, ca să revenim de unde am plecat, vă spun sincer că aseară (6 august 2017) când am auzit pronunțându-se la botez numele de Andi Nicolas, gândul m-a dus la Nicolas Cage. Păcătosul de mine; la cine m-am gândit eu în timpul celebrării Liturghiei și a sfântului Botez!

DESPRE MISTERUL ȘI VOCAȚIA OMULUI

M-au fascinat de mic poveștile cu viteji care s-au luptat cu balauri și i-au învins.

Am citit despre exploratori care au urcat pe cele mai înalte culmi ale munților, sau au ajuns la Polul Nord sau Polul Sud al Pământului.

M-au fascinat oamenii care au pus piciorul pe lună și cei care scrutează galaxiile și doresc să știe până unde se întinde universul.

Dintotdeauna m-au atras oamenii care au proiecte mari în viața lor; care vor să descopere și să ajungă acolo unde încă nimeni nu a ajuns.
Nu știu însă de ce am impresia că cea mai mare aventură în care omul se poate angaja este aceea de a descoperi și trăi iubirea; de a-și sintoniza bătăile inimii sale cu bătăile inimii lui Dumnezeu. Cred că destinul și vocația omului este de a descoperi și trăi ceea ce este adânc înscris în inima și în conștiința lui.
Înclin să cred că omul va fi capabil să pună piciorul și pe alte planete și să înainteze mereu în descoperirea tainelor naturii și ale universului. Însă nu cred că omul va ajunge vreodată suficient de aproape de Cel care este în inima lui și în același timp atât de mare și atât de departe de el încât cerurile și pământul nu-l pot cuprinde.

EȘTI DIN ADJUDENI, DACĂ:

Ești din Adjudeni, dacă ești de-a lu':

Cățauă
Vulpiță
Broscoi
Oaie
Gurilă (la origine, probabil a fost o gorilă)

Geniul Maimuță (un cimpanzeu?)

Gâgâriță
Cuculeana
Cuc
Bou
Albina
Pui de mâță

Troampa (o fi o trompă de elefant?)

Gâscă
Cățel

Păduche
Boboc
Bursuc
Ursu
Șobolan
Vraghie
Chișcar
Calu
Dălac (poreclă a animalului numit cal)

Cocostârc
Rață
Șoarec
Chițigoi
Cioară
Păsărică
Struț
Gândacu
Jeru
Cap de câine

Maimuța
Iepuraș
Purcică

Clopotaru
Clopoțel (locuiesc pe Fundătura Clopoțeilor, nr. 2)

Caticu
Iojoi
Hogea
Ghindel
Găguț
Harțoi
Goașa
Mirțu
Ciminghir
Beșică

Plăcintă
Băceu
Mandache
Uța
Gaia
Cuța
Chirdic
Birou
Bina
Șoric
Cârnaț
Leiba
Pantaleanu
Itan
Mărtinica
Mama grasa

Mocanu
Germanu (or să apară și englezu, americanu etc.)

Neamțu
Turcu (oare are strămoși în Turcia?)

Grecu
Săcui (străbunicii mei de pe tată sunt veniți din Secuime)

Caroleț
Hăț
Tigaie
Ana Lugojana (o fi din Lugoj?)

Bogățica (hm, nici prea bogată nu-i bine să fie)

Chiaburu (o fi mai bogat decât Bogățica?)

Argintu (oare există și Auru?)

Dubău
Catrasana
Fafolă (o fi fost fasolă?)

Popa (are rude printre preoți?)

Popa Mangu (are rude printre preoți?)

Floacă
Florea
Polonic
Papariga
Hop
Cracea
Boambă
Lăptică
Popușoi
Chichirigu
Bina
Tân
Tranda
Oțet
Piti
Albu
Ciotu
Zaina
Rachiu
Chioru
Lița
Damigeană
Moneață
Dârzâtu
Puchi
Doftan
Chirică
Căpui
Jucter
Bicu
Piti
Cocorelu

Rotărița
Bulion
Surdu
Chilosu
Ciobănoaia
Roșu
Babă
Chiduțu
Harțoi
Cicioască
Anațuc
Țurubel
Îndoapă
Creangă
Fustă
Hunea
Codin
Spiru
Jovete
Ciobănel
Cioata
Paris
Neluț (fonetic, prima literă nu are corespondent în limba română)
Astru
Bulbuc
Iorga
Negruțu
Factoru
Mauriciu
Ghidale
Chiticu
Pitrea
Jeru
Corobu

Jandarma
Țuică
Purima
Bran
Țăranca
Bițuc
Macar
Randeauă
Gheghișii
Palincă
Puflea
Mandea
Prîșniog
Motor
Micalete
Păvăloaia
Ciupearcă
Papuc
Ghinavița
Bidroască
Ghivint
Alecu
Buză
Bobichi
Pletiosu
Barabulă
Zufia
Grăsuța
Chima
Țonțonel
Narcotica
Pârlici
Popotona
Rachiu
Pustnicu (și varianta Pușnicu)

Cheldescu
Popușoi
Bombonel
Ciurleauă
Bădraga
Ciobănoaia
Râmbală
Rânză
Duminel
Boroi
Târlan
Doboșel
Sfântul Anton (între înaintași o fi fost și un om mai pios?)

Castravete

Satul meu natal are o vână de geniu. Geniul oamenilor din această localitate se moștenește și se îmbogățește de la o generație la alta. De-a lungul timpului, oameni și familii întregi primesc un nume (nu este cel din actul de identitate) care îi face unici și irepetabili. Adesea, locuitorii satului nu sunt cunoscuți după numele de familie, ci după porecle.

Dacă vă interesează cu adevărat cine sunt și cum sunt locuitorii satului Adjudeni, vă rog să luați aminte la cele scrise. PS: Cine nu se regăsește în această listă și are un nume care-l va face nemuritor (cum sunt toți sus-numiții), este rugat să se adauge. Mulțumiri anticipate!

FERICIREA ÎN ZDRENȚE

Sunt unii oameni urâți; se țin și bolile de ei; în căsnicie nu au mare noroc și nici la serviciu. Îi vezi că umblă îmbrăcați de la second hand. Lumea nu prea se uită la ei; nu-i bagă nimeni în seamă.

Într-o zi am văzut un asemenea om în grădina botanică. Se chircise pe picioarele slabe și stătea aplecat, gheboșat, deasupra unei flori. Văzându-l în poziția aceea neobișnuită, m-

am gândit că i s-a făcut rău și m-am apropiat ușor de el, fără zgomot, venind din spate. Doream să-l întreb dacă pot să îl ajut cu ceva.

Am rămas însă mut de uimire și admirație. Omul nostru privea îndelung floarea de sub nasul lui, îi sorbea parfumul iar fața lui radia o fericire pe care nu pot să o descriu în cuvinte. Câtă fericire am citit pe chipul acelui om îmbrăcat aproape în zdrențe! Eu nu l-am ajutat cu nimic. El, însă, m-a ajutat enorm de mult: fața lui mi-a arătat culoarea fericirii... Am tăcut și am mers mai departe. Omul acela în zdrențe mi-a arătat culoarea fericirii.

NU SUNT NOSTRADAMUS

Nu sunt Nostradamus, dar aproape am convingerea că avântul acesta al construcțiilor și al acumulării de bunuri materiale în care oamenii s-au aruncat cu toate puterile va avea același destin ca și avântul din perioada comunistă. Am sentimentul că nu peste mult timp lumea aceasta, cu toate bunurile pe care le-a acumulat și continuă să le adune precum hârciogii, lumea aceasta va intra într-o criză profundă (simptomele sunt deja destul de evidente) și totul se va încheia cu un colaps asemănător celui din anul 1989.

Se pare că oamenii chiar nu vor să învețe din propriile greșeli că adevăratul lor progres constă în primul rând într-o minte luminată și liberă și în cultivarea virtuților.

ÎN COSTUMAȚIE OFFICE SAU ÎN ZDRENȚE?

Sunt multe hoteluri unde personalul care te întâmpină la intrare este îmbrăcat în frac și cu papion la gât. Aceasta ca să-ți dai seama de importanța clădirii în care intri și cât de mult te prețuiește și respectă cel care care îți spune bun venit cu un zâmbet până la urechi.

Apoi, cred că am remarcat cu toții costumația office, impecabilă, pe care o poartă angajații multor firme și instituții

private; că la alea de stat nu se dă mare importanţă costumaţiei. Iar dacă te duci la un restaurant mai de soi, te întâmpină chelneri şi mai ales chelneriţie atrăgătoare nu numai prin costumaţia deosebită pe care o poartă, ci şi prin altceva. Costumaţia, look-ul, frizura care-i acum în trend (hm!), toate acestea îţi spun cât de important este localul în care ai păşit şi tot ceea ce se desfăşoară acolo. Toţi muncitorii care lucraţi prin străinătate: Cum vă prezentaţi la locul de muncă şi în ce costumaţie vă cere angajatorul să lucraţi?

Ce să mai spunem apoi despre costumaţia pe care o poartă preoţii atunci când slujesc în altar?! Cât de măreţ şi sacru este actul de cult pe care ei îl săvârşesc! Iar măreţia şi sacralitatea cultului adus lui Dumnezeu trebuie să se reflecte şi în veşmintele pe care ei le poartă. În paranteză fie spus, personal nu cred că Cel de Sus este foarte impresionat de veşmintele sacre; dar, aceasta este mai mult o opinie personală.

Ce poţi vedea, însă, dacă mergi mai cu atenţie pe străzile satului, acum în mare forfotă a nunţilor, botezurilor şi... construcţiilor? Se dărâmă garduri vechi şi se ridică altele din fier forjat şi cu ornamente de toate felurile, unele mai frumoase decât altele. Se construiesc case noi, se renovează altele (tot noi, dar din cauza nefolosirii, au început să se degradeze), se amenajează curţi, grădini etc. Lumea este pusă pe muncă şi asta nu-i rău deloc.

Ceea ce însă mi-a zgârâiat privirea, a fost faptul să văd cum mulţi dintre cei antrenaţi în febra aceasta a muncilor edilitare şi gospodăreşti aveau în picioare şlapi de doi lei cumpăraţi probabil din bazar, pantaloni murdari şi jerpeliţi sau rupţi pe ici, pe colo, inclusiv la posterior, o bluză sau cămaşă din care parcă trăseseră câinii peste noapte şi, eventual, o şapcă tot aşa, de doi lei, cumpărată tot din bazar. Nu prea mi-a priit ce am văzut la oamenii aceştia; mai grav mi s-a părut faptul că erau şi fete sau femei în toată firea care nu erau îmbrăcate mai bine decât bărbaţii.

Păi, să stăm strâmb și să judecăm drept: Dacă munca este cea mai nobilă activitate prin care omul devine mai om și-și face viața mai demnă și mai frumoasă, atunci, mă întreb de ce oare cea mai nobilă activitate a noastră să fie făcută în zdrențe? Sau, este mai nobilă activitatea angajatului la bancă, care cine știe ce combinații mai face acolo ca să jupoaie lumea, decât activitatea omului care cultivă bucățica de pământ din care trăiește, sau care își construiește casa la care a visat o viață întreagă și pentru care a trudit din greu prin străinătățuri? De ce oare ceea ce este mai nobil și frumos în viața noastră, adică truda prin care ne câștigăm cinstit pâinea de toate zilele, sau prin care ne construim locul cel mai drag inimii noastre să fie făcută cu haine de doi lei? Doar atât valorează munca noastră? Think about!

SĂRĂCIE?

Ești dintr-un sat din România dacă:

Nu-ți mai aduni bani pentru lemne, căci nu crezi că o să mai prinzi încă o iarnă. După cum te simți, crezi că Dumnezeu te va chema la el înainte să cadă zăpada; așa că ai scăpat de o grijă. Și puținii bani pe care îi ai acum îi dai pe medicamente; ba chiar îți permiți să mergi și la crâșmă unde mai poți bea o bere împreună cu alții ca și tine. Și printre cei cu care ciocnești acum un pahar, fumezi o țigară și îți mai verși oful pe guvernanți și pe primarul din sat, sunt unii care, ca și tine, nu cred că vor mai prinde încă o iarnă; așa că, exact ca și tine, își cumpără încă o bere și comentează ce se petrece în comună și prin țară.

Habar n-au unii ce înseamnă fericirea chiar și atunci când nu speri să mai treci printr-o nouă iarnă. Iar în România totul este posibil.

CIVILIZAȚIE CU SILICOANE

Nu știu ce m-a apucat și de ce-mi vine să asemăn civilizația aceasta pe care o construim în mare grabă cu silicoanele introduse în diferite părți ale corpului, cu perucile și protezele dentare. Toate acestea sunt frumoase, chiar ademenitoare, dar

toate ascund un om îmbătrânit sau care vrea să pară mai tânăr și mai frumos (mai inteligent nu prea mai prezintă interes) decât este. Mi se pare că și bisericile (creștinii) au fost atacate de filoxera aceasta.

DISCUȚIE (despre apucături de cucoană)

Nu demult (august, 2017) mi s-a întâmplat ceva care m-a pus puțin pe gânduri. M-am întors în Iași pentru a rezolva câteva mici probleme și cald fiind, m-am oprit la o terasă în Piața Unirii să beau o limonadă cu gheață. Întâmplarea face ca să observ trecând pe trotuar o veche cunoștință. Îl salut cu drag și-l invit să stea puțin, să ne mai povestim de una, de alta; căci de mulți ani nu ne-am mai intersectat.

Dar ce faci, amice, ești bine, voios? Cum îți mai merge? Tot la seminar stai? Tot cu învățământul te ocupi? Da, îi răspund eu, tot acolo locuiesc și tot în învățământ lucrez; și mă simt bine, mulțumesc lui Dumnezeu și la mulți alții! Te văd bronzat, îmi zice el; ai fost la mare? Nuuu, îi răspund, că nu prea am avut timp. Îmi petrec vacanța la țară, în satul natal, ocupat cu tot felul de treburi gospodărești; știi, ca la țară. Eeeee, exclamă el surprins. Eu te știam orășean; și cum este viața ta la țară? Povestește-mi și mie cum decurge o zi a ta la țară, de cum te trezești și până te culci; că sunt tare curios. Atunci, ia loc, îi zic; bei și tu o limonadă? Sunt multe de zis, continui eu. Și aveam chef de vorbă, așa că încep tacticos. Uite cum decurge o zi din viața mea la țară. Când mă trezesc, deschid fereastra, ca să văd ce vreme este afară. Apoi, mă așez pe marginea patului și-mi fac semnul Crucii, căci așa m-a învățat mama de mic copil. Apoi, merg la baie, mă spăl, adică fac duș, mă rad și mă dau cu parfum. Am un parfum mișto, Versace. Apoi... Stai, stai oleacă, mă întrerupe el. Hm, te dai cu parfum; cum ai spus că se cheamă? Versace, îi răspund eu. Aaaa, face el mirat, deci și tu, care ești ceea ce ești, te dai cu parfum. Știam eu că ești antipesedist, că mai citesc și eu ce scrii tu pe Facebook, dar că ai apucături de cucoană, asta nu știam. Concluzia lui m-a blocat cu paiul în gură,

cu care îmi sorbeam limonada. Adică, mai bine zis, mi-a stat limonada în gât. L-am privit puțin mirat pe sub rama ochelarilor și nu știam ce să zic. Antipesedist m-a catalogat așa, dintr-o dată, ceea ce mi s-a părut grav. Dar să am și apucături de cucoană, asta chiar că nu am înțeles-o deloc, așa că mi-am făcut curaj și l-am întrebat: Nu te supăra că te rog ceva: Spune-mi și mie ce înseamnă, mai concret, că am apucături de cucoană? Lasă, lasă, zise el; pricepi tu ce înseamnă. Continuă să-mi povestești cum este ziua ta la țară. Hai, zi mai departe. Doar că mie, dintr-o dată mi-a pierit tot cheful să-i mai povestesc. Îi zic: Lasă, că poate ne mai întâlnim noi. Îți spun altădată. Iacă, na; te-ai șifonat, îmi zise el, că ți-am spus că ai apucături de cucoană. Hai, că mă grăbesc. Spor în toate să ai! Se ridică de la masă și-mi zise din mers: Hai, pa! Apoi, dispăru în mulțimea celor ce treceau pe trotuar. Iar eu am rămas gânditor cu paiul în gură. Se zice că atunci când un purcel umblă cu paiul în gură, se strică vremea. Mi-am amintit de această vorbă și am pus paiul în cănița cu limonadă. La terasă se auzea o muzică de fond foarte frumoasă, dar mie îmi răsunau în urechi cuvintele vechii cunoștințe: Ai apucături de cucoană. Cam asta-i tot...

SOS! CONVERTIREA ECOLOGICĂ

Când mă trezesc, primul lucru pe care îl fac este să deschid larg fereastra, să privesc cerul și să-mi fac o idee despre vremea care va fi peste zi. Este frumos să admiri cerul și tot ceea ce te înconjoară și să-i mulțumești Celui de Sus că ți-a mai dat o zi ca să admiri creația aceasta atât de minunată.

Asta până nu iei contact mai îndeaproape cu mizeriile pe care oamenii noștri le lasă pe unde apucă, pe trotuare, pe câmpuri și ogoare, la șes, la deal și până pe crestele munților. Probabil că românul nostru, dacă ar putea ajunge pe lună, și acolo ar arunca niște peturi și mizerii; mai știi! Asta până când nu mergi la munte și vrei să-ți scalzi picioarele în apa cristalină a unui râușor, dar îți piere tot cheful de așa ceva când constați cum alții înaintea ta au avut grijă să o spurce cu tot felul de peturi și

resturi de la picnic-ul lor. Asta până când nu ieși în oraș și te lovește din plin mirosul gazelor de eșapament care otrăvesc aerul, adică te otrăvesc pe tine, ca și pe toți ceilalți. Asta până când nu mergi la supermarket ca să-ți cumperi ceva de mâncare, dar cercetezi cu atenție produsele ca să vezi câte e-uri au; dacă sunt scrise toate pe ambalaj, ceea ce personal mă îndoiesc. Și uite așa constat cu durere că frumoasa creație pe care o admir în fiecare dimineață de la fereastră este otrăvită, murdărită, disprețuită de oameni.

Noi, oamenii secolului XX și XXI am reușit trista performanță de a infesta, de a murdări și dispreți casa noastră comună oferită gratis de Creator, Pământul.

Pământul acesta pe care călcăm și căruia, vremelnic, îi facem umbră (unii, degeaba) strigă, plânge pentru că l-am murdărit, l-am rănit, l-am otrăvit. Pentru ce? Pentru că am uitat că acest pământ nu l-am creat noi și nu suntem noi proprietarii lui. Proprietar al Pământului și al întregului univers este Domnul și Creatorul a toate. Noi nu respectăm acest pământ pentru că l-am uitat pe Cel care a creat toate (și le-a creat foarte bune) și pentru că în egoismul, indiferența și răutatea noastră, în dorința noastră de înavuțire și de dominare a toți și a toate, în loc să ne folosim de acest pământ cu respect și responsabilitate, ne-am aruncat hulpavi asupra lui pentru a-l exploata mai rău decât pe sclavi și pentru a deversa în el toate dejecțiile pe care mintea noastră bolnavă le poate inventa.

Pe pământul nostru asistăm la o încălzire globală, care nu vine ca un extraterestru din nu știu care galaxie, ci este rodul nefast al defrișărilor pădurilor, al distrugerii vegetației și al aruncării în aer a unei cantități enorme de smog care a subțiat stratul de ozon. Pe pământul nostru asistăm la avansarea deșertului și la tot felul de fenomene meteorologice periculoase. Cine este responsabil de toate acestea? Noi, locuitorii acestui pământ. De pe pământul nostru dispar mereu specii de plante și animale; dispar ecosisteme; apar tot felul de dezechilibre; dispar zone umede; este distrusă diversitatea biologică; dispar păduri,

alunecă munți, mor peștii din ape. Apar tot felul de boli, scade imunitatea oamenilor și animalelor. Ce sunt toate acestea? Sunt crime împotriva creației lui Dumnezeu și împotriva omului. Sunt crime la fel de grave ca genocidul, atentatele la siguranța statelor și popoarelor lumii. Sunt crime la fel de grave ca și cele ale nazismului și comunismului. Sunt crime contra umanității. Poate unii consideră că sunt autosuficienți, că nu mai au nevoie nici de Dumnezeu și de nicio biserică, catolică, ortodoxă, protestantă etc. Eu cred că noi toți, dar absolut toți oamenii au nevoie urgentă să se întoarcă la Cel care ne-a creat pe toți și ne-a dat această casă numită Pământ, pentru ca aici să locuim după planul său, plan pe care noi, în proasta noastră libertate, l-am ignorat și disprețuit în așa măsură încât am reușit trista performanță de a pune în pericol însăși existența vieții pe pământ.

Avem nevoie de o convertire ecologică! Dacă pe unii îi deranjează o anumită imagine (falsă) a lui Dumnezeu, cred că pe toți ar trebui să ne intereseze întoarcerea la Dumnezeul care ne-a dat în dar acest pământ atât de minunat și să încetăm să ne mai batem joc de el.

Haideți să ne pese mai mult de pământul acesta care încă ne mai suportă. Haideți ca în loc să rupem o floare, să plantăm sau să răsădim două. În loc să tăiem un copac, să plantăm un altul sau chiar doi. În loc să mergem la magazin cu mașina, să mergem cu bicicleta sau cu un mijloc de transport în comun, sau pe propriile picioare. În loc să aruncăm mizeriile pe trotuar sau pe unde apucăm, să le depunem în locurile special amenajate. În loc să aruncăm tot felul de deșeuri și mizerii pe malurile apelor, să le depozităm acolo unde le este locul. În loc să folosim îngrășăminte chimice pentru pământ, să folosim îngrășămintele naturale. În loc să creștem păsările și animalele noastre cu tot felul de hormoni și nutrețuri concentrate, să le hrănim în mod natural. Chiar dacă purceii, viteii și vacile, puii, găinile și curcile noastre nu vor mai fi așa de mari, sigur vor fi mai sănătoase, și mai sănătoși vom fi și noi, cei care ne hrănim cu carnea lor.

Și dacă nu facem toate acestea pentru noi, să le facem pentru cei care vor veni după noi. Chiar, oare ne-am gândit vreodată în mod serios ce lume lăsăm ca moștenire celor care vor veni după noi?
PS: Știați că începând cu anul 2015, Biserica Catolică împreună cu Biserica soră ortodoxă au instituit pentru data de 1 septembrie Ziua Mondială de Rugăciune pentru Îngrijirea Creației?

NU CONFUNDAȚI LIBERTATEA CU DENIGRAREA!

Pentru ca țara noastră să progreseze, trebuie ca oamenii ei, adică românii, să progreseze. Iar pentru ca românii să progreseze, printre alte condiții, este absolut necesar ca mulți dintre ei să nu mai confunde dreptul la liberă exprimare (un drept fundamental pe care orice om trebuie să îl aibă) cu denigrarea, cu jignirea aproapelui, cu exprimarea a tot felul de aberații despre oameni și evenimente.

Dau un exemplu: Pe pagina mea, câteva persoane și-au permis să afirme că Maica Tereza a fost o psihopată.

Eu nu dau drepturi nimănui, nici nu restrâng sau anulez vreun drept al cuiva la libera exprimare și nici nu am această putere; chiar dacă aș avea-o, tot nu aș face așa ceva. Dar este dreptul meu să afirm clar și fără echivoc faptul că dreptul la libertatea de exprimare nu înseamnă că cineva are dreptul să jignească, să ironizeze, să disprețuiască persoana sau memoria acestei persoane care a făcut atât de mult bine celor mai săraci dintre săraci; și nu au fost puțini. Mai ales pentru acest fapt, Maica Tereza a primit Premiul Nobel. A afirma că Maica Tereza a fost o psihopată, nu-i este permis nimănui. Și totuși, cu nonșalanță, unii își permit să spună așa o aberație. Dacă vrei să te exprimi asupra unei persoane sau asupra faptelor ei, este absolut necesar să o cunoști, să-i cunoști activitatea și contextul în care a trăit și a lucrat; este necesar să te informezi în profunzime, în detalii, și abia apoi să poți spune ceva despre respectiva persoană și despre faptele ei. Nu cred că cele două

persoane care au afirmat că Maica Tereza a fost o psihopată au îndeplinit toate aceste condiții.

Trăim într-o lume liberă și nimeni nu este executat, nici închis pentru exprimările jignitoare la adresa altor persoane. Dar trebuie spus clar acestor persoane că afirmația lor constituie o jignire gravă, o denigrare verbală, un fals și o aberație la adresa Maicii Tereza.

Revin la România noastră dragă: Această țară o să progreseze cu adevărat atunci când mulți dintre români vor învăța să-i respecte pe semenii lor. Iar, din păcate, net-ul mai ales este și o cloacă în care foarte mulți români deversează tot felul de mizerii. Ca și huiduielile de stradă, înjurăturile, aruncarea mizeriilor peste tot, distrugerea spațiului public, scuipatul cojilor de semințe pe stadioane, prin parcuri și prin multe alte locuri; prin aceste atitudini și altele asemănătoare, mulți dintre români cred că își exprimă personalitatea și își manifestă un drept al lor, dar de fapt nu fac altceva decât să-și dea pe față mizeria interioară, mizerie care ne ține într-o stare de înapoiere civică din care parcă nu mai reușim să ne eliberăm ca popor, ca țară.

REFLECȚII

Ai fost creat pentru ceva mai mult decât evitarea falimentului.

Cu cât cunoști mai mult viața oamenilor, cu atât îți dai seama mai bine cât de departe sunt de ceea ce ai crezut despre ei. Și totuși, ca să câștigi pariul cu propria-ți viață, trebuie să oferi mai mult decât ceri de la alții. În caz contrar, sigur ești un perdant.

Ești ceea ce gândești, ceea ce simți și dorești; ești mai puțin ceea ce ai.

Dacă vrei să cunoști un om, caută-l în mintea și inima lui și mai puțin în lucrurile pe care le are.

Creștinismul, religia noastră, mai mult decât o vorbire sau o serie de practici religioase, este o trăire în Dumnezeu a iubirii cu

toți semenii noștri, iubire pe care El ne-o oferă în dar în fiecare zi; așa cum în fiecare dimineață ne oferă lumina unei noi zile.
Nu m-a interesat să intru în competiție cu nimeni.
Singura competiție în care sunt înscris este cea cu mine însumi.
De aceea nu știu dacă sunt câștigător sau perdant...iar competiția continuă.
Ce este viața omului, dacă nu un val care din imensitatea mării ajunge să se spargă mereu în malul propriilor neputințe?
Pe oameni îi cunoști cu adevărat nu atât interesându-te de la distanță de gândirea, viața și comportamentul lor, cât mai mult împărtășind cu ei bucuriile și durerile lor. Și niciodată nu-i vom cunoaște îndeajuns, fiindcă viața fiecăruia dintre noi are misterul și necunoscutele ei.
Există un glas și o chemare care vin din adâncurile ființei tale și pe care le auzi doar cu inima. Le simți din interior așa cum un copil simte bătăile inimii mamei în sânul ei.
Cu cât vei fi mai atent și mai deschis la glasul șoptit din tine, cu atât vei deveni mai capabil să auzi și să înțelegi glasurile celor din jurul tău.
Dacă ești un străin pentru tine însuți, întreaga lume îți va fi străină.
Cum poți domina omul; cum poți conduce imperii și chiar lumea întreagă? Inoculând în mintea oamenilor ideile care îți convin. Dacă reușești să domini creierul oamenilor, toate celelalte probleme sunt simple jocuri de copil.

ÎNDEMNURI

Dacă Dumnezeul despre care vi se vorbește nu vă mulțumește, atunci fiți voi atât de mari și puternici și creați-L în mintea, gândurile, cuvintele, dar mai ales în faptele voastre.
Dacă credeți că iubirea este un simplu cuvânt, atunci fiți voi capabili să iubiți cu toate puterile până la ultima bătaie a inimii voastre.

Dacă credeți că adevărul este o iluzie iar dreptatea umblă cu capul spart pe pământul nostru, atunci fiți voi capabili să nu mințiți niciodată și să fiți drepți în toate faptele voastre.
Dacă credeți că binele nu există, ci doar interesul egoist, atunci fiți voi buni și generoși cu toți.
Dacă credeți că frumusețea este doar de suprafață, iar în interior, toți oamenii sunt urâți, priviți această lume și vedeți cât de frumoasă este; dar mai ales priviți-vă cu atenție chipul în oglindă și veți descoperi în el ceva din frumusețea Celui care ne-a creat pe toți.
Dacă credeți că lumea aceasta nu are niciun viitor, atunci creați voi astăzi un viitor pentru voi, pentru copiii voștri și pentru copiii copiilor lor.
Dacă ziua de astăzi și cea de mâine credeți că nu va fi frumoasă, fiți voi frumusețea zilei de astăzi și de mâine!
Viața și frumusețea ei aparțin celor care cred cu adevărat în ele.

REFLECȚII

Chiar dacă Dumnezeu nu ar exista, aceasta nu-i permite niciunui om să-i ia locul!
Iar oamenii care îi neagă existența, de fapt ce vor: Să-i ia locul?
Dacă nu poți fi precum o floare, cu siguranță poți să-i inspiri profund parfumul, să-ți delectezi privirea cu frumusețea ei și să-i atingi petalele cu multă, multă delicatețe...Și așa vei deveni parte din acea minunată, prea frumoasă floare.
Omul este templul cel viu al lui Dumnezeu în istorie. În om locuiește o fărâmă din bunătatea inimii Lui și strălucește o rază din lumina feței Sale. Iar viața omului nu este altceva decât o clipă din veșnicia divinității.
Catedralele sunt templul de piatră al lui Dumnezeu pe pământul nostru. Zidurile și bolțile lor reprezintă tentativa omului de a-l ”cuprinde” pe Cel Necuprins.

DE PE MARGINEA STRĂZII

Privindu-i nu demult (5 septembrie 2017) pe bărbații care urcau în autocarul care-i va duce din nou în străinătate, departe de casa și familia lor, departe de locul unde s-au născut și au crescut, unde a înmugurit și a rodit iubirea care i-a unit apoi în căsătorie, formând o familie creștină, mă întrebam ce fel de viață duc acum muncitorii noștri din străinătate și ce fel de viață duce aici familia lor.

Nu știu să răspund la această întrebare, dar am impresia că multe din familiile noastre sunt ca o flacără în vânt. O flacără care se străduiește să nu se stingă în bătaia atâtor vânturi reci care se abat asupra lor. O flacără care încă mai încălzește inimile soților și încă mai este prezentă în inimile copiilor lor. Dar nu știu de ce am impresia că această flacără abia mai pâlpâie în multe din ele, iar căldura ei este ca și cea a unei toamne târzii, înainte de a cădea înghețul iernii. Nu știu de ce am senzația că în multe din casele noastre, noi, mari și frumoase, se așterne răceala, tăcerea și singurătatea. Oamenii noștri deschid ușile străinilor, dar închid, încuie ușile caselor lor, case pe care le mai deschid odată sau de două ori pe an. Nu știu de ce am senzația că aceste multe case închise, încuiate prevestesc nu de puține ori și închiderea inimilor soților, departe unul de altul. Nu știu de ce am senzația că pentru mulți dintre ei se adevărește vorba: Ochii care nu se văd, se uită. Iar ca să nu se uite, nu-i suficient să se vadă video, prin internet.

În pariul cu viața dură pe care sunt constrânși să o ducă, mulți dintre oamenii noștri câștigă bani, câștigă bunuri materiale, dar pierd inimi, pierd iubire, pierd, de fapt, ce-i mai scump în viață. Trăim într-o lume anormală, o lume pe care ne-o croim noi, sau ne-o decid alții de deasupra noastră, dar nu este lumea voită de Dumnezeu. Ne construim o cetate care este cetatea noastră, a oamenilor, dar nu este cetatea lui Dumnezeu. Multe din familiile noastre, chiar dacă s-au format în fața altarului, nu mai sunt așa cum le vrea Dumnezeu. Suntem din ce

în ce mai mult smulşi din casa lui Dumnezeu şi devenim slujitorii, dependenţi sau chiar sclavi în casele şi pe domeniile oamenilor. Formăm o lume în care în curând bisericile vor deveni muzee, săli de spectacole, magazine, aşa cum se întâmplă deja în multe părţi ale globului. Nu ştiu nici ce va fi cu aceste case mari din satele noastre. Ce va fi cu ele peste 20, 30 de ani? Probabil în ele îşi vor cânta cântecul de lebădă cei care acum le-au construit. Şi apoi? Copiii lor vor prelua în grijă aceste case mari, costisitoare? Vor avea de muncă aici? Sau îşi vor trăi viaţa departe, foarte departe de aceste sate? Sunt aici perspective de viitor pentru viitoarele generaţii? Ce va fi cu ele? Unde şi cum vor trăi?

Şi iarăşi mă întorc la oamenii noştri duşi cu autocarele în ţări străine, departe de ţara lor, departe de casele acestea mari pe care le-au încuiat cu grijă înainte de a ieşi pe poartă. Nu ştiu de ce-mi vine să-i asemăn cu o flacără bătută de vânturi reci, o flacără care abia mai pâlpâie, care este în pericol să se stingă. Ce va fi cu casele lor, după ce ei vor închide ochii pentru această lume? Ce va fi cu copiii lor? Investind atâţia bani şi trudă în aceste case, oare aceşti părinţi purtaţi de autocare în ţări străine, chiar au asigurat un viitor copiilor lor? Iar ei, ca soţi, chiar sunt fericiţi, unul în Irlanda iar ea la Adjudeni?

Şi acum, lăsându-i pe aceşti oameni să meargă liniştiţi pe drumul lor spre locul de muncă, mă întorc spre mine şi mă întreb: Eu la ce sunt bun pentru aceşti oameni? Eu ce pot să le ofer? Eu ce construiesc durabil pentru oamenii de astăzi şi pentru cei de mâine? La ce sunt bun pentru aceste familii împărţite? La ce sunt bun pentru copiii lor?

Mi-e foarte greu să găsesc un răspuns. Ceea ce pot să răspund este că privindu-i cum urcau în autocar, mă cuprindea o neliniște profundă. Stând pe marginea străzii, pentru o clipă am avut tentaţia să-l trag înapoi de pe scara autocarului pe un soţ care cu greu se rupsese din îmbrăţişarea soţiei. Voiam să-l rog să

rămână lângă ea și lângă familia lui, că merg eu să lucrez în locul lui.

Pe marginea unei străzi din satul meu, prin mintea și prin inima mea trecea destinul lumii mele; trecea și destinul meu... În mâinile cui este destinul acestor oameni? Dar al meu? Sau suntem cu toții ca o flacără în bătaia vântului?

LA MULȚI ANI, MARIA!

Astăzi (8 septembrie), în cer, cred că Isus Cristos a fost primul care i-a urat ”La mulți ani” mamei sale.

Aici, pe pământ, oare există vreunul dintre noi care nu cunoaște o Marie căreia să-i ureze La mulți ani?

Eu, în primul rând trebuie să-i urez La mulți ani mamei mele, deși sufletul ei a plecat demult de pe pământul acesta al muritorilor.

Printre alte motive, îi urez La mulți ani, adică îi mulțumesc, pentru un motiv care mi-a venit acum în minte: Nu-mi amintesc ca să-mi fi ținut vreo predică, nici vreo oră de catehism. Doar înainte de a susține examenul de admitere la seminar, m-a învățat un cântec (între probele de concurs intra și un cântec): Lăudat să fii, Părinte! Și acum îmi răsună în urechi glasul ei duios când îmi cânta acest cântec. Cred că această duioșie din glasul ei mi-a transmis-o atunci, iar la examen i-am impresionat pe examinatori nu atât cu vocea mea, cât mai mult cu duioșia pe care am purtat-o în glas de la Adjudeni până la Săbăoani, unde a avut loc examenul de admitere.

Duioșia din glasul ei mi-a revenit acum în urechi și mai ales în inimă, și-mi face ziua aceasta mai frumoasă. Poate că acum în ceruri, mama mea alături de îngeri cântă la fel de duios Tatălui Ceresc același cântec așa cum mi l-a cântat mie în casa noastră simplă din sat. O văd și acum: Stătea liniștită și surâzătoare pe marginea patului, iar eu de la masă repetam după dânsa strofele cântecului: Lăudat să fii, Părinte, Fiul tău fie iubit...

Îți mulțumesc, mamă, că m-ai învățat cum să-l laud pe Dumnezeu: Cu duioșia inimii mele primită de la tine!
La mulți ani tuturor Mariilor!

REFLECȚII

Banii îi apropie pe oameni, sau mai degrabă îi îndepărtează unii de alții?
Cheia succesului: Nu căuta răspunsuri; încearcă să înțelegi întrebările.
Crucea atârnă la gâtul meu.
Crucea atârnă și în deciziile și acțiunile mele?

APROPO DE LIMBI

Astăzi (13 septembrie), Biserica Catolică celebrează memoria unui sfânt care a excelat și prin calitatea vorbelor sale, scrise sau doar spuse. Este vorba despre sfântul Ioan, numit Gură de Aur (349-407). Datorită frumuseții și calității limbii grecești scrise și vorbite de el, posteritatea i-a acordat un calificativ nemuritor: Gură de Aur.

Acum să ne gândim la noi: Ce iese din gurile noastre, vorbe de aur sau săgeți otrăvitoare? Și cum ne exprimăm noi în scris în scumpa și dulcea limbă românească? Dacă ar citi marii noștri clasici ce se spune pe aici, dar nu numai aici, ci pornind din Sfatul Țării (Parlament) și până în ultimul cătun al țărișoarei noastre, s-ar răsuci în mormânt cu toții.

Dar să revin la ce mă gândeam adineaori, reflectând la acest mare predicator și scriitor creștin care pe drept trebuie să stea alături de marii clasici ai literaturii antice.

M-am întrebat cât de frumoasă este limba în care m-am exprimat până acum. Ce am oferit eu altora prin toate cuvintele spuse sau scrise? Lumină sau întuneric, iubire sau ură, adevăr sau minciună, frumusețe sau urâțenie, valori sau banalități, curaj sau descurajare, angajare sau dezinteres?

Mă gândeam apoi la faptul că în cv-ul meu, la rubrica limbi, am notat câteva limbi. Aceasta ar putea să-mi gâdile

orgoliul şi să-mi alimenteze vanitatea. Pericolul este evident, căci îmi vin în minte ocazii în care am fost întrebat de diferite persoane: Câte limbi vorbiți? Și imediat, din locușorul său tainuit și bine camuflat șarpele vanității îmi șușotea răspunsul: Citiți, vă rog, în cv-ul meu! Sau să enumăr eu, imediat, limbile în care știu să mă exprim în scris și vorbit, pe care pot să le înțeleg. În astfel de ocazii, am reușit totuși să-i dau peste nas șarpelui vanității din mine și să răspund: Eu vorbesc bine doar limba maternă, româna, deși și în această limbă mai fac greșeli, fie în scris, fie vorbind.

Și ca să rămân cu picioarele pe pământ și cu capul pe umeri, așa cum îi șade bine oricăruia dintre noi, apropo de limbi, astăzi mi-am amintit ce spune marele apostol Paul (căruia eu nu sunt vrednic nici să-i dezleg cureaua încălțămintei): “Dacă aş vorbi limbile oamenilor şi ale îngerilor, dar nu aş avea iubire, aş deveni o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor” (1 Cor 13, 1).

Deci, ce este mai important în viață: Să vorbești frumos sau să trăiești din iubire? Eu cred că cel mai bine este ca în viață să trăim iubirea și să o exprimăm într-o frumoasă limbă românească. Sau, gândesc unii, nu-i mare pagubă dacă spunem cuvinte goale ce din coadă au să sune? Sau nu-i niciun bai dacă nu știm să despărțim bine cuvintele în silabe și nici acordurile gramaticale nu le facem corect?

ÎNTREBARE

Corupția este peste tot. Propriul interes, lupta pentru putere și avere, bârfele, înjurăturile și vorbele urâte le auzi la tot pasul. Legile nu sunt respectate iar credința este de fațadă, acolo unde mai este.

Dacă în exteriorul ei, societatea este atât de bolnavă, eu îmi pun o întrebare:În relațiile interpersonale (soț-soție, părinți-copii, colegi de serviciu etc), oare oamenii sunt mai corecți și mai sinceri decât în societate? Sau boala generalizată care a cuprins societatea noastră este prezentă și în intimitatea patului

conjugal, între oamenii care stau la aceeași masă și locuiesc în aceeași casă?

Dacă există atâta fals și duplicitate în viața publică, în viața privată oamenii sunt mai corecți, mai buni?

SUB SEMNUL CRUCII

În lumea noastră, crucea o vedem peste tot, așa cum minaretele sunt omniprezente în lumea musulmană. Dar sunt unii care cer ca ea să dispară din spațiile publice. De ce? A devenit crucea incomodă, deranjantă? Probabil că da, din moment ce sunt atâtea voci care strigă contra ei. Crucea incomodează, deranjează, iar unii o înjură de mama focului.

-Crucea deranjează pentru că-i amintește omului că este păcătos, că păcatul mișună în in inima lui așa cum virușii mișună în calculatoare și cauzează pagube enorme. Crucea, deși la prima vedere este un semn și simbol al falimentului, al suferinței și morții, deranjează pentru că, măcar în subconștient, îi spune omului că Cineva a murit pe ea din cauza păcatelor lui. Ne deranjează când cineva ne spune că am greșit.

-Mai mult decât un semn care deranjează pe mulți, crucea este semnul prin care Dumnezeu ne arată cât de mult ne iubește. Ea este un semn al iubirii divine prin care omul este îmbrățișat de mâinile răstignite ale Fiului lui Dumnezeu. Așa cum, cu prețul sângelui și al vieții lor, eroii neamului se jertfesc pe altarul patriei pentru apărarea țării și pentru binele conaționalilor lor, așa și Fiul Tatălui veșnic și-a dat viața pentru salvarea și mântuirea oamenilor. Și dacă pentru cinstirea eroilor neamului ridicăm monumente, pentru cinstirea lui Dumnezeu ridicăm biserici și cruci. Crucea este semnul Celui care ne iubește cu o iubire fără margini.

-Crucea atârnă la gâtul nostru. Poate ar trebui să ne întrebăm cât de mult atârnă crucea în gândurile și mai ales în deciziile și faptele noastre. Cât de mult este prezent acest al iubirii fără limite în gândurile noastre pe care le nutrim pentru semenii noștri? Cât de mult atârnă acest semn al iubirii fără

limite în relațiile noastre cu ceilalți, mai ales cu cei care ne iubesc mai puțini, sau care chiar ne urăsc. Este crucea doar un semn decorativ (eventual de 24 de carate), sau ea decorează faptele noastre nobile, altruiste, pline de generozitate?

Îmbrățișăm cu seninătate, curaj și spirit de sacrificiu crucea micilor noastre probleme zilnice? Sau viața noastră este o rutină și o monotonie continuă? Sau nu este zi în care să nu ne plângem de ceva, de cineva? Să nu bârfim noi măcar pe cineva?

Am umplut o sticlă cu apă din fântâna de acasă și am dus-o la un centru de analiză a calității apei. Rezultatul care mi s-a comunicat a fost negativ: Apa din fântână are o cantitate prea mare de amoniu și din această cauză nu este potabilă. Acest fapt mi-a lăsat așa, un gust amar. Apele din pământul nostru nu mai sunt sănătoase. Nu știu câtă lume mai bea acum apă din fântâni. De mult timp am început să otrăvim pământul cu tot felul de îngrășăminte și produse chimice. Dacă mă uit apoi la malurile bălții de lângă sat, mă prinde jalea. Copil fiind, mergeam la prins pește în această baltă și mă scăldam acolo, așa cum făceau toți copiii din sat. Acum toată balta este plină cu bălării, iar oamenii deversează în ea toate mizeriile posibile. Dacă îmi mut privirea în partea cealaltă a satului, apele Siretului nu sunt nici ele mai curate.

Stau și mă întreb ce am făcut noi oamenii cu apele pe care Domnul ni le-a dat ca să ne potolim setea, să ne udăm câmpurile noastre, să ne bucurăm de ele și de peștii care ar trebui să crească într-însele, tot spre hrana și binele nostru. Ce am făcut noi oamenii cu pământul și apele date nouă în grijă de Cel de Sus? Le-am murdărit, le-am otrăvit și continuăm să le disprețuim cu toată mizeria pe care o aruncăm în ele. De ce oare atâta dispreț și nepăsare din partea noastră pentru casa aceasta comună numită pământ? De ce lăsăm atâta mizerie atunci când ieșim în natură? Ce ne-a făcut nouă această natură atât de frumoasă, ca să ne batem joc de ea în halul acesta? De ce otrăvim aerul? De ce murdărim pământul? De ce otrăvim apele?

De ce nu avem mai mult respect, mai multă dragoste față de natura care ne înconjoară?

Toți cei care duc la piață spre vânzare produse agricole pline cu nitrați, nitriți și alte otrăvuri se comportă ca niște asasini ai semenilor lor. Am otrăvit pământul și cu roadele lui otrăvite îi îmbolnăvim, îi otrăvim pe semenii noștri. Și facem aceasta fără cel mai mic scrupul, aproape cu cinism. Câte din produsele alimentare din magazine, din supermarket-uri mai sunt sănătoase? Nu înțeleg, vrem cumva să ne sinucidem? Asta am ajuns să fim, un popor de asasini?

Eu cred că rădăcina răului este în mintea noastră bolnavă, în dorința noastră de câștig cu orice preț și nu înțelegem că acest câștig se întoarce împotriva noastră. Cred că înainte ca pământul, apa și aerul să fie murdare, otrăvite chiar, cred că mizeria și otrava au pătruns mai întâi în gândurile și în planurile noastre greșite, dăunătoare, otrăvitoare. Disprețul față de creație pornește din disprețul care s-a înrădăcinat în mintea noastră din timpul comunismului și continuă acum, în timpul acestui capitalism sălbatec care ne devorează. Cred că avem absolută nevoie de o deratizare urgentă a minții noastre. Trebuie neapărat să ne formăm o gândire și o conștiință sănătoasă și atunci sunt convins că vor începe să se însănătoșească apele, pământul și aerul pe care-l respirăm.

PS: Ce fel de țară vrem să oferim celor care vor veni după noi: Una plină cu peturi și gunoaie, cu un pământ otrăvit, cu ape otrăvite, cu aer otrăvit? Cu o astfel de țară vrem să rămânem în memoria celor care ne vor urma?

ȘTIAȚI CĂ?

Există un război la scară planetară între tehnică și om? Chiar? Chiar așa! Doar că acest război nu folosește ca arme de luptă sulițe, spade, mitraliere sau bombe atomice.

Acest război se desfășoară cam așa: Actualii generali de armate, adică cei setoși de putere, mai șireți și fără scrupule decât alții nu ascut spade, ci perfecționează mereu mașini,

computere, telefoane, televizoare etc și le prezintă celor mulți și creduli ca pe cei mai mari prieteni ai lor, ca pe ajutoarele de nelipsit ale omului. Iar cei mulți și creduli (adică marea majoritate) îmbrățișează, ba chiar dorm cu telefonul și tableta sub cap și cu televizorul deschis.

Ce se întâmplă în continuare? Se întâmplă că marea majoritate a oamenilor devin din ce în ce mai străini unii de alții; devin nu prietenii, ci sclavii acestor mijloace tehnice, adică, fără să-și dea seama prea bine, devin sclavii celor care le vântură mereu sub nas toate aceste năzdrăvănii ale tehnicii.

Care-i rezultatul? O prostire a maselor și o înrobire generalizată a mulțimilor, dominate de alții mai șireți și mai fără scrupule. Am uitat cumva vorba: "Ați mințit poporul cu televizorul!"?

Astăzi, pentru a conduce lumea, oameni precum Hitler, Pinochet, Fidel Castro și mulți alții ca ei sunt demodați. Chiar și Kim Jong-un o să se demodeze curând; o să vedeți!

Astăzi, pentru a-l domina pe om, nu trebuie să-l amenințI cu închisoarea sau pedeapsa capitală. Pentru a-l domina este suficient să-i vânturi sub nas un Iphone X. Sau nu v-ați convins că lansarea lui Iphone X reprezintă un eveniment important la scară planetară?

GÂNDURI ÎNTR-O PARCARE

Stăteam ieri (18 septembrie 2017) într-o parcare, lângă care este un han pentru cei în trecere. Făceam o pauză de drum și priveam în gol prin parbrizul mașinii, fără să mă gândesc la ceva anume. Deodată văd cum pe marginea unei rampe pentru reparat mașini, construită la marginea parcării, se așează o fiică a Evei care, dacă nu ar fi fost îmbrăcată așa cum se îmbracă cele ce profesează cea mai veche meserie din lume, aș fi spus că este o câștigătoare a concursului nu doar Miss România, ci Miss Europa, sau chiar Miss Univers. Cât de frumoasă poate fi o femeie, până acum încă niciun pictor și niciun poet nu au reușit să o prezinte suficient de bine.

O priveam gânditor și nu știam ce să cred despre ea, ce să zic. La un moment dat mi-a venit o idee: Dumnezeu i-a oferit în dar frumusețea; profesia de unde-i vine? Iar ceea ce mă surprinde plăcut cel mai mult este faptul că Dumnezeu nu-i ia înapoi frumusețea, chiar dacă știe cu ce se ocupă. Noi, ăștia buni și corecți, ce le oferim acestor fiice ale Evei?
PS: Cei care le frecventează nu intră în calcul. În vechime erau cei care le lapidau. Dar cum nimic nu-i nou sub soare, așa ceva se mai întâmplă și astăzi.

PENTRU CEI "CREDINCIOȘI"

Am învățat să spunem atât de multe cuvinte și să repetăm de atâtea ori "Doamne, te iubesc", "Doamne, cred în tine", încât însuși Dumnezeu s-a săturat să le audă. S-a săturat de declarațiile noastre de credință și iubire ca de o mâncare pe care ai mâncat-o de prea multe ori iar acum îți produce indigestie.
Și totuși, Dumnezeu ne iubește la fel de mult, doar că ne spune să mai tăcem din gură și să-l iubim cu adevărat prin faptele noastre, în tăcere. Așa cum doi îndrăgostiți stau îndelung îmbrățișați pe o bancă în parc și nu fac altceva decât să tacă și să se privească în ochi.

Ce s-ar întâmpla cu lumea aceasta dacă din ea ar dispărea cuvintele „te iubesc"? Ar mai ști această lume să iubească?
Să închidem ochii în fața lui Dumnezeu și să ne deschidem larg inima și brațele pentru a-L îmbrățișa strâns, atât de strâns încât să-i auzim bătăile inimii și să-i simțim respirația. Ce bine ar fi dacă lui Dumnezeu i-am spune mai mult decât cuvinte!

ROMÂNI ȘI BELGIENI

Un emigrant român care lucrează de câțiva ani în Belgia mi-a spus următoarele: Românii sunt foarte stresați din cauza salariilor mici, a stresului muncii și nesiguranței zilei de mâine.
Belgienii sunt calmi și liniștiți întrucât au un salariu care le permite o viață fără griji. Și încă un lucru pe care mi l-a spus și m-a îndurerat: Deși sunt român, adică un străin pentru ei, am

simțit mai mult respect din partea belgienilor decât din partea românilor din țara mea.
Think about!

PĂRINȚI EMANCIPAȚI?

Este adevărat că sunt mulți părinți din noile generații care au cam luat-o razna? Dacă zic da, s-ar putea să mă trezesc cu următoarea reacție: Tu nu te băga, căci nu ai copii, nu ai familie, adică habar nu ai despre ceea ce vorbești, așa că mai bine taci din gură și vezi-ți de ale tale. Așa mi s-a mai replicat atunci când am întrebat pe unii cu mai multe case sau apartamente dacă ei dorm în două paturi sau mănâncă cu două linguri deodată.

Dar să revin la ceea ce doream să spun: Este normal ca o mamă să lucreze zi lumină sau chiar zi prelungită pentru a câștiga bani cu care să plătească pe cineva care să aibă grijă de copilul (copiii) ei, să-i facă de mâncare și curățenie în casă, inclusiv să-i spele lenjeria proprie și personală? Sau ar fi mai normal ca astfel de mame să lucreze mai puțin, adică să aibă mai puțini bani, dar mai mult timp pentru creșterea copiilor lor și pentru îngrijirea casei lor? Este normal ca părinții să vină extenuați de la muncă și să nu mai aibă timp suficient pentru creșterea copiilor lor și nici să se bucure împreună, să trăiască împreună viața lor de soț și soție, ca și viața lor de tată și mamă pentru copiii lor? Cu alte cuvinte, părinții moderni (adică emancipați; mai ales soțiile, căci soții s-au emancipat demult) trebuie să stea mai mult la serviciu, sau mai mult împreună unul cu altul și cu copiii lor?
Este normal ca astfel de părinți, și nu sunt puțini, să câștige mulți bani cu care să plătească altora îngrijirea casei lor, dar mai grav, să închirieze altora misiunea lor de tată și de mamă?

NU TE OPRI!

Nu-ți căuta viitorul în stele și nici în horoscoape. Ceea ce-ți poate schimba viața în mai bine poți vedea de cum ai deschis ochii și ai făcut primii pași într-o nouă zi. Viitorul tău se află în visurile pe care le ai și este ținut încătușat în fricile tale. De aceea, îndrăznește să visezi și nu-ți fie frică să spui cu voce tare ceea ce gândești, ceea ce simți în adâncul inimii tale. Poate că ideile tale nu-s pe placul altora; spune-le, totuși, chiar dacă sunt incomode și deranjează. Cel ce te-a creat, vrea să fii o capodoperă; ai încredere în El; dă-I mâna și te va înălța spre ceruri.

În zorii fiecărei zile, ca și la școală, pentru tine sună clopoțelul pentru a învăța o nouă lecție de viață; pentru o nouă competiție, poate pentru încă o cădere, dar și pentru o ridicare din slăbiciunile tale. Poate că în cursa ta, nu-i nimeni pe margine care să te aplaude, să te încurajeze; poate ai obosit și vrei să te oprești descurajat pe marginea drumului. Nu renunța la drumul tău, nu renunța la tine. Nu lăsa ca singurătatea să te acapareze. Păstrează-ți visul ce-l ai, căci este mai scump decât orice altceva. Ascultă-ți inima și fii atent la glasul șoptit din adâncul ființei tale; urmează-ți chemarea inimii, indiferent de prețul pe care trebuie să-l plătești. Ai răbdare, nu te grăbi și nici nu aștepta rezultate imediate. Victoria de mâine se construiește cu sudoarea de astăzi, ba chiar și cu înfrângeri; căci fiecare cădere te învață cum să mergi mai bine pe drumul tău. Nu te gândi cât de departe trebuie să ajungi. Pășește cu încredere spre viitorul tău, căci fiecare pas pe care-l faci te apropie mai mult de destinație, de scopul și împlinirea ta. Continuă să mergi; nu te opri niciodată, căci gustul plăcut al victoriei îl savurezi deja; nu te opri!

GÂNDURI FEISBUCHISTE

Cât de generoasă este lumea aceasta virtuală! Facebook îmi spune că am 4.509 prieteni. Dar dacă mă gândesc bine, sunt doar câțiva care îmi spun mai des Bună dimineața. Nu știu ce le promite altora lumea virtuală și nu aceasta mă interesează în primul rând. Mă întreb mai degrabă ce le ofer eu celor 4.509 prieteni din lista mea: Dragi feisbuchiști, în cuvintele pe care vi le las aici este o parte din inima și gândurile mele pe care vi le ofer cu drag. O fi mult, o fi puțin? Nu știu. Atât pot, atât fac.În prima tinerețe visam să dărâm sistemul și ideologia comunistă. Acum, aici pe FB, visez ca împreună să ne facem viața un pic mai bună și mai frumoasă decât este. Cam acesta-i scopul prezenței mele pe această pagină.
O zi bună tuturor!
PS: Era să uit: Astăzi încep un nou an universitar. Îmi doresc succes. Și ce ar fi să-mi spună Bună dimineața 4.509 persoane? Sau să-i salut eu pe toți? Ar fi imposibil; este mai bine așa cum e acum. Tuturor, o zi cât mai frumoasă!

PRIETENILOR FEISBUCHIȘTI

Pentru prietenii mei feisbuchiști

Dragi prieteni virtuali, În primul rând țin să mulțumesc celor care au reacționat într-un fel sau altul la postarea mea de ieri intitulată Gânduri fesibuchiste. Apreciez salutul și gândurile lor bune și frumoase și atât lor, cât și tuturor celorlalți din listă le doresc doar zile frumoase și senine, la fel cum îmi doresc și mie.

Vreau însă să precizez câteva aspecte: Nu-mi lipsește comunicarea cu ceilalți; dimpotrivă! Atât în această scurtă postare, cât și în altele asemănătoare, ceea ce am dorit să spun este următorul fapt: Să umanizăm comunicarea noastră cu semenii; să fim mai autentici, mai adevărați în relațiile noastre. Să nu ne lăsăm dominați de superficialitatea tehnicii de comunicare care este internetul; în cazul de față Facebook. Să ne jucăm aici în cuvinte, să dăm like-uri, să trimitem și să primim

emoticoane şi poze este simplu; este ca o joacă de copii inconştienţi. Viaţa adevărată, cea pe care trebuie să o trăim cât mai bine şi mai frumos, este însă dincolo de ecranele calculatoarelor, tabletelor şi telefoanelor noastre. În speranţa că m-am explicat suficient de bine (pentru cine avea alte păreri despre ceea ce am scris), tuturor vă doresc o zi frumoasă.
PS:Acum (ora 9.22 a.m.) la Iaşi soarele străluceşte, iar la umbră temperatura este de 10 grade celsius.

MĂCAR COPIII MEI SĂ AIBĂ (?)

Am auzit de atâtea ori pe mulţi părinţi spunând aceste cuvinte: Dacă eu nu am avut, măcar copiii mei să aibă. Constrânşi de sistemul comunist, când oamenilor le era interzis să aibă mai mult decât dorea partidul, iar partidul dorea în primul rând să i te supui orbeşte şi să nu deţii prea multe bunuri, ca să nu-ţi iei nasul la purtare; astăzi, când s-au deschis porţile îmbogăţirii, toată lumea s-a repezit să adune cât mai multe bunuri şi bani. În mentalitatea celor mai mulţi dintre contemporanii noştri, a poseda cât mai multe bunuri reprezintă indicele împlinirii şi fericirii omului. Iar generaţia care a fost constrânsă să mănânce salam din soia, acum declară sus şi tare: Măcar copiii noştri să aibă ceea ce noi nu am avut.

Ce mă surprinde neplăcut la toţi aceşti oameni este faptul că nu se întreabă prea mult, nici prea des cu ce pot contribui ei la bunăstarea şi fericirea lumii în care trăiesc. Nici nu se întreabă prea des cum vor schimba lumea în mai bine copiii lor. Într-un cuvânt, ceea ce nu înţeleg oamenii noştri, sau înţeleg prea puţin este faptul că Dumnezeu ne-a lăsat pe acest pământ nu pentru a fi hârciogi care adună între fălcile lor cât mai multe alimente, ci ne-a creat şi ne-a lăsat Dumnezeu în această lume pentru a fi lumină a lumii şi sare a pământului.
Ceea ce înţelegem prea puţin mulţi dintre noi este faptul că mintea pe care o avem nu ne-a fost dată pentru a cloci noi şi noi proiecte de acaparare de bunuri şi de putere, ci pentru a descoperi noi căi de dăruire de noi înşine, de împărtăşire cu

semenii noştri a tuturor bucuriilor şi necazurilor cu care ei se confruntă.

Ceea ce înţelegem prea puţin mulţi dintre noi este faptul că religia şi credinţa nu le-am primit pentru a le pune la conservat, sau în lada frigorifică, ci pentru a le trăi în gândurile, cuvintele şi faptele noastre. Credinţa şi religia noastră sunt nişte daruri primite pe care trebuie să le trăim cu toţi din jurul nostru, aşa cum se împarte un tort la o aniversare, la o sărbătoare, cu toţi cei de la masă.

Ceea ce înţelegem noi prea puţin este faptul că am fost creaţi pentru a fi protagoniştii propriei vieţi şi protagonişti pe scena pe care se joacă existenţa noastră.

Din păcate, prea mulţi dintre noi ştim mai mult ceea ce avem, ce bunuri posedăm, dar ştim prea puţin ce putem oferi altora. Ne cunoaştem prea puţin puterea minţii şi voinţei noastre; ne cunoaştem prea puţin talentele şi aptitudinile noastre; ne cunoaştem prea puţin vocaţia noastră de artizani ai unei lumi care să se asemene cu lumea pe care a creat-o Dumnezeu la începutul timpurilor.

Mult mai mult decât a primi, umanitatea din noi se perfecţionează prin a dărui, prin a ne dărui.

I-aş îndemna, aşadar, pe acei părinţi care tot repetă: Să aibă copiii mei ce nu am avut eu, să se întrebe nu atât ce bunuri materiale pot oferi copiilor lor, ci mai ales să le ofere raţiuni, motive şi posibilităţi ca aceşti copii ai lor să devină protagoniştii unei lumi mai bună decât cea în care ne zbatem noi acum.

EUROPA, ÎNCOTRO?

Între 27 septembrie şi 1 octombrie, la Minsk, în Belarus (Bielorusia) a avut loc Adunarea Generală a Conferinţelor Episcopale din Europa (CCEE), adunare în cadrul căreia participanţii au analizat prezentul şi viitorul Europei şi problema tinerilor în cadrul bisericii şi al societăţii. Această întrunire reprezintă un pas făcut spre Sinodul Episcopilor de la Roma, din

toamna anului 2018, sinod care se va focaliza pe problemele tinerilor. Referitor la bătrânul nostru continent, el nu trebuie să fie considerat doar ca un loc geografic, ci mai ales ca o realitate culturală și spirituală, care este mai importantă decât economia, politica, banii și bogățiile lui materiale.

Europa și problemele ei

Grija Bisericii este pentru omul concret, așa cum trăiește el astăzi în Europa. În conștiința și inima acestui om european trebuie să răsune glasul lui Isus Cristos, Dumnezeul făcut om, pentru ca acestui om El, Fiul Tatălui, să-i redea demnitatea și măreția cu care a fost creat. În istoria ei bimilenară, Biserica și creștinismul în general a fost în serviciul omului, creând o cultură și civilizație a căror frumusețe și importanță trebuie repuse în valoare. În Europa, Evanghelia lui Isus Cristos a reprezentat izvorul din care s-a alimentat istoria europeană, civilizația și umanismul european, democrația, drepturile și datoriile omului. Credem că și astăzi, creștinismul reprezintă garanția sigură a viitorului continentului nostru.

În pofida tendințelor de izolare a religiei și bisericilor de sfera publică, păstorii și credincioșii comunităților creștine cred în continuare că Evanghelia și creștinii în general au un rol important în păstrarea idealurilor spirituale, etice și culturale ale continentului european. În pofida atentatelor, violențelor și exacerbărilor naționaliste, creștinii cred în reconcilierea tuturor locuitorilor acestui continent. Creștinii respectă și apreciază valorile altor religii, culturi și etnii venite pe acest continent și sunt contrari oricăror extremisme. Europa trebuie să devină casa comună în care toți să contribuie la edificarea ei și la o viață pașnică, pozitivă, frumoasă pentru toți.

Omul european trebuie să rămână deschis spre religie și transcendent și să construiască relații solide cu toți ceilalți. Această misiune a lui îi vine din Evanghelie, în lumina căreia orice om poartă chipul lui Dumnezeu și trebuie iubit și respectat, în pofida limitelor sau căderilor sale. Astăzi continentul se confruntă cu o mare problemă, aceea a emigranților. Pentru toți

emigranții, localnicii trebuie să rămână cu inima și brațele deschise. Toți, autohtoni și noi veniți, au o responsabilitate comună în care integrarea noilor veniți trebuie să se facă sub semnul legalității și al respectului pentru culturile și valorile locale.

O altă mare problemă a continentului nostru o reprezintă continua lui laicizare și un mod de viață al multora ca și cum Dumnezeu nici nu ar exista. Consecințele unui astfel de mod de viață nu întârzie să se arate, iar individualismul și solitudinea interioară au acaparat deja nenumărate persoane. Închiderea în el însuși, îl împinge pe omul european spre respingerea vieții. Și dacă ne gândim bine, indicele de natalitate ne indică cel mai bine starea de sănătate a unei societăți. În acest context, promovarea familiei devine prioritară pentru continentul nostru, căci familia rămâne celula de bază a bisericii, dar și a societății. Iar o Europă puternică, solidă și sănătoasă înseamnă familii solide și sănătoase.

CINE SUNTEM?

Cândva îmi închipuiam că viața mea va fi un continuu crescendo, o continuă ascensiune spre culmi mereu mai înalte. Mi-o închipuiam și ca o achiziție care să mă îmbogățească mereu mei mult, adică să cresc mereu în iubire și în cunoaștere. Îmi închipuiam viața ca pe o continuă perfecționare, o șlefuire a unui portret care să devină mereu mai frumos, mai pur, mai atrăgător.

Îmi închipuiam viața ca pe niște răspunsuri clare și precise la nenumăratele întrebări pe care le aveam.
Undeva, în adâncul inimii mele, cred că îmi închipuiam viața ca pe o statuie pe care să o urc (dacă nu o urcă alții) pe un soclu, pe care tot eu să mi-l construiesc, statuie la care ar fi bine să privească admirativ, laudativ cât mai mulți oameni.

Aceasta cred că gândeam eu cândva despre mine și despre viața mea. Cu trecerea timpului, însă, am început să

pricep că viața este altceva. Cu sau fără voia mea, din plăcere sau din neplăcere, am început să pricep că viața este o direcție pe care o iei în fiecare zi. Cu fiecare răsărit de soare, eu trebuie să fiu soarele care să strălucească pe strada mea și este zadarnic să aștept ca alții să reprezinte soarele care să-mi lumineze strada. Am început să pricep mai bine că drumul pe care-l parcurg în fiecare zi nu este totdeauna clar, precis, nici ușor și nici simplu. În fiecare zi trebuie să-mi inventez viața cu toată fantezia și capacitatea creatoare pe care le am.

În fiecare zi trebuie să citesc misterul care se ascunde îndărătul lucrurilor, îndărătul fețelor triste sau bucuroase ale celor pe care-i întâlnesc, cu care am de-a face. În fiecare zi sunt chemat să dezleg misterul care se ascunde în vântul care suflă, în apa pe care o beau, în aerul pe care-l respir, în frunzele copacilor care înverzesc primăvara și cad ofilite toamna.

În fiecare zi îmi dau seama cât de fragil sunt, iar dacă astăzi sunt sănătos, nu este sigur că voi fi și mâine; și dacă în dimineața aceasta m-am trezit zâmbind soarelui din fereastră, nu este sigur că se va întâmpla la fel și mâine. În fiecare zi îmi dau seama că floarea care astăzi este atât de frumoasă și parfumată, mâine poate să se ofilească. Îmi dau seama în fiecare dimineață că trebuie să mă bucur din toată inima de atâtea lucruri frumoase ce-mi ies în cale și că eu însumi, trecător prin lume, trebuie să fiu bun și frumos pentru ceilalți, așa cum și eu aștept același lucru de la ei. Căci astăzi suntem, iar mâine nu vom mai fi; iar după noi vor rămâne doar bucuriile sau lacrimile pe care le-am oferit sau provocat altora.

Nu, nu sunt o statuie de pus la vedere, sus, pe un soclu, pentru ca alții să mă admire. Sunt un simplu călător prin noroaiele acestei lumi; sunt unul care a căzut și încă va mai cădea, se va murdări. Dar mă voi ridica mereu, mă voi scutura de mizerii și voi merge mai departe. Nu am fost, nu sunt și nu voi fi un perfect. Îmi accept condiția de om și merg mai departe, așa cum sunt. Iar dacă Cel de Sus îmi mai dă dreptul la încă o zi ca să fac umbră pământului, consider că și semenii mei ar trebui

să facă la fel. Și eu, la fel trebuie să procedez cu cei care, ca și mine, cad pe cale, dar se ridică și merg mai departe.

Nu mai cred demult că în viața aceasta am parte doar de bucurii. Am suferit de multe ori mai rău decât un câine hăituit și este posibil să se mai repete aceasta. Nu de puține ori mi-am făcut rău singur, sau mi-au făcut rău alții, cu știință sau fără de știință. Sau eu le-am făcut rău, cu știință sau fără știință, cu voie sau fără de voie. Nu mai cred demult în sclipiciul cu care oamenii ornamentează viața, ca pe pomul de Crăciun. Știu că dincolo de aparențele sclipitoare, există multă durere, venin, răutate și urâțenie. De aceea știu că viața este o luptă, și doar cei puternici înving. Dar mă feresc ca de... să-l lovesc pe cel căzut, sau să mă urc pe spatele altora, sau să mă cred mai bun decât alții.

Cu timpul am învățat că este posibil ca chiar și atunci când mi se pare că sunt pe drumul cel bun, că sunt drept în fața lui Dumnezeu, de fapt să umblu pe căi rătăcite, să umblu pe un drum care nu duce nicăieri și să fiu departe de Domnul și Mântuitorul meu. Știu că chiar și atunci când buzele mele pronunță numele Lui, El să nu fie în inima și în faptele mele. Acesta sunt eu, un puzzle mereu de alcătuit, și fiindcă îmi este atât de greu, îi cer mereu Celui de Sus să mă lumineze, să mă inspire în alcătuirea portretului meu care acum pare mai neîmplinit ca în anii copilăriei. Probabil Dumnezeu a creat veșnicia pentru a desăvârși în noi chipul pe care și l-a sădit în Adam și Eva atunci când i-a creat.

DISCREȚIA

Cred că fiecăruia dintre noi ne-a fost dat să întâlnim sau să cunoaștem persoane care au avut o anumită funcție sau importanță într-o anumită instituție sau în societate. Ce se întâmplă cu acești oameni atunci când nu mai au, când pierd rolul și funcția pe care le-au avut? Ce se întâmplă, de exemplu, cu părinții ai căror copii își iau zborul în viață și pleacă departe de casă și de părinții lor? Ce se întâmplă cu o persoană care timp

îndelungat a ocupat o funcție de conducere, iar acum nu o mai are? Ce se întâmplă cu persoanele care ies la pensie? Ce se întâmplă cu omul, atunci când forțele îi scad și este constrâns să-și restrângă mult aria de activitate?

Îmi dă impresia că multe in aceste persoane, atunci când rolul lor scade, când sunt constrânse să părăsească scena publică, încep să se agite și să se zbată ca peștele pe uscat. Nu-și găsesc liniștea și mulțumirea; încep să aibă insomnii și nici digestia nu le mai funcționează bine. Unele cad în depresie. Altele, mai înfipte, țin morțiș să fie prezente în spațiul public în care erau înainte; fac zgomot în jurul lor, doar, doar s-o găsi cine să le bage în seamă. Altele, mai slabe de înger, se sting repede și coboară în mormânt într-o stare jalnică.

Reflectând la toate acestea, m-am întrebat dacă există un medicament care să prevină declanșarea acestor boli de care suferă foarte mulți atunci când rolul lor public scade sau chiar dispare. Cred că un astfel de medicament preventiv există, doar că noi singuri trebuie să ni-l fabricăm de-a lungul vieții și să ni-l administrăm zilnic. Acest medicament se numește discreție. Deși suntem creștini, ignorăm adesea sfatul evanghelic care ne îndeamnă să nu știe stânga ce face dreapta. Și oare binele pe care îl facem și calitățile pe care le avem nu sunt eficiente și fără să le facem publicitate și tam-tam? De ce neapărat dorim să știe alții care ne sunt calitățile și cât de importanți suntem noi? Sau de ce amintim altora un bine pe care cândva i l-am făcut? Și de ce dorim atât de mult să fim sclipitori, cuceritori, mai ceva decât cele mai seducătoare reclame din mass-media?

Ar trebui să ne gândim mai bine la faptul că însuși Dumnezeu, creatorul atotputernic a toate, nu-și trâmbițează prezența și nu ne trage de mânecă nici chiar atunci când trece pe lângă noi, iar noi îl ignorăm sau ne facem că nu-l vedem. Nici chiar atunci El nu se bagă în sufletul nostru și nu ne cere să-l apreciem și să ne închinăm lui.

De-a lungul anilor, adesea, spre nefericirea noastră și a altora, învățăm cum să ne cocoțăm cât mai sus, cum să adunăm

cât mai multe titluri, onoruri, bani și averi. Iar când inevitabilul ceas al declinului sună și pentru noi, atunci intrăm în criză și nu ne mai găsim echilibrul, seninătatea și liniștea interioară. Poate că acest lucru, discreția, nu prea vrem noi să-l învățăm și asta ne cauzează mari probleme la bătrânețe sau atunci când trebuie să părăsim un anumit scaun și să lăsăm locul altuia. Pentru a evita aceste mici sau mari catastrofe, este necesar ca de mici să începem a învăța lecția importantă a discreției, a acelei delicateți a minții și inimii, care lasă să vorbească faptele, și mai puțin cuvintele noastre. Chiar și natura ne poate învăța această lecție: Ați văzut vreo floare care să-și etaleze zgomotos frumusețea, gingășia și parfumul? Cu siguranță, nu! La fel ar trebui să procedăm și noi: Să fim discreți.

TERAPIA RUGĂCIUNII

Cu câteva zile în urmă mă aflam lângă un fost magazin, iar pe una din laturile acestuia am numărat nu mai puțin de patru farmacii, trei pentru oameni și una pentru animale. Faptul acesta m-a pus pe gânduri și m-am întrebat de ce sunt atât de multe farmacii.

Unul dintre paradoxurile lumii în care trăiesc îl reprezintă faptul că nivelul de civilizație crește mereu, dar în același timp și în egală măsură crește numărul farmaciilor și medicamentelor. În fața acestei avalanșe a farmaciilor și a constatării că aproape nu întâlnești om care să nu consume medicamente, mă întreb de ce alături de alimente, oamenii cumpără și medicamente?

Cred că terapia cu medicamente care-i cuprinde în mrejele ei pe cei mai mulți dintre noi este cauzată nu doar de boala generalizată a secolului, stresul, ci și de lipsa rugăciunii. Rugăciunea este ridicarea minții și inimii noastre spre Dumnezeu și în același timp reprezintă o terapie extrem de puternică de care avem nevoie ca de aer pentru menținerea sănătății nu doar sufletești, ci și trupești. În laicizarea aceasta a

gândirii și vieții care ne-a cuprins pe toți ca o filoxeră, înțelegem prea puțin sau chiar am uitat faptul că suntem copiii lui Dumnezeu și toată viața avem nevoie să stăm în preajma lui prin rugăciune, așa cum un copil are nevoie să rămână cât mai aproape de părinții săi. Ce se întâmplă cu un copil ai cărui părinți lipsesc de lângă el? Se îmbolnăvește de diferite boli, unele mai periculoase decât altele. La fel este și cu omul: Dacă nu menține legătura cu Creatorul său prin rugăciune, se îmbolnăvește, se ofilește. Iar în plan orizontal, însingurarea și înstrăinarea omului de semenul său este cauzată de înstrăinarea aceluiași om de Dumnezeul său. Suntem înconjurați de atâtea lucruri, suntem ocupați cu atâtea treburi, auzim zilnic atâtea vești și parcă niciodată inima noastră nu-și mai află liniștea; niciodată nu suntem mulțumiți cu ce avem și dorim mai mult. Iar în inima noastră, suntem atât de singuri. De ce oare? Fiindcă ne-am înstrăinat de Dumnezeu și mergem fiecare pe căile noastre, căi pe care de prea multe ori suntem atât de singuri și neliniștiți și ne îmbolnăvim de multe boli, pentru care se inventează noi și noi medicamente. Iar alături se medicamente se înmulțește numărul psihologilor, al terapeuților și specialiștilor în tratarea nenumăratelor afecțiuni ale psihicului, minții și voinței noastre. Și toți vor bani; nu te tratează nimeni pe gratis.

S-ar închide multe farmacii și ar intra în șomaj și reconversie profesională mulți psihologi și consilieri în tot felul de probleme, dacă ne-am ruga, sau mai bine zis dacă am transforma viața noastră într-o rugăciune, adică în comuniune cu Dumnezeu. Pentru sănătatea noastră, rugăciunea reprezintă un element vital, așa cum este apa pentru pești și aerul pentru păsările în zborul lor. Și nu mă gândesc aici la rugăciune ca o repetare mecanică a unor cuvinte sau înclinări în fața unor icoane, sau la semnul Sfintei Cruci repetat mecanic și în mare grabă. Mă refer la rugăciune ca o stare a minții noastre senine și încrezătoare în Dumnezeu, cu care comunicăm așa cum comunicăm cu persoana iubită și cu cei dragi ai noștri. Rugăciunea este un act de iubire a inimii noastre, o declarație de

iubire făcută lui Dumnezeu cu puține cuvinte, sau chiar fără cuvinte. Este căldura inimii noastre care bate mereu pentru Cel care ne iubește, chiar și atunci când noi suntem răi și păcătoși. Rugăciunea este modul nostru autentic de a fi și nu un act formal făcut în grabă, ca un fel de obligație de care încercăm să ne achităm cât mai repede, căci avem altceva mai important de făcut, credem noi.

Rugăciunea este strâns unită cu meditația și contemplarea Celui căruia ne rugăm. Și așa cum trăirea în apropierea unei persoane dragi și importante ne îmbogățește și ne înnobilează caracterul și viața, la fel, trăirea prin rugăciune, meditație și contemplație în apropierea lui Dumnezeu ne face mai puternici și mai frumoși, mai senini și mai încrezători în Cel de Sus, ca și în forțele proprii.

Nu am avea nevoie de atâtea medicamente dacă în viața noastră de fiecare zi ar fi prezentă terapia rugăciunii, a unei stări interioare a ființei noastre în care am respira prezența lui Dumnezeu așa cum respirăm aerul. Și dacă Dumnezeu este în cer, pe pământ și în tot locul, de ce să nu-i facem loc în gândurile și inima noastră când mergem pe stradă, când stăm la masă, când lucrăm, când ne distrăm, când plănuim ceva sau când nu facem nimic? Persoana de care este legată inima noastră este prezentă în noi indiferent de ceea ce facem. Oare nu așa trăiesc îndrăgostiții? Rugăciunea este modul de trăire a iubirii noastre ca și creștini, iar această exprimare a iubirii față de Tatăl nostru, al tuturor, reprezintă o terapie care ne păstrează sau ne redă acea sănătate cu care Creatorul și-a înzestrat creatura atunci când a făcut-o, la începutul lumii.

ȘTIAȚI CĂ?

Astăzi, 7 noiembrie, este o simplă zi de toamnă în care privim nostalgic cum frunzele copacilor continuă să cadă iar termometrul din fereastră indică 10 grade celsius. O zi liniștită în care fiecare ne vedem de treburile noastre, poate puțin preocupați de scumpirea prețurilor la alimente, carburanți și gaz

metan. Poate ne neliniștesc și manevrele guvernului pentru modificarea legilor justiției. Poate mai avem și alte motive să fim neliniștiți în această răcoroasă și liniștită zi de toamnă. Nu știu însă câți dintre noi știm că astăzi aniversăm exact 100 de ani de când marele revoluționar Lenin, împreună cu bolșevicii lui au dat lovitura de stat în Rusia, preluând puterea în această țară, putere pe care apoi și-au extins-o până la Berlin, incluzând și țara noastră într-o istorie cu multe aspecte dramatice ale căror consecințe le simțim și astăzi, noi, cei din România, care începând cu anul 2007 facem parte din Uniunea Europeană. Gândindu-mă la puciul bolșevicilor de acum 100 de ani, nu știu de ce îmi vine în minte lovitura de stat din 31 decembrie 1947 prin care comuniștii înlătură monarhia, ca și puciul de la București din preajma Crăciunului anului 1989, puci pe care, ca și bolșevicii, tot revoluție l-am numit și îl numim mulți dintre noi. Nu sunt deloc un nostalgic al regimului comunist, dar continui să mă întreb de ce oare, dintre toate popoarele Europei de Est, doar noi ne-am eliberat de regimul comunist printr-o așa-zisă revoluție sângeroasă, plină de minciună și manipulare a maselor?

Puciul bolșevicilor lui Lenin a aruncat Uniunea Sovietică într-un război civil și apoi într-o teroare și dictatură care a cuprins jumătate din Europa. Puciul de la București a aruncat România într-o confuzie și corupție din care nu-și revine nici acum, după mai bine de un sfert de secol.

Aici, în Estul Europei, noi și rușii ne zbatem în propria neputință, în propria corupție, minciună și manipulare a maselor, iar partidele majoritare, și în România, ca și în Rusia lui Putin, cu haine noi, dar cu aceleași metehne ca acum 100 de ani, continuă să domine populațiile și să-și vadă de propriile interese. Acum, când se împlinesc 100 de ani de la un eveniment istoric care a declanșat lunga și dura perioadă istorică a comunismului, camuflat acum, paradoxal, în straie capitaliste, cred că ar trebui să ne gândim mai mult la faptul că tot ceea ce s-a zidit pe sânge, minciună și sete de putere nu poate să rodească decât tot sânge,

minciună, corupție și sete de putere. Nici temeliile revoluției, adică a loviturii de stat de acum 100 de ani de la Petrograd, nici temeliile loviturii de stat de la București din 1989 nu au fost sănătoase, democratice și cu frică de Dumnezeu. Și Rusia și România au clădit pe temelii pe care scrie sânge, teroare și dictatură, manipulare și minciună. Și Uniunea Sovietică, alias Rusia de astăzi, și România sunt țări bolnave la rădăcină, la temelii; și bolnave sunt în toate structurile lor, de sus până jos. Îmi aduc aminte cât era de elogiată în perioada lui Ceaușescu revoluția lui Lenin și cât de multă demagogie era în România. Nu m-a convins niciodată acea demagogie și îmi producea un gust amar. Nu știu de ce însă, după euforia primelor momente, și așa-zisa revoluție de la noi, din decembrie 1989 mi-a produs tot un gust amar, urmărind simulacrul de proces al soților Ceaușescu, execuția lor în ziua de Crăciun și apoi declarațiile demagogice și întreaga manipulare a maselor dirijată de Ion Iliescu și toți ai lui.

Cred că este bine să cunoaștem adevărata față a evenimentelor care au marcat și marchează viața oamenilor, adică și a noastră, a fiecăruia dintre noi. Suntem aici, la marginea estică a Uniunii Europene și în coasta măreței Rusii. Au trecut 100 de ani de la preluarea puterii de către un regim care, în alte forme, cu alte mijloace și metode continuă să domine lumea și vrea să-și aservească Biserica pentru realizarea propriilor scopuri.

Cu ocazia acestui aniversar cred, repet, că avem obligația morală de a învăța istoria și evenimentele care ne-au marcat și ne marchează viața, în cazul de față atât puciul de stat din 7 noiembrie 1917, cât și puciul de la București din decembrie 1989. Nu putem să fim absenți pe scena acestei lumi. Căci dacă rămânem indiferenți sau apatici, vor fi alții mai șireți decât noi care se vor folosi de noi pentru realizarea propriilor interese. Pentru binele nostru personal, cât și pentru realizarea binelui comun este nevoie de creștini bine ancorați în Dumnezeu și în învățătura lui, creștini care să formeze o biserică vie și

sănătoasă, capabilă să schimbe în mai bine fața acestei lumi. Iar ca o concluzie personală la acest aniversar de 100 de ani, pentru mine, puciul lui Lenin și al bolșevicilor lui reprezintă nu atât o aniversare care să mă bucure, cât mai mult un avertisment pentru ce ar putea să mai vină dinspre Răsărit. La fel gândesc și despre puciul de la București din decembrie 1989. Căci chiar dacă progresul și bunăstarea materială sunt cu totul altele decât în timpul lui Ceaușescu, mă îngrijorează profund laicizarea (ateizarea) gândirii și vieții oamenilor, egoismul, corupția și minciuna care au devenit un ”brand” național de care nu sunt mândru chiar deloc.

NEDUMERIRE

Citesc pe Mediafax că numărul celor prezenți pe Facebook a ajuns la două miliarde, adică un sfert din populația planetei mișună pe aici. Adăugăm Twitter și Instagram cu peste jumătate de miliard de utilizatori; adăugăm și nu se știe câte bloguri și alte site-uri. Impresionant! Oare oamenii au decis să-și părăsească locuințele lor de pe pământ și să se mute în spațiile virtuale?

Nu știu ce să cred. Nedumerirea mea crește și mai mult când mă gândesc la faptul că Dumnezeu, din câte știu, nu și-a deschis nicio pagină în internet, nici pe Facebook, nici pe Twitter, nici în altă parte.... Chiar; oare de ce Dumnezeu întârzie să aibă o pagină aici pe Facebook, ca să-i dăm like-uri?

Ceea ce cred că ar trebui să nu uităm sau să neglijăm noi aici, fanii Facebook-ului, este faptul că dincolo de paginile noastre mai mult sau mai puțin reușite sunt persoane, suntem fiecare dintre noi, oameni în carne și oase. Iar ceea ce postăm aici să ne reprezinte cât mai autentic pe noi, așa cum suntem. Și să nu uităm o clipă că ne adresăm altor oameni, la fel de concreți ca și noi, cu probleme mai mari sau mai mici decât ale noastre; dar oameni care trebuie cunoscuți, respectați, înțeleși, iubiți chiar, așa cum dorim și noi să fim.

Iar referitor la faptul că Dumnezeu nu are pagină pe Facebook, asta înseamnă că nu trebuie să ”divinizăm” acest mijloc de socializare și să nu ne construim lumea noastră aici. Dumnezeu trebuie să fie prezent în inima și gândurile noastre și să inspire faptele noastre concrete, chiar și cele mai simple, banale chiar.

SIMTE-TE CA ACASĂ!

Cui nu i s-a întâmplat, fiind în vizită la cineva drag, să i se spună: Simte-te ca acasă!?
Acasă: Casă, dulce casă, acolo unde se trăiesc împreună marile și micile bucurii sau dureri ale vieții.
Acasă: Intimitatea profundă a ființei noastre, unde ne simțim atât de bine cu noi înșine.
Câți dintre noi ne simțim "acasă"?
Câți dintre noi ne simțim singuri, rătăcitori și străini prin această lume, ca o flacără într-un vânt rece de toamnă?
Este cineva care se simte ca acasă în inima noastră?
Suntem acasă în inima cuiva?

PRIVINDU-I PE STUDENȚI

Trec aproape zilnic prin fața universității ”Al.I.Cuza” și-i văd pe nenumărații studenți care intră sau ies din clădire, urcă sau coboară din tramvai, stau la coadă la ”Petru” ca să-și cumpere covrigi etc. Multe sunt gândurile care mă însoțesc atunci când îi văd pe acești tineri frumoși.

Văzându-i, îmi zic adesea că această țară are totuși un viitor. Fizic, vor trăi multe decenii după ce eu, cei de o vârstă cu mine sau de vârstă mai înaintată nu vom mai vedea soarele pe care ei îl vor vedea. Mă întreb însă cum vor trăi ei, și mai ales mă întreb dacă vor trăi viața pe care și-o doresc acum, sau vor trăi viața pe care le-o programează alții. Oricât îmi frământ mintea, nu reușesc să aflu un răspuns cât de cât sigur și clar la această întrebare. Nu știu care va fi viitorul lor și viitorul acestei țări și în ce măsură viitorul și-l construiesc acești tineri atât de frumoși și plini de viață. Știu că în perioada comunistă viața

oamenilor a fost dictată în bună parte de cei de sus, conduși de la Moscova. Acum, nu știu cât de puternici sunt acești tineri și dacă reușesc să-și trăiască viața pe care și-o doresc, sau se mulțumesc cu firimituri, împingând-o de astăzi pe mâine. Mă întreb dacă nu cumva adulții și toți cei care sunt călîți în lupta cu viața, au pus deja mâna pe frâiele puterii și-și fac interesele folosindu-se și de această mare masă de tineri studenți pe care-i văd aici, în fața universității.

Mă întreb dacă acest important edificiu de cultură, înființat cândva de un domnitor luminat pentru propășirea neamului, zic, mă întreb dacă astăzi această mare universitate nu a intrat și ea în malaxorul globalizării care macină oameni, vieți și destine.

Privindu-i pe acești tineri frumoși, mă întreb dacă eu, prin tot ceea ce le-am spus studenților și prin modul meu de a gândi și acționa am pus o cărămidă în edificiul vieții lor de astăzi, dar mai ales de mâine. Oare le-am oferit ceva din experiența și înțelepciunea acumulate de-a lungul anilor care să-i ajute să fie mai orientați, mai clari și mai curajoși în viața lor? Sau am fost un actor grăbit care am intrat pe scenă, interpretându-mi rolul și dispărând apoi în lumea mea, lăsându-i pe ei la fel cum i-am întâlnit prima dată? Mă întreb dacă noi, adulții și cei în vârstă, am oferit tinerei generații motive suficient de clare și puternice pentru ca ei să poată trăi mai bine și mai fericiți decât am fost și suntem noi. Sau dacă nu cumva, afectați de mentalitatea mercantilă a societății, chiar și școala, universitatea îi privește pe studenți ca pe niște clienți și sursă de venit pentru salariul profesorilor. La fel cum mă întreb dacă nu cumva și medicii, și bisericile sunt afectate de aceeași mentalitate care-l consideră pe om un fel de obiect de consum și client al propriilor interese. Nu cumva îi amăgim pe acești studenți, așa cum, deși este doar 10 noiembrie, mass-media și magazinele au început să ne ”vrăjească” cu magia Crăciunului, în care nu se vede Cel sărbătorit, Cristos; se văd, în schimb, nenumărate obiecte și podoabe pline cu sclipici, instalații

multicolore de iluminat și multe, multe altele. De unde se inspiră, din ce izvoare își trage seva vocația și munca mea, vocația dascălului?

Privindu-i pe acești tineri atât de frumoși, aproape fără să-mi dau seama, privirea mi-a alunecat spre mine însumi. Și acum, ca și în alte dăți, când îmi pun întrebări despre studenți, vrând-nevrând mă întreb pe mine, despre mine, iar ceea ce aș vrea să știu despre ei, întâi trebuie să știu despre mine.

Se spune că fiecare este artizanul propriei vieți; că fiecare poartă în propriul rucsac bastonul de mareșal. Și totuși, viața ne învață că viitorul este o ștafetă pe care oamenii o primesc de la cei care înaintea lor și-au parcurs propriul drum. Ce fel de ștafetă predau părinții celor pe care i-au adus pe lume? Cel fel de ștafetă predau profesorii studenților pe care au încercat în toate felurile să-i aducă pe băncile universității? Îi privesc din nou cum trec bulevarul Carol, cum ajung la ”Petru” să-și cumpere un covrig. Dar mâine, poimâne, peste zece sau douăzeci de ani, ce vor face acești studenți, în ce țară vor fi, cum se vor simți? Își vor mai aminti de dascălii lor? Își vor aminti de ei cu drag și recunoștință, sau....?

UNDE DAI ȘI UNDE CAPRĂ

Gândindu-mă la unele reacții față de postările mele, sau la cât de diferită față de ceea ce vrei să spui poate să fie percepția celui ce te ascultă, mi-a venit în minte un caz petrecut cândva pe aceste meleaguri:

Un preot venerabil, cu o barbă la fel de venerabilă ca și vârsta lui înaintată, predica în biserică cu multă convingere și cu multe gesturi, înclinând și ridicând capul de multe ori, însoțindu-și astfel cu gesturile cuvintele pline de har și învățăminte sfinte. În fața lui, stând în bancă reculeasă și cuminte, o bătrână îi sorbea vorbele, dând aprobator din cap, dar vărsând în același timp lacrimi mari și fierbinți care i se scurgeau pe obraji, ajungându-i până în bărbie, lacrimi pe care apoi bătrânica și le ștergea cu dosul mânecii.

A observat părintele cel venerabil cum această credincioasă își exprima căința și credința ei în tot ceea ce el spunea, și mai cu foc continua să predice, iar bătrânica încă și mai tare lăcrima și-i aproba toate cuvintele cu înclinări profunde ale capului ei acoperit cu o broboadă neagră. Și așa s-a desfășurat toată predica venerabilului părinte; și tot așa l-a aprobat bătrânica din bancă, vărsând lacrimi din belșug, care i-au udat toată fața, iar ea și le-a șters cu dosul mânecii.

După ce s-a terminat Sfânta Liturghie, toată lumea a ieșit din biserică, îndreptându-se fiecare spre casa lui. La fel a făcut și bătrânica noastră, doar că preotul cel venerabil, curios din cale afară să afle de ce plângea așa de tare bătrânica cea atât de credincioasă, nu s-a putut abține și a întrebat-o la ușa bisericii pentru care motiv a fost atât de afectată de cuvintele lui. Ce anume i-a mișcat sufletul și inima, făcând-o să verse atâtea lacrimi? La care, enoriașa noastră, cu sufletul îndurerat i-a spus venerabilului părinte aceste cuvinte: Vai, părinte, când mă uitam la Sfinția Voastră și vedeam cum vă ridicați și coborați capul, dar mai ales cum vi se ridica și cobora barba pe care o aveți, mi-a venit în minte țapul meu care avea o barbă exact ca a dumneavoastră. Sărmanul meu țap care a murit. Tare am mai ținut la el și tare mult m-a durut de moartea lui. Iaca așa, barba dumneavoastră mi-a amintit din nou de el și nu m-am putut abține și tare am mai plâns de durere după el.

Ascultând-o pe bătrânică, părintele cel venerabil, cu barba lui la fel de venerabilă, nu a mai avut ce spune; nici măcar un cuvânt nu i-a mai venit pe buze. S-a despărțit de enoriașa lui și îndreptându-se spre casa parohială se gândea în sine: Unde dai și unde crapă.

FĂRĂ MORALISME!

Sunt lucruri în viață care nu mi-au plăcut niciodată și le-am tolerat cu greu. De exemplu, nu mi-a plăcut demagogia comunistă și nu mi-a plăcut să mi se facă morală. Despre demagogia comunistă nu vreau să vorbesc acum, deși mulți

români suferă încă urmările ei. Vreau, în schimb, să spun câte ceva despre moralism, despre moralizarea altora. Adică să le dai sfaturi și să-i tot bați la cap cum și ce trebuie să facă și ce să nu facă, repetându-le greșelile și păcatele lor și indicându-le într-o manieră adesea autoritară calea de întoarcere pe drumul cel bun. Ei bine, toți cei care țin morală altora au uitat faptul că în Evanghelie, atunci când citim parabola fiului risipitor, tatăl acestuia nu-i ține nicio morală fiului care își ia partea de avere și pleacă în lumea largă unde își cheltuie moștenirea în chefuri și tot felul de destrăbălări.

Dacă celui care greșește îi ții morală, s-ar putea să distrugi în el speranța că poate fi și altfel și că există un Dumnezeu care vrea să-l scoată din mizeriile lui. Moralismul ne poate descuraja în slăbiciunile noastre, și chiar Dumnezeu poate deveni o povară de care încercăm să ne eliberăm, așa cum sunt mulți creștini care nu prea calcă pe la biserică fiindcă, afirmă ei, nu au nevoie de sfaturile preotului, iar dacă îl întâlnesc pe stradă, preferă să-l ocolească, să meargă pe celălalt trotuar. Ca și cum preotul ar fi un fel de cucuvea care le cântă noaptea despre moarte și nenorociri, sau o pisică neagră cu care te trezești pe drum și faci orice ca să nu-ți taie calea. Sau poate nu vrem să ni se țină morală, fiindcă, în orgoliul nostru, nu vrem să dăm ochii cu propriile slăbiciuni; le ascundem cum putem mai bine, le acoperim bine sub machiajul, fardurile și toate alifiile noastre. Rău facem, căci toate acele slăbiciuni sau mici răutăți de care nu vrem să știm și nu vrem ca cineva să ni le reamintească, zic, toate acele răutăți și slăbiciuni, netratate la timp, devin un buboi care într-o zi se va sparge și vom mirosi tare urât; sau nu se va sparge, dar ne va ucide și ne va coborî în mormânt mai devreme decât trebuia.

Sunt persoane care în perioada maturității cad pe gânduri și nu se mai înțeleg cu ele însele; devin nemulțumite de viața pe care au dus-o până acum și nu mai văd în trecutul lor nici binele pe care l-au făcut sau de care au avut parte. Simt acele persoane

că încep să îmbătrânească, că nu mai sunt așa puternice, vioaie și pline de viață cum erau la 20 de ani; că au deja riduri pe obraji iar părul este din ce în ce mai sur. Nici să mai mănânce cum mâncau odinioară nu mai pot, fără să aibă crize de colecist și să nu poată dormi noaptea. Sau constată acele persoane că serviciul a început să le obosească; sau, mai rău, le paște pericolul șomajului și le este teamă că nu vor avea cu ce trăi. Sau soțul s-a săturat de soția care a început să îmbătrânească, și invers, soția s-a săturat de soțul căruia i s-au cariat dinții și nici măcar nu vrea să meargă la stomatolog să și-i trateze, iar când râde arată groaznic. Ce poți să le spui acestor persoane ca să se simtă mai bine? Sau ce ar trebui să-și spună lor înșiși toți acești oameni? Să se uite în oglindă și să-și reproșeze singuri: Aoleu, ce urât arăt, ce rău am ajuns?! Nicidecum! Cred că în slăbiciunile și lipsurile noastre trebuie să ne privim cu mult calm și cu multă înțelepciune. Și întâi de toate să ne acceptăm așa cum suntem, conștienți de lipsurile noastre, dar conștienți și de calitățile noastre; de capacitatea înăscută de a transforma suferința în bucurie și înfrângerea în victorie. Iar a ne învinovăți nu folosește la nimic; dimpotrivă, blochează în noi energiile care ne pot ajuta să depășim multe limite și dificultăți. A trăi cu sentimentul de vinovăție provoacă frustrări, iar frustrările ne fac mult rău nouă, dar ne alterează și relațiile cu ceilalți; adică răul din noi îl scuipăm pe fața celorlalți, ceea ce nu-i corect chiar deloc. Și nu de puține ori cei care țin morală altora sunt primii care ar trebui să și-o țină lor înșiși, conform dictonului ”limba bate unde doare dintele„. Moralismele ne coboară în adâncurile slăbiciunilor și răutăților și ne țin încătușați acolo, ca într-o temniță unde ne-am închis singuri, sau unde îi coborâm și-i întemnițăm pe toți cei cărora le ținem morală.

În loc să ne învinovățim sau să-i arătăm cu degetul pe ceilalți, mult mai bine este să căutăm noi căi de înțelegere și de comunicare cu noi înșine și cu ceilalți. Poate că suntem debitori unor scheme de gândire, unor tipare în care ne-am băgat pe noi

înșine și în care îi încadrăm pe toți ceilalți. Poate că cei care ne-au format (părinții, școala, societatea sau chiar biserica) ne-au creat niște clișee în baza cărora acum acționăm ca niște roboți. Este bine ca în gândurile și atitudinile noastre să fim liberi, să facem alegeri libere, senine și pline de iubire, indiferent cât ne-ar costa aceste alegeri și la ce trebuie să renunțăm. Autoînvinovățirea sau învinovățirea altora trebuie să fie înlocuite cu o privire plină de înțelepciune și de iubire atât a noastră cât și a lumii din care facem parte. Și să nu uităm că lumea aceasta este cea mai bună pe care Dumnezeu a putut să o creeeze. Iar dacă este ceva rău în ea, acel rău provine din faptul că noi nu vrem să vedem bunătatea lui Dumnezeu în toate lucrările sale.

UN PAPĂ VENIT DE DEPARTE; ȘI TOTUȘI, ATÂT DE APROAPE

Acum mulți ani în urmă, în 1978, pe 14 octombrie cardinalii intrau din nou în conclav (adică într-o sală unde erau încuiați cu cheia), pentru a alege un nou papă, căci cel dinainte pontificase doar 33 de zile. După două zile, pe hornul de deasupra acoperișului Capelei Sixtine iese fum alb, iar la ora 18.45 este anunțat noul papă, Ioan Paul al II-lea, alias Karol Wojtyla, un polonez de lângă noi, arhiepiscop la Cracovia.

Îmi amintesc bine acea zi, ca și ziua de 9 mai 1999, când același papă a celebrat Sfânta Liturghie la București, iar toată lumea prezentă a strigat cât putea de tare: Unitate! Unitate! Unitate!

Îmi amintesc bine contextul în care trăiam noi cei din România în anii atât de duri ai comunismului ceaușist, când pâinea, uleiul, zahărul se vindeau cu țârâita la cartelă; când la ora 22 se terminau programele la puținele canale de televiziune pe care le aveam, iar toată lumea trebuia să se culce, pentru ca doua zi să se trezească de dimineață și să meargă la muncă. Îmi amintesc bine acele timpuri în care majoritatea românilor se temeau și de umbra lor, căci nu se știa cine te turna la Securitate.

Îmi amintesc bine acele timpuri în care a reuși să ajungi să vizitezi o țară din Vestul Europei reprezenta un noroc rezervat pentru foarte puțini cetățeni ai țării. În acei ani, în România se suferea de foame și de frig, iar Ceaușescu și oamenii lui ne spuneau că înaintăm spre epoca de aur, dar mie acea epocă mi se părea de fier, și acela ruginit.

Când am aflat că a fost ales un papă polonez, adică dintr-o țară comunistă, instantaneu în inima mea s-a aprins o licărire de speranță pentru o viață mai bună. Eram abia întors din serviciul militar, unde dădusem piept din plin cu mizeria sistemului și ideologiei comuniste atee și antiumane. Atunci, noul ales a reprezentat pentru mine nu doar un papă al Bisericii Catolice, ci și un lider, mai mult, un profet al unei lumi pe care am visat-o de mic copil, o lume liberă. Este cunoscut și recunoscut rolul papei, acum declarat sfânt, Ioan Paul al II-lea în dărâmarea sistemului și ideologiei comuniste din Europa; o Europă separată forțat în două blocuri mari, separare simbolizată de Zidul Berlinului. Deși atunci, în anul 1978, nu pricepeam cum se va întâmpla, în adâncul sufletului meu simțeam că noul ales este Noul Moise care va conduce lumea spre libertate. Un Moise care o va ajuta să iasă din sclavia Stelei Roșii de la Moscova și o va purta pe alte căi, căi ale libertății, ceea ce s-a întâmplat tot în timpul pontificatului său, în anul 1989. Ioan Paul al II-lea și Polonia catolică au contribuit enorm la căderea unei lumi și nașterea alteia, cea în care ne bucurăm și plângem noi acum; dar dacă plângem, aceasta nu este din cauza papei Ioan Paul al II-lea, ci din cauza păcatelor și răutăților noastre.

Cred că astăzi se cuvine să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru că ni l-a dat pe Ioan Paul al II-lea, vecinul nostru, cel care a sărutat pământul României și ne-a binecuvântat pe noi toți împreună cu Preafericitul Patriarh Teoctist, iar noi am strigat cât ne țineau puterile: Unitate! În urechile papei, strigătul de la București din parcul Izvor a rămas mereu viu și deseori el însuși a spus acest lucru.

Ioan Paul al II-lea a contribuit la refacerea unității continentului european, iar din anul 2007 suntem și noi parte integrantă a UE. Dacă nu ar fi fost el, dacă nu ar fi fost Gorbaciov sau Kohl, cine știe care ar fi fost acum soarta noastră?!

Din fericire, continentul european și-a regăsit unitatea. Dar din punct de vedere religios, creștin, continentul nostru nu și-a regăsit unitatea. Deși la 9 mai 1999, în prezența celor doi mari păstori ai bisericilor noastre am strigat ”Unitate” cât ne-au ținut puterile, iată că, spre bucuria iadului și întristarea lui Dumnezeu, suntem în continuare divizați, separați, noi, creștinii, care avem aceeași Carte Sfântă, aceleași taine, atâtea tradiții comune, atâtea visuri împreună. A dispărut Zidul Berlinului, dar nu au dispărut dintre noi zidurile ignorării reciproce, ale intereselor de castă, ale setei de putere. Și toate acestea continuă să țină ruptă cămașa necusută a lui Isus Cristos, El care înainte de a muri s-a rugat Tatălui ”Ca toți să fie una”. La 16 octombrie, când ne amintim de prima zi de pontificat a sfântului Ioan Paul al II-lea, să ne amintim că avem datoria morală, creștină de a merge pe căile deschise de el, căi ale refacerii unității între oameni, între creștini, între toți cei care mărturisesc numele aceluiași și unic Dumnezeu.

Repet: Europa și-a regăsit unitatea politică, culturală, economică, administrativă. Noi, creștinii de astăzi avem misiunea de a contribui la refacerea unității religioase a continentului nostru. Ceea ce am strigat din răsputeri la București, ”Unitate!”, trebuie să devină crezul nostru de viață. Sau, nu înțelegem încă marele pericol care bate la ușă: Așa cum pentru multe decenii peste o bună parte a Europei a strălucit Steaua Roșie de la Moscova, dacă noi creștinii nu ne vom uni, este foarte posibil ca în curând peste continentul nostru să înceapă a străluci Semiluna.

De ce ne încăpățînăm așa tare să nu înțelegem lecțiile istoriei? Am scăpat de dominarea Stelei Roșii de la Moscova. Iar acum? Dacă nu ne place să fim cu Cristos și frați între noi, nu ne

dăm seama că este posibil să fim din nou conduși de oamenii lui Alah, doar că religia lui are și jihadul.
Și iarăși, cu un profund sentiment de recunoștință mă întorc spre Ioan Paul al II-lea pe care încă din seara zilei de 16 octombrie 1978 am început să-l văd ca pe Noul Moise, chemat de Dumnezeu să conducă lumea spre alte tărâmuri, ale unei vieți libere; și așa a fost.

LA POARTA RAIULUI (așa o fi?)

Într-o zi se prezintă la poarta raiului un mare păcătos. Să bată, să nu bată la poartă?... Nu prea avea curajul, căci știindu-și viața plină cu păcate și răutați, nu prea întrevedea mari șanse să fie primit. Oricum, vrea sau nu vrea, la poartă trebuie să bată, căci așa este scris pentru orice muritor care părăsește viața de pe acest pământ. Cu sfială, se apropie și cioc, cioc, cioc în poartă. De dincolo se auzi glasul sfântului Petru: Cine-i acolo? Eu sunt, sfinte Petre, eu, Ion, păcătosul pe care-l știe tot satul. Fie-ți milă de mine și deschide-mi. Aoleu, strigă Petru ca ars, ție să-ți deschid? Cum ai îndrăznit să vii aici, păcătosule?! Pleacă și du-te direct la poarta iadului, căci acolo-i locul tău. Focul veșnic o să te mănânce. Speriat, păcătosul rămâne descumpănit și speriat de ce-l așteaptă la cealaltă poartă. Stă puțin și se gândește cum ar putea să-l înduplece pe sfânt ca să-i deschidă poarta. Îi vine o idee, fața i se luminează și-i spune lui Petru: Sfinte Petre, dar adu-ți aminte că și tu te-ai lepădat de Isus Cristos de mai multe ori; te-ai lepădat de el tocmai atunci când lui îi era mai greu. Și uite că Isus Cristos te-a iertat și acum ești în Rai; hai nu fi așa dur cu mine; deschide-mi! Sfântul rămâne descumpănit de cuvintele păcătosului, dar tot nu vrea să-i deschidă. Plecă de la poartă și se duse să-l caute pe sfântul Pavel. Îl găsește pe o alee din Rai, stând de vorbă cu alte suflete pe care le convertise cât era pe pământ, printre oameni. Îl trage deoparte și-i spune șoptit, să nu audă ceilalți: Pavele, a ajuns la poartă un mare păcătos și nu-mi vine să-i dau drumul. Du-te tu și lămurește-l să plece acolo unde îi este locul, la Iad. Ca să nu-l supere pe prietenul lui

(deși pe pământ odată se certase zdravăn cu el), Pavel se duse și când ajunse în dreptul porții îi strigă păcătosului să plece la Iad, căci nici el nu are de gând să-i deschidă. Auzindu-i verdictul, păcătosul cade iar pe gânduri, dar după câteva clipe își revine și-i spune lui Pavel: Dar, Pavele, adu-ți aminte că atunci când erai pe pământ, i-ai persecutat pe creștini și mult rău le-ai făcut. Ai luptat contra lui Cristos, și uite că Domnul te-a iertat; ai ajuns aici, în Rai; te rog, fie-ți milă de mine, așa cum i-a fost și lui Cristos de tine; deschide-mi poarta. Pavel îl ascultă cu neplăcere și fără să se gândească mult, îi răspunse: N-ai decât să aștepți aici mult și bine; nu-ți deschid. Imediat se întoarse la locul unde se întâlnise cu Petru și-i spuse: Nu i-am deschis păcătosului ăluia; nu merită să intre aici, chiar dacă și eu și tu, când eram pe pământ am păcătuit împotriva Domnului.

Uite, Petre, mi-a venit o idee cum să scăpăm de gura păcătosului. Dacă nouă ne-a reproșat că atunci când eram pe pământ am fost și noi păcătoși, îl trimitem la el pe apostolul Ioan. Acesta nu prea a făcut păcate. Lui nu are ce să-i reproșeze. Bună idee ți-a venit, zise Petru. Așa facem. Se iau amândoi apostolii de mână și pleacă în căutarea lui Ioan. După puțin timp îl găsesc la umbra unui copac, meditând și rugându-se. Ioane, îi zise Petru, nu te supăra că te întrerup din rugăciunile tale. Dar am la poartă un păcătos care nu vrea să plece de acolo. I-am zis că locul lui este în Iad, dar el se tot încăpățânează și nu vrea nicidecum să plece. Du-te tu și alungă-l acolo unde îi este locul. Fără să se gândească prea mult, Ioan o luă grăbit spre poarta raiului. Apropiindu-se, auzi glasul rugător al păcătosului: Deschideți-mi! Nu mă lăsați aici; nu mă trimiteți la Iad. Fie-vă milă de mine, păcătosul! Nu-i aici locul tău, păcătosule, îi zise Ioan grăbit. Du-te la Iad; acolo-i de tine. Recunoscându-i vocea, păcătosul îl imploră să-i deschidă, dar degeaba; Ioan rămase ferm pe poziție. Ioane, continuă păcătosul, nu tu ai scris în Evanghelie: ”Bateți și vi se va deschide!?” Dacă nu-mi deschizi, să știi că mă întorc pe pământ și spun la toți oamenii că ai scris minciuni în Evanghelia ta. Speriat de ce putea să-i facă acest

păcătos îndărătnic, ca să nu-şi strice reputaţia, mai de voie, mai de nevoie, Ioan întredeschise poarta, iar păcătosul o zbughi înăuntru, amestecându-se printre sfinţi. Degeaba îl căută Ioan, căindu-se de gestul pe care-l făcuse şi decis să-l arunce înapoi, afară. Ia-l pe păcătos de unde nu-i. Îngândurat şi nemulţumit, cu capul plecat se îndreptă spre locul unde-l întâlnise pe Pavel. De necaz, nici nu-şi ridica privirea şi mergea aşa, abătut. Deodată, în faţa lui auzi o voce gravă: Ioane, ce-i cu tine, de ce mergi aşa abătut? Vocea îi era cunoscută; era a Isus Cristos. Tresărind, îşi ridică privirea şi-l văzu pe Domnul plimbându-se la braţ cu păcătosul.
PS: Relatarea îi aparţine nepoatei mele, Maria, profesoară de religie. Fiindcă m-a pus pe gânduri, am redat-o aici. Şi-am încălecat pe-o şea şi v-am spus povestea aşa. Şi dacă poarta Raiului este acum şi aici, în inima noastră?

SOS: BLACK FRIDAY!

Astăzi, 17 noiembrie, site-urile online ale magazinelor de tot felul sunt luate cu asalt mai abitir decât a fost asaltată Plevna la 1877. Astăzi este Vinerea Neagră a preţurilor, adică astăzi preţurile mor, intră în doliu. Aşa arată şi fundalul site-urilor, negre, ca nişte anunţuri de deces şi înmormântare. Mă întreb de ce este vai şi amar de preţuri tocmai astăzi, într-o zi de vineri? Are vreo legătură acest Black Friday cu Vinerea Mare, zi în care Isus Cristos a murit pe cruce? Iar astăzi ”mor” preţurile, spre satisfacţia cumpărătorilor? Vrea acest Black Friday să înlocuiască în mintea şi comportamentul omului fericirea dobândită prin moartea şi învierea lui Isus Cristos cu fericirea obţinută prin cumpărăturile la preţuri reduse?

Mulţimile imense ale acelora care astăzi privesc hulpavi în ecranele calculatoarelor, tabletelor şi smarthone-urilor, căutând înfrigurați să devoreze neapărat vreun preţ încercuit în negru, nu reprezintă cumva tot acest fenomen un simptom al unei boli cronice care devorează mintea şi viaţa noastră? Din

curiozitate, adineaori am încercat să intru pe site-ul Emag.ro și a trebuit să aștept destul de mult până să ajung la informația pe care o căutam. În alte zile, pe acest site îți apare orice informație în doar câteva secunde. Astăzi, site-ul este luat cu asalt, căci mintea multora dintre noi este deja infestată cu o filoxeră greu de lecuit. Mă întreb ce o să se întâmple cu noi mâine, sâmbătă, când nu mai este black friday? Ce o să se întâmple dacă astăzi nu am cumpărat nimic? O să credem că am avut un mare ghinion? O să cădem în depresie? În acest caz, psihologii și psihiatrii vor jubila și ne vor așteaptă cu brațele deschise. Bineînțeles că noi va trebui să ne deschidem portmoneul.

Acest black friday încadrat în chenare mari negre, pe fundal negru (moarte prețurilor!) îl asemăn cu un alt fenomen de masă (simptom de boală gravă), acela al sărbătorilor de iarnă, fenomen de această dată aurit și poleit, plin cu sclipici și lumini multicolore, dar cu aceeași finalitate, cu același scop: Cumpărarea ”fericirii” noastre cu bani. Astăzi, de black friday, mai adăugăm un set de veselă la multele seturi cu care este deja înțesată bucătăria. Ne mai cumpărăm un televizor, căci cel pe care-l avem (unul dintre mai multele existente în casă), ne-am plictisit. Ne mai cumpărăm un telefon mobil, deși mai avem unul în buzunar și un altul în sertar; ne mai cumpărăm multe alte lucruri, mulțumiți că le-am achiziționat la preț redus, dar alungând în cel mai întunecat colț al minții faptul că de majoritatea acestor lucruri nu avem nevoie.

La fel vom proceda acuși, cu ocazia sărbătorilor de iarnă; primele simptome se văd deja prin multe magazine. Apropo, dar ce-i cu sărbătorile acestea de iarnă, ce anume sărbătorim atunci, sau pe cine? Pe Moș Crăciun? Crăciunițele?

Să revin: Astăzi este marea Vinere Neagră a prețurilor. Cât ne mai țin puterile și buzunarele, suntem îndemnați pe toate căile să devorăm ceva, să cumpărăm ceva, măcar un nasture; astăzi neapărat trebuie să cumpărăm ceva. Dacă nu facem asta, cum am zis deja, mâine ne vom trezi total nefericiți. Și dacă tot ne-a prins boala black friday-ului, mă întreb cu

îngrijorare dacă această molimă nu-i va ataca și pe preoți, pe călugări și călugărițe? Mă întreb dacă nu-i paște și pe ei pericolul să vândă lumânări și icoane cu preț de black friday, sau să primească acatiste și pomelnice cu preț de black friday, sau să boteze și să înmormânteze, să cunune oameni cu prețuri de black friday? Uf! Sper că bunul Dumnezeu nu va permite bisericii sale să decadă atât de mult.

PROPUNERE CONCRETĂ (Ziua Mondială a Săracilor)

Începând cu duminica de astăzi, 19 noiembrie, Sfântul Părinte Papa Francisc a instituit pentru toată Biserica Catolică ”Ziua Mondială a Săracilor”.‘Binecuvântate sunt mâinile care depășesc orice barieră de cultură, de religie și de naționalitate vărsând untdelemn de mângâiere pe rănile umanității. Binecuvântate sunt mâinile care se deschid fără a cere nimic în schimb, fără «dacă», fără «însă» și fără «poate că»: sunt mâini care fac să coboare asupra fraților binecuvântarea lui Dumnezeu’.” (Papa Francisc)

Dragi prieteni feisbuchiști, ieri cineva de aici, din Iași îmi spunea că vecinii de apartament (doi soți pensionari) nu deschid caloriferele până la Anul Nou, iar prin perete aude adesea tușitul domnului I. Din pensiile lor nu-și pot permite să acopere și costul încălzirii locuinței.

Vin cu o propunere: Haideți să facem o faptă bună. M-am întrebat care ar fi costul încălzirii apartamentului acestei familii pentru lunile reci (noiembrie-aprilie)? Să spunem: 2500 lei. Eu mă angajez să strâng contribuțiile binefăcătorilor pe o listă semnată de fiecare binefăcător pentru suma oferită, iar la adunarea sumei voi publica lista pe pagina mea de FB. Aceasta pentru a înlătura orice suspiciune. Sau să fie altcineva în locul meu; oricine dorește. Ce ziceți? Putem fi mai umani, mai creștini, mai aproape de suferințele și lipsurile oamenilor? Eu deschid lista cu 500 lei. Aștept răspunsul vostru.

DESPRE SĂRACI ȘI BOLNAVI

Pentru omul mereu mai liber de constrângeri și care face orice pentru a-și prelungi cursul vieții, pentru a fi din ce în ce mai sănătos și mai bogat, săracii și bolnavii vor reprezenta un disconfort și pe cât se poate îi va marginaliza sau îi va scoate complet din viața și preocupările lui.

Iar faptul că Isus Cristos s-a născut în ieslea unui grajd, că a locuit într-o familie săracă, că a trăit și a murit într-o sărăcie extremă, pentru un astfel de om, acest Isus Cristos este la fel de străin ca și viața săracilor și a celor bolnavi.

Cât de departe sunt astfel de oameni de gândul lui Dumnezeu față de toți cei care suferă din cauza sărăciei, a bolilor sau a altor lipsuri care le marchează existența! Cât de departe putem fi noi, creștinii, de gândul și inima lui Dumnezeu, ca și de problemele cu care se confruntă nenumărați semeni ai noștri!

Îmi vine spontan în minte exemplul unui tată care muncește din greu în străinătate și care de Crăciun i-a cumpărat copilului său, în clasa a V-a, cel mai nou model de smartphone de la Samsung. Tare mult și-a dorit acest copil un așa telefon, iar tatăl nu a putut să nu-i satisfacă această dorință. Atât pe copil, cât și pe tatăl lui i-aș întreba dacă își dau seama ce sărbătoresc la Crăciun și dacă acest cadou scump se asortează cu sărăcia în care s-a născut Cristos, cu spiritul de detașare de bogății pe care El l-a predicat și l-a trăit și pe care îl cere tuturor urmașilor lui. Mă întreb dacă mulți dintre noi am înțeles, dacă înțelegem adevăratul spirit al lui Isus Cristos sau ne-am fabricat deja o religie a noastră, după propriile calapoade.

Mă întreb apoi dacă noi am înțeles faptul că în ochii lui Dumnezeu toți oamenii sunt egali și toți au dreptul, exact ca și noi, să se bucure în măsură egală de toate bunurile acestei lumi. Iar atunci când noi avem mai mult decât alții, chiar dacă nu ne-am îmbogățit furând din buzunarul cuiva, suntem totuși responsabili pentru faptul că noi avem mai mult iar alții mai puțin sau deloc. O lume în care sunt săraci și bogați, oameni

sănătoși și oameni bolnavi, oameni cărora li se respectă drepturile și demnitatea și oameni care sunt umiliți, jigniți și nedreptățiți, o astfel de lume nu este cea pe care o dorește Dumnezeu și în care noi putem să stăm liniștiți și mulțumiți în bunăstarea cu care ne-am înconjurat. Ori de câte ori noi avem ce pune pe masă, iar alții înghit în sec de foame, tot de atâtea ori trebuie să ne răsune în urechile și în inima noastră cuvintele lui Cristos: Flămând am fost și voi nu mi-ați dat să mănânc. Se apropie iarna. În localitățile în care suntem, este careva dintre noi care cunoaște numărul tuturor acelora care în această iarnă vor suferi de frig fiindcă nu au bani cu ce să-și cumpere lemne sau cu ce să plătească factura la încălzire? Ar fi bine să ne amintim că în toate acele case în care oamenii își vor mai pune pe ei încă o haină, și aceea veche și ponosită, pentru a nu se îmbolnăvi și mai tare de reumatism; în toate acele apartamente care sunt pe casa scării pe care urcăm și coborâm zilnic, în toate acele case de pe drumurile satelor noastre Cristos tremură și suferă de frig, plânge singur din cauza indiferenței și egoismului nostru. Oare aceasta este lumea pe care o vrea Dumnezeu? Nu! Oare această Românie în care mulți dintre noi ne batem cu pumnul în piept că suntem urmașii strămoșilor botezați de sfântul apostol Andrei, oare aceasta este țara spre care Dumnezeu privește cu satisfacție și mulțumire?

Dacă am gândi ca adevărați creștini, am înțelege faptul că săracii nu trebuie considerați o povară sau o mare problemă socială, ci mai mult ei reprezintă prezența lui Dumnezeu între noi, un Dumnezeu care are nevoie de căldura și generozitatea inimilor noastre. Iar când ne iese un bolnav sau sărac în cale, dacă suntem cu adevărat creștini, ar trebui să ne plecăm cu respect în fața lor, iar apoi să-i îmbrățișăm și să-i facem parte integrantă din viața noastră de fiecare zi. Să-i primim cu inimă largă și deschisă la mesele noastre, în casele noastre, iar cine are două sau trei case, două sau trei apartamente, în loc să le închirieze sau să se fălească cu ele, mai bine i-ar primi în ele pe cei care locuiesc în magherniță și locuințe improvizate, pe cei

care s-au debranșat de la rețeaua de termoficare, pe cei care-și numără bănuții să vadă dacă mai au cu ce-și cumpăra medicamente. Căci pe lumea cealaltă nu vom lua cu noi nici casele, nici banii din conturi, nici mașinile, nici terenurile, nici scaunele comode pe care stăm acum. Vom lua doar faptele noastre. Doar faptele noastre vor fi cele care ne vor deschide porțile paradisului, sau ale infernului.

Poate că ne-am obișnuit cu imaginea unei credințe în care a fi drept în fața lui Dumnezeu înseamnă a ne spune zilnic rugăciunile, a ține posturile, a plăti preotului simbria când vine cu binecuvântarea casei. Nu sunt rele aceste practici. Dar dacă nu vedem chipul lui Dumnezeu în orice suferință sau lipsă a omului pe care El l-a creat pentru a fi fericit, dacă nu ne solidarizăm cu acest Dumnezeu suferind sau lipsit, putem să ținem toate posturile prescrise, să nu mâncăm carne toate viața și nici băuturi alcoolice să nu fi gustat vreodată, dar este puțin probabil că așa ne vom salva sufletul.

Este bine să ne analizăm în profunzime modul nostru de a gândi și de a fi și să descoperim fața lui Dumnezeu, să-i auzim glasul nu numai în rugăciunea de la biserică, în predicile preoților, între zidurile mănăstirilor. Pentru binele nostru de aici și de dincolo de mormânt este bine să ne reamintim că orice om poartă chipul lui Dumnezeu, iar când întâlnim un bolnav sau sărac, atunci Dumnezeu are mai mare nevoie de iubirea noastră. Și așa cum sărutăm cu iubire și respect mâna mamei sau obrazul persoanei iubite, așa ar trebui să sărutăm rănile bolnavilor și sărăcia săracilor. Când vom face toate acestea, vom săruta mâna și obrazul lui Dumnezeu, și mare va fi în ceruri răsplata noastră.

OMUL ȘI MAREA

Mare a adâncurilor de nimeni atinse vreodată; mare tăcută în care se ascund gânduri, simțiri, râsete și lacrimi.
Mare ale cărei margini ochii mei nu pot să le cuprindă. Pe valurile tale mă simt atât de bine, în liniște și siguranță; căci în apele tale încap toate visele mele.

În tine îmi văd fața; tu ești așa, ca mine. În tine se joacă lumina soarelui în zi și sclipirea stelelor în noapte. În oglinda ta se scaldă veșnicia cerului; în adâncurile tale lumina de deasupra se unește cu întunericul din adâncuri. În tine se împreunează misterul vieții și al morții.

Pe barca vieții mele, vâslind îți aud șoaptele: Duioase ca glasul mamei; ademenitoare ca vocea frumoaselor sirene; îngerești precum cântul îngerilor; demonice precum răgetele iadului.

În față este ceață, dar lumina farului tot se mai vede. Deasupra este întuneric, dar steaua polară străpunge adâncimea nopții. Destinul mi-e vâslirea; în barcă nu este nimeni decât eu cu visurile și fricile mele. Ești atât de aproape; întind mâna și-ți ating valul. Nu ne separă decât lemnul fragil al bărcii. Când acesta se va sparge, mă vei îmbrățișa pentru totdeauna; în tine voi dispare.

Agitat sunt precum valurile tale; neliniștit precum adâncurile tale. Mă zbat mereu de țărmurile neputințelor mele. De piatra lor dură și neagră se sparg în fiecare zi visurile și aspirațiile mele.

Pe apele tale vin furtuni și ridică valuri uriașe. Dar nu durează mult și liniștea se așterne din nou peste tine. Tu rămâi mereu aceeași și nimic nu va putea să te facă să fii altceva decât ești. În tine se scufundă bărci, corăbii și vapoare; dar tu rămâi mereu aceeași și nimic nu te impresionează. Mereu tăcută și misterioasă, calmă și agitată, mereu aceeași; imutabilă precum veșnicia. Poate ești chiar veșnicia. Valurile tale ajunse pe țărm spală castelele de nisip ale copiilor; le spulberă visele unei alte lumi. În valurile tale dispar temerarii; apele tale înghit totul, ascund totul și nimeni nu știe câte comori ascunzi în adâncuri. Tu cuprinzi totul și chiar cerul se scaldă în tine.

Tu îmi arăți nemărginirea; mă înveți să fiu liber și nimic să mă-ngrădească. În vasul meu de lut îmi deschizi misterul adânc și tainic, ca și adâncimile tale.
Mare a adâncurilor de nimeni atinse vreodată.

24 Noiembrie 2017: A murit Stela Popescu

A mai apus o stea a teatrului și filmului românesc; peste două zile va coborî în mormânt. Dumnezeu să o primească în împărăția lui veșnic fericită! Și totuși, Stela n-a murit în mintea și inima multor români. Spectacolele, filmele și toate emisiunile în care a fost prezentă îi păstrează vie memoria și contribuția la cultura și viața acestui popor. Cred că un gând de recunoștință trebuie să îndreptăm către ea. Și o rugăciune de mulțumire lui Dumnezeu că ne-a dat o așa personalitate care a adus în inimile noastre multă lumină, seninătate și aspirații spre mai bine.
Dar noi, ce dăm bun semenilor noștri? Și ce moștenire vom lăsa în urma noastră?
PS: Date fiind simptomele îngrijorătoare manifestate public marți seara de această mare actriță, nu pot să înțeleg inconștiența celor care au văzut-o în acele momente. Cum este posibil ca nimeni să nu se fi alertat din văzând acele manifestări care indicau sigur o stare de boală? Sau cei care au văzut-o la acea gală de premiere sunt la fel de bolnavi ca și societatea românească, inconștientă și nepăsătoare față de marile rele cu care toți ne confruntăm?

PACEA TREBUIE SĂ FIE VIITORUL BIRMANIEI

(Din discursul papei Francisc în capitala țării Nay Pyi Taw, 28 noiembrie)

Aş vrea ca vizita mea să poată îmbrăţişa şi întreaga populaţie din Myanmar şi să ofere un cuvânt de încurajare tuturor celor care lucrează pentru a construi o ordine socială dreaptă, reconciliată şi inclusivă. Myanmarul a fost binecuvântat cu darul unei frumuseţi extraordinare şi al numeroaselor resurse naturale, însă comoara sa cea mai mare este desigur poporul său, care a suferit mult şi încă mai suferă, din cauza conflictelor interne şi a ostilităţilor care au durat prea mult timp şi au creat profunde diviziuni.

Viitorul țării trebuie să fie pacea, o pace fondată pe respectul demnității și drepturilor tuturor membrilor societății, pe respectul oricărui grup etnic și al identității sale, pe respectul statului de drept și a unei ordini democratice care să permită fiecărui om și oricărui grup –niciunul nu trebuie exclus- să-și ofere contribuția legitimă la realizarea binelui comun.

În marea lucrare a reconcilierii şi a integrării naţionale, comunităţile religioase din Myanmar au un rol privilegiat de desfăşurat. Diferenţele religioase nu trebuie să fie izvor de diviziune şi de neîncredere, ci mai degrabă o forţă pentru unitate, pentru iertare, pentru toleranţă şi pentru construirea înţeleaptă a ţării. Religiile pot desfăşura un rol semnificativ în vindecarea rănilor emotive, spirituale şi psihologice ale celor care au suferit în anii de conflict. Inspirându-se din valorile profund înrădăcinate, ele pot ajuta la extirparea cauzelor conflictului, la construirea de punţi de dialog, la căutarea dreptăţii şi la a fi glas profetic pentru cei care suferă. Este un mare semn de speranţă că liderii diferitelor tradiţii religioase din această ţară se angajează să lucreze împreună, cu spirit de armonie şi respect reciproc, pentru pace, pentru a-i ajuta pe săraci şi pentru a educa la valorile religioase şi umane autentice. În încercarea de a construi o cultură a întâlnirii şi a solidarităţii, ei contribuie la binele comun şi pun bazele morale indispensabile pentru un viitor de speranţă şi prosperitate pentru generaţiile viitoare.

Acel viitor este şi astăzi în mâinile tinerilor naţiunii. Tinerii sunt un dar care trebuie iubit şi încurajat, o investiţie care va produce un profit bogat numai în faţa oportunităţilor reale de locuri de muncă şi ale unei instruiri bune. Aceasta este o condiţie urgentă de dreptate între generaţii. Viitorul Myanmarului, într-o lumea aflată în rapidă evoluţie şi interconexiune, va depinde de formarea tinerilor săi, nu numai în sectoarele tehnice, ci mai ales în valorile etice de onestitate, integritate şi solidaritate umană, care pot garanta consolidarea democraţiei şi a creşterii unităţii şi păcii la toate nivelurile societăţii. Dreptatea intergeneraţională cere de asemenea ca

generaţiile viitoare să poată moşteni un mediu natural necontaminat de aviditate şi de jefuirea umană. Este indispensabil ca tinerilor noştri să nu li se fure speranţa şi posibilitatea de a folosi idealismul şi talentele în proiectarea viitorul ţării lor, ba chiar, al întregii familii umane.

30 noiembrie: Sfântul Andrei, apostol

Andrei era fratele lui Simon Petru şi ca şi el pescar la Cafarnaum, unde imigraseră amândoi din Betsaida natală. Isus, după cum o demonstrează profesiile exercitate de cei doisprezece apostoli, i-a preferat pe pescari, chiar dacă în cadrul colegiului apostolic agricultorii sunt reprezentaţi de Iacob cel Mic şi de fratele său Iuda Tadeu, iar comercianţii şi afaceriştii sunt onoraţi de prezenţa lui Matei. Dintre cei doisprezece, primul care a fost luat de la apele liniştite şi pline de peşti ale lacului Tiberiadei pentru a fi desemnat cu titlul de "pescar de oameni" a fost tocmai Andrei, împreună cu Ioan.

Cei doi "chemaţi mai întâi" răspunseseră deja apelului Botezătorului, al cărui strigăt îi smulsese din liniştita viaţă cotidiană pentru a se pregăti la iminenta venire a lui Mesia. Când austerul profet li l-a arătat, Andrei şi Ioan s-au apropiat de Isus şi cu o mişcătoare simplitate s-au limitat să-l întrebe: "Unde locuieşti?", semn evident că în inima lor făcuseră deja marea alegere.

Andrei a fost şi primul care a recrutat noi ucenici pentru Învăţător: "Andrei l-a întâlnit mai întâi pe fratele său Simon şi i-a zis: L-am aflat pe Mesia. Şi l-a dus la Isus". De aceea Andrei ocupă un loc de frunte în lista apostolilor: evangheliştii Matei şi Luca îl aşează pe locul al doilea după Simon Petru.

În afară de chemare, Evanghelia se referă la apostolul Andrei încă de trei ori: la înmulţirea pâinilor, când prezintă băiatul cu câteva pâini de orz şi puţini peşti; când se face intermediarul dorinţei străinilor adunaţi la Ierusalim de a fi prezentaţi lui

Cristos şi când prin întrebarea sa face ca Isus să predice sfârşitul Ierusalimului.

După Înălţare Scriptura tace cu totul în ceea ce priveşte numele său. Numeroasele scrieri apocrife care caută să umple în mod neîndemânatic această tăcere sunt prea fabuloase pentru a merita vreo crezre. Singura ştire probabilă este că Andrei a anunţat vestea cea bună într-o regiune de barbari, sălbatica Sciţie, în Rusia meridională, după cum relatează istoricul Eusebiu. Şi cu privire la martiriu nu există date sigure. Moartea pe cruce (o cruce intersectată, cu braţele egale) este relatată de către o Passio apocrifă.

Aceeaşi nesiguranţă este şi în privinţa moaştelor, transportate de la Patras, probabil locul martiriului, la Constantinopol, apoi la Amalfi. Capul, adus la Roma în 1462, a fost restituit Greciei de către Paul al VI-lea. Însă este veche data sărbătorii sale, amintită la 30 noiembrie deja de către sfântul Grigore Nazianzenul.

(Text preluat din cartea Sfântul zilei de Mario Sgarbossa şi Luigi Giovannini, Edizioni Paoline, 1978. Traducere de pr. Iosif Agiurgioaei)

Tuturor celor care poartă numele apostolului Andrei le doresc ca prin viața lor să îndrepte pașii la cât mai mulți oameni spre cel care este Calea spre Tatăl nostru, al tuturor!

1 Decembrie 2017:Sărbători ”curioase” la români

Interesante sărbători mai avem noi românii! Astăzi, 30 noiembrie, îl sărbătorim pe sfântul apostol Andrei, numit (pe ce baze istorice?) și ”apostolul românilor”, adică cel care a început să-i creștineze pe strămoșii noștri. Dar, științific vorbind, nu există nicio probă, nicio mărturie istorică sigură care să ateste faptul că el a predicat strămoșilor noștri. Și nici grota în care se afirmă că a locuit, la fel, nu are nicio bază istorică. Dar ca să fim noi mai cu moț decât alte popoare, de exemplu, francezii, care,

ca popor au început să fie creştinaţi la sfârşitul secolului al V-lea; zic, noi, românii, pretindem că am fost creştinaţi mult mai înainte, de către apostolul Andrei. Însă, cum am spus deja, fără a avea nicio bază istorică clară, sigură. Ca atare, sărbătorirea de către români a sfântului Andrei ca apostol al românilor reprezintă un mare fals istoric. Sărbătoarea de astăzi pentru neamul nostru se bazează doar pe o ipoteză declarată certitudine. Să mergem mai departe: Mâine, 1 decembrie, ce sărbătorim? Ziua României Mari, ale cărei graniţe spre est la 1918 erau altele decât sunt astăzi. Deci, noi mâine care Românie o sărbătorim? Sau, de fapt, nu ne interesează acest lucru. Mai interesează pe cineva faptul că România pe care ar trebui să o sărbătorim mâine a fost ciopârţită, micşorată, o parte din trupul ei fiind acum în alte stat, în ale ţari? Românii sunt la fel de inconştienţi faţă de România de la 1918, aşa cum sunt inconştienţi faţă de sfântul Andrei ”apostolul românilor”. De ce oare? De fapt, mai interesează pe cineva adevărul sărbătorilor?

STAREA NAŢIEI (sau viaţa bate filmul)

Am văzut multe filme la viaţa mea; filme cu cowboy buni şi cowboy răi, filme cu eroi şi canalii, cu sfinţi şi posedaţi de diavoli, cu piraţi ai mărilor şi oceanelor, cu războaie, cu prostituate, cu îndrăgostiţi, etc. Aş putea spune că am văzut cam tot ceea ce este omenesc, divin şi diavolesc în oameni. Şi am rezistat; ba mai mult, cele văzute mi-au deschis mai bine ochii asupra a ceea ce este omul şi de câte lucruri bune, dar şi rele este el capabil.

Dar am impresia că acum, din anumite puncte de vedere România bate filmul. Şi nu mă refer la perioada comunistă, ci la cea prezentă. Nu mi-am închipuit vreodată, sau mai corect spus, nu am vrut niciodată să accept faptul că ţara mea poate fi cotropită de corupţi, nu veniţi de la Est, din Uniunea Sovietică, nici de la Vest, din Germania nazistă, ci de cotropitori născuţi aici, ieşiţi din acest pământ al bunilor şi străbunilor noştri. Au ieşit ca nişte lipitori din ape murdare şi acum sug sângele din

trupul țării lor. Au ieșit ca niște șobolani plini de molime și continuă să roadă, să se îndoape de pe unde pot, cu orice le iese în cale. Au ieșit ca niște șacali din jungla partidelor și a instituțiilor unde își fac legi și reguli după propria lor sete de putere, de înavuțire, de minciună, de multe rele, de nenumărate rele care le trec prin cap. Au ieșit la jefuit tot ce se poate jefui, iar acum vor să-și mai facă un rând de legi ca să scape de judecată, de condamnare. Nici nu s-au așezat bine din nou în scaunele puterii, că au și clocit o nouă fărădelege cu care vor să-și mai bată joc încă odată de lege, de dreptate, de o țară întreagă. Aceasta este clasa politică care acum s-a urcat din nou pe grumazul țării pentru a-și bate joc de ea, încă odată; oare pentru a câta oară?

Trăiesc într-o Românie cu mulți români al căror creier a fost otrăvit sistematic timp de un sfert de secol. Ca să nu mai pun la socoteală spălarea la creier din perioada comunistă. Și atât de mult au fost oamenii spălați la creier, atât de mult au fost prostiți încât, din nefericire, unii chiar au devenit proști. Și, în plus, ca răul să fie complet, alături de prostirea maselor, acestea au fost și sărăcite și sunt ținute conștient, cu cinism chiar într-o stare de sărăcie cruntă, pentru că astfel pot fi mai ușor manipulate, duse de nas unde vor cei care i-au redus pe oameni la această stare de sclavie fără acte. Buni cunoscători ai psihologiei maselor și ai dominării și manipulării oamenilor, cei sus-puși, autori ai fărădelegilor, i-au antrenat în ilegalitățile lor și pe cei mulți, permițându-le tot felul de abateri de la lege, dar nu mari, ci mai mici, ca să nu intre în concurență cu ei, marii încălcători ai legilor. Așa au ajuns românii să gândească și să se comporte viciat, greșit; și, paradoxal, să se lamenteze că în țara aceasta nu-i legalitate, că există corupție, dezinteres pentru binele public, dar ei, cei mulți, cei mici, sunt cei care, la nivelul lor, încălcă legile și se dezinteresează de binele public, al nostru, al tuturor. România nu este coruptă și viciată numai la nivelul politicienilor și guvernanților, ci de sus până jos, la talpa țării. Mulți români sunt egoiști și se gândesc doar la binele lor, exact

ca și politicienii. Numai că, acești mulți români egoiști și dezinteresați pentru binele țării nu și-au dat seama de faptul că dezinteresul lor pentru binele comun, adică absența lor de la vot, se va întoarce ca o lovitură de bumerang contra lor; este exact ceea ce se întâmplă acum în țara noastră.

Pentru ca acest bâlci al corupției și ilegalităților să fie și mai ușor de stăpânit de către cei sus-puși, drogarea minților și a voinței oamenilor este împopoțonată cu valorile multimilenare ale culturii și spiritualității românești. Și așa, mulți români se simt mândri atunci când cântă din toți rărunchii ”Noi suntem români”, uitând faptul că mai tot timpul, noi românii am fost dominați de alte puteri de prin jurul nostru. Iar acum, mai grav, ignorăm faptul că suntem jefuiți ca în codru nu de străini, ci de ai noștri. Și am ajuns atât de jalnic încât mulți dintre români pun botu la o găleată cu ceva în ea, la un 5 lei în plus la pensie, la promisiuni care nu fac altceva decât să confirme dictonul că ”deșteptul promite iar prostul trage nădejde”.

Trăim într-o țară mocirloasă în care corupția pute, căci a umplut toate spațiile publice. Și ce atitudine iau românii noștri în fața acestei putori? În loc să iasă în stradă cu toate instrumentele posibile de curățare, de deratizare, se baricadează în propria locuință, închid toate ușile și ferestrele și deschizând televizorul, calculatorul sau dând cu degetul pe ecranele tactile ale tabletelor și smartphone-urilor, continuă să se bocească, să critice și să înjure. Da, la ultimele alegeri cam așa au procedat peste jumătate din cetățenii cu drept de vot. Și ce s-a întâmplat? Datorită votului a circa 20 % din populația cu drept de vot, acum o țară întreagă asistă la o nouă ofensivă de batjocorâre a noastră, a tuturor.

Ne revoltă pe mulți această nouă pălmuire a țării, dar nu știu câți dintre noi ne dăm seama că acești pui de năpârci au devenit vipere pentru că cea mai bună parte a neamului nostru contină să dormiteze; continuă să refuze să gândească; continuă să refuze să ia contactul cu realitatea; mulți dintre români fug de

realitate, de confruntarea cu realitatea așa cum fuge dracul de tămâie.

Am întrebat în satul meu pe mai mulți cetățeni dacă ei cunosc drepturile și obligațiile primarului, dacă tot s-a făcut atâta vâlvă în comună în perioada alegerilor. Mărturisesc cu durere că niciunul nu cunoștea fișa postului primarului. Când le-am pus această întrebare se uitau la mine ca la un extraterestru. I-am întrebat pe mulți studenți dacă cunosc regulamentul facultății în care sunt înmatriculați; dacă au citit documentele principale ale universității în care studiază și dacă le respectă. Mai toți se uitau la mine mirați și nu pricepeau pentru ce le pun aceste întrebări.

Oamenii noștri nu au înțeles mai deloc un lucru elementar: Ca să le fie bine, trebuie să își deschidă larg ochii, să cunoască în detalii drepturile și obligațiile lor, ca și ale celor pe care i-au votat și să fie treji și prezenți la datorie în fiecare zi, fără nicio excepție.

Dacă, în schimb, oamenii noștri vor continua să fie absenți la ceea ce se petrece în jurul lor, dacă vor continua să dea cu degetul pe tablete și telefoane, dacă vor sta pironiți cu ochii în ecranele calculatoarelor și televizoarelor; dacă așa vor continua să procedeze, atunci să nu se mire dacă alții mai șireți decât ei își vor face afacerile lor murdare în deplină libertate, căci nu va fi mai nimeni care să-i incomodeze. Dacă oamenii noștri vor continua să fie absenți, străini, leneși, lași în fața celor care dețin frâiele puterii, s-ar putea întâmpla ca aceștia să le fure chiar și pământul pe care este construită casa lor și tot acest popor adormit, nepăsător și plângăcios să se trezească din nou ca pe vremea colectivizării, că le este confiscat totul, dar de data aceasta fără ca măcar să-și dea seama ce li se întâmplă.

Lehametea maselor în fața nedreptăților și ilegalităților comise de la moartea lui Ceaușescu până în prezent s-a transformat la mulți în nepăsare, sau în abandonare nu numai a luptei, dar și în emigrare, în fuga peste granițe. Au plecat peste granițe milioane de tineri, de oameni capabili, iar acum sus-pușii

puterii jubilează în fața unui popor neputincios și anesteziat, și lipsiți de cel mai elementar bun-simț vor să-și asigure fotoliile puterii pentru mulți ani de acum înainte.

Nepăsarea maselor în fața marilor nedreptăți și jafuri care se comit în continuare în această țară a distrus și dragostea oamenilor pentru pământul acesta pentru care alții înaintea noastră și-au vărsat sângele, au murit pe front sau în închisori. Nu le mai pasă oamenilor noștri de grădini, de câmpuri; acestea sunt pline de bălării și de peturi. În schimb, vin străinii și cumpără pământul în care se odihnesc oasele străbunilor noștri. Iar nouă nu ne pasă, căci suntem ocupați cu datul cu degetul pe tabletă și cu telenovele. Avem telefoane și televizoare de ultimă generație, dar la poartă și în jurul casei este noroi, sunt gropi și mizerii. Navigăm pe tot felul de site-uri, călătorim prin spații cibernetice, jucăm jocuri pe alte planete, dar când coborâm din casă în stradă, dăm de gropi și nici trotuare nu avem. Lehamitea noastră în fața politicienilor ce-și bat joc de noi a devenit lehamite față de pământul acestei țări. Nu ne pasă că munții sunt vandalizați și pădurile distruse. Nu ne pasă că stăzile și drumurile sunt desfundate, că malurile apelor sunt pline de peturi și mizerii, că școlile nu au nici măcar wc-uri igienizate, curate. Ne pasă, în schimb, să avem ultimul model de smartphone, să stăm pe internet până adormim cu tableta în brațe, să jinduim după bani mulți și confortul occidentalilor, și dacă se poate, cu efort cât mai puțin. Am devenit niște absenți și străini în propria țară. În schimb, alții mult mai șmecheri decât noi, mai inteligenți și fără scrupule, în timp ce noi dăm de zor cu degetul pe tabletă, ei au altceva mai bun de făcut: Se încoțopenesc mai bine în scaunele lor și în numele legii își fac legi pentru buzunarele lor.

Constatând cât le este de avantajoasă această activitate a multor milioane de români, nu m-ar mira ca oamenii legii să introducă în nomenclatorul profesiilor din țara noastră o nouă meserie: Datul cu degetul pe ecranul tactil.

Un gol imens este pe pământul românesc, dar mai ales în mintea și inima românilor, și ca să-l mai umple cu ceva, oamenii privesc vrăjiți ecranele tactile pe care le țin în mâini, și dând mereu cu degetul, parcă scormonesc într-un pământ iluzoriu din care speră să apară fericirea lor. Din colivia în care au intrat mai cu voie, mai fără voie, românii asistă neputincioși la jocul celor care după ce i-au închis în propriile neputințe, acum le râd în nas și mai pe față, mai pe ascuns le dau de înțeles celor mulți că oricum nu-s în stare de nimic și că nu vor putea face nimic pentru eradicarea sărăciei și corupției. Oare nu aceasta este mentalitatea acelor milioane de români care repetă la nesfârșit că sunt neputincioși și că în țara asta nu poate să fie dreptate și respectarea legilor?

Așa cum un bețiv caută în fundul paharelor pe care le-a golit propria fericire, așa caută mulți români propria fericire dând cu degetul pe ecranele tactile, doar, doar o răsări ceva bun de acolo. Iar, între timp, profitând de toate acestea, alții mai șmecheri și mai fără scrupule decât marea masă a populației, își duc la îndeplinire propriile planuri, propriile afaceri.

Dar niciodată nu-i prea târziu și nu-i totul pierdut. Primul pas spre emancipare, spre eliberare este ca oamenii să se trezească din somnul rațiunii, din indolență, din nepăsare sau descurajare și să-și dea seama de adevărata stare a lucrurilor. Așa cum orice ieșire din boală, orice vindecare începe cu diagnosticarea ei. Treziți-vă odată, oameni buni! Altfel, o să muriți cu zile; sau mai grav, o să fiți îngropați de vii!

NU EȘTI FĂCUT SĂ FII SINGUR

Este bine să trăiești așa cum te-a creat Cel de Sus.

El ți-a dat ochii, ca să poți vedea frumusețile ce te-nconjoară. El ți-a dat urechile ca să auzi cât de plăcut cântă mierla în nopțile de vară, cât de gingaș este glasul mamei și cât de dureros este plânsul omului în suferință.

El ți-a dat mirosul ca să adulmeci parfumul florilor și cel pe care-l folosește cel mai des persoana iubită.

El ți-a dat gustul ca să poți savura din plin cafeaua de dimineață, sau pâinea coaptă în vatră.

El și-a dat pipăitul ca să poți simți asprimea scoarței stejarului sau palma bătătorită a celui ce muncește.

Dar, mai ales El ți-a dat o inimă ca să poți iubi cu iubirea cu care El te iubește, căci inima ta este locuința Lui printre oameni. Nu ești făcut să fii singur, căci tot ceea ce tu ești în această lume nu-i decât o ușă deschisă spre frumusețile unei lumi ale cărei granițe nimeni nu le cunoaște, ale cărei frumuseți nimeni nu le-a cântat îndeajuns, ale cărei bucurii și dureri nimeni nu le-a trăit pe deplin, în afară de Cel ce a creat-o.

FURAȚI! LEGEA VĂ PERMITE!

Dragi creștini ai acestei țări, vă anunț o mare noutate: De aseară (31 ianuarie 2018), printr-o Ordonanță de Urgență a Guvernului, pentru toți cetățenii României porunca a șaptea a lui Dumnezeu (Să nu furi!) a fost abrogată, anulată, desființată. Începând de ieri, guvernul nostru a decis că puteți fura în voie, fără nicio frică de lege. Ăia flămânzi și fără serviciu, nu are rost să mai furați doar o găină din curtea vecinului, sau porcul din coteț, sau o conservă de pe raftul magazinelor, sau un parfum, sau să lăsați dosite ghetele voastre vechi și să ieșiți din magazin cu o pereche noi. Nu! Astfel de mici găinării sunt depășite! Apucați-vă și furați ceva mai consistent, în stil mare; jefuiți, vandalizați! Nu știți cum? Citiți în istorie ce făceau hunii și tătarii! Sau informați-vă direct de la guvernanți și politicieni. Furați cât puteți de mult, dar aveți totuși grijă ca valoarea totală a furturilor voastre să nu depășească suma de 200.000 lei în bani noi, adică 2 miliarde în bani vechi. Până la acest plafon, nu intrați sub incidența Codului Penal (articolul 297, nr.1). Eventual, se vor lua niște măsuri administrative pentru furturile până la 200.000 lei, dar vă descurcați voi cumva să scăpați și de

acestea. Asta veți putea face de acum înainte. Domnii care în campania electorală au trâmbițat sus și tare că apără valorile creștine, acum, mai deștepți decât Dumnezeu, i-au anulat una dintre porunci. Deci, de astăzi înainte, în România nu vor mai fi 10 porunci ale lui Dumnezeu, ci doar nouă. Iată ce guvernanți puternici avem noi: L-au învins pe Dumnezeu. Degeaba a dat El tablele legii lui Moise și pe ele a scris cu degetul său 10 porunci. Guvernul de la București a stabilit că de astăzi înainte vor fi doar nouă porunci. Nu știu ce atitudine vor lua autoritățile bisericești față de această ispravă a guvernului nostru.

Și încă un aspect foarte important de știut: Toți cei care până acum au furat până în 200.000 lei și au dosare pe rol nu sunt pasibili de urmărirea legii penale și pot să le râdă în nas celor de la DNA; și nu numai lor, ci tuturor cetățenilor acestei țări. Eventual, vor auzi de această mare ispravă și cei din Parlamentul Europei și mă gândesc că vor scuipa în sân cu teamă, spunând: Ptiu, drace! Ne-a mers buhul cu rromii care au mâcat lebedele de pe lacurile austriecilor. Mă tem că de acum înainte, pe plan internațional, poate chiar planetar, România va fi considerată ţara hoților.

Așadar, dragi români, la furat cu toții! Legea vă permite! Dar, cum am zis, aveți grijă să nu depășiți suma de 200.000 lei, căci vă paște DNA-ul! Eu mă gândesc deja cum să procedez cu persoanele de la serviciul Salarizare din universitate. Tare mi-ar prinde bine să am și eu 200.000 lei, căci mă gâdilă ideea unei croaziere în vacanța de vară și nu știu de unde să scot banii. Până acum aveam, așa, o teamă de domnul rector Toader, că-i om al legii, dar acum, că legea îmi permite, îmi tot frec mintea cum să fac să-mi pot însuși banii pentru croazieră. Poate că cineva îmi dă vreo idee; i-aș fi recunoscător.

Iar față de PSD-ALDE, îmi cer scuze că nu i-am votat. Începând de aseară, cu o inimă largă și generoasă, PSD-ALDE acordă tuturor, celor care i-au votat și celor care nu i-au votat, dreptul la furat. Mulțumim din inimă, PSD-ALDE!

Halal PSD-ALDE! Halal Guvern! Precizez un lucru: Nu sunt cu niciun partid așa cum nu sunt contra niciunui partid. Dacă această gravă încălcare a dreptății era făcută de oameni pe care i-am votat, luam exact aceeași atitudine. Ceea ce mă interesează nu este un partid sau altul, ci dreptatea, legalitatea și binele nostru, al tuturor.

Grație aleșilor noștri, începând de astăzi, statul de drept din scumpa noastră țară a intrat în doliu. Am mai avut momente în viața mea când mi-a fost rușine că sunt român, deși nu știu să am vreo vină. Astăzi, din nou, mi-e rușine că sunt român și mă întreb cum ne mai rabdă Dumnezeu, sau cât o să ne mai rabde. Vreau să-mi sorb în liniște cafeaua, dar îmi stă în gât. Am un mare nod în gât și… mi-e rușine că sunt român. Bine, că străbunicii mei proveneau din secuime, din regatul Ungariei, dar eu habar nu am de limba maghiară. Mi-e rușine, mi-e silă. Mă prinde un sentiment de revoltă (pașnică; nu dau în cap nimănui) și nemulțumire asemănător celui pe care-l simțeam în fața ofițerilor din timpul serviciului militar care îmi vorbeau de victoria socialismului și comunismului și de cât de bine se trăiește în România.

SĂ ÎNVĂȚĂM LECȚIA!

Istoria este învățătoarea vieții și cine nu-și învață bine propria istorie, îi va repeta greșelile și le va simți din plin pe propria piele. Ceea ce trebuie să învețe acum românii este un lucru extrem de simplu: Dacă în perioada comunistă ideologia și partidul i-au transformat în simple instrumente ale unui sistem totalitar, ateu și antiuman, la fel se poate întâmpla și în prezent: Oamenii puterii și sistemul caracatiță pe care și l-au creat vor face orice pentru a-și menține puterea și propriile interese. În fața puterii, a banului și a propriilor interese, omul, cetățeanul are importanță doar dacă slujește această putere și interesele ei. În caz contrar se întâmplă ceea ce s-a întâmplat în România în timpul dictaturii comuniste și, în alte forme, se întâmplă și acum.

Oare câți ani le trebuie românilor să înțeleagă că de când e lumea și pământul câinele nu vrea să fie egal cu cățelul și nici boul cu vițelul? Când le ajunge funia la gât și cuțitul la os, oamenii noștri își mai revin cu picioarele pe pământ. Cum o duc puțin mai bine, cum uită iar ceea ce nu ar trebui să uite niciodată, nici chiar în somn.

Lupta contra nedreptății, a corupției, a minciunii, a sărăciei fizice și mintale reprezintă o prioritate națională. Iar ceea ce se întâmplă acum în țară îmi spune că România încă mai are viitor.

Sunt contra oricărei forme de violență; nu apăr niciun partid și nu sunt contra niciunui partid. Îi respect pe toți miniștrii PSD-ALDE și pe oricine, indiferent din ce partid face parte. Dar cred că este bine, chiar necesar să luptăm cu armele dreptății, ale democrației contra nedreptăților, a corupției și minciunii, care au devenit o plagă pe trupul întregii țări. Ca și cetățeni și creștini care avem misiunea de a construi pe acest pământ Împărăția lui Dumnezeu, trebuie să înțelegem bine că această împărăție nu se împacă deloc cu răul profund care chinuie acest popor de atâta amar de vreme.

Români de oriunde ați fi voi, uniți-vă și apărați-vă drepturile și demnitatea! Recâștigați-vă demnitatea și drepturile uzurpate! Recâștigați-vă țara, fiecare centimetru al ei care v-a fost furat, vândut, jefuit, murdărit nu atât de dușmani dinafară, cât mai ales de cei pe care tot voi i-ați ales, dar care confundă țara cu propriile moșii și cu propriile interese și afaceri murdare. Aceasta este lecția pe care neapărat trebuie să o învățăm cu toții, acum. Altfel, ne paște un totalitarism, o dictatură în care s-ar putea să-l plângem pe Ceaușescu. Sau, ne vom pune traista în băț și vom fugi peste granițele țării unde sunt îngropați bunii și străbunii noștri și unde noi am văzut lumina soarelui, dar unde ne este lehamite să mai trăim.

Alegerea ne aparține nouă tuturor, acum. Prezentul și viitorul ni-l construim noi acum. Dar dacă, revin, nu învățăm acum lecția istoriei noastre, și prezentul și viitorul nostru și al

copiilor noștri nu-l vom decide noi, ci aleșii noștri; doar că aceștia vor lua în calcul nu binele nostru, ci al lor, exact așa cum se întâmplă acum cu această ordonanță de urgență pe care au publicat-o precum hoții, noaptea.
Cine are urechi de auzit, să audă!

PLÂNSUL UNEI MAME

Aseară (2 februarie) m-a abordat o persoană plecată în pribegie peste granițe, ca multe alte milioane de români. Îmi spunea că a plâns, privind la tinerii români din Anglia, frumoși și bine pregătiți, care protestează și ei contra Ordonanței de Urgență și contra unui guvern care-și urmărește propriile interese și nu cele ale țării.

Cât de trist este, continuă dânsa, să pleci din țara ta! Acum 27 de ani era la București, visând, ca noi toți, o altă Românie, în care să se simtă bine, liberă, să-și poată îndeplini visurile ei cele mai frumoase. Atunci nu-i trecea prin cap că va fi constrânsă să plece în pribegie și să muncească pe la ușile altora. Și s-a luptat această soție și mamă în România post-decembristă 22 de ani ca să-și crească copii și să le ofere cele necesare. A sperat 22 de ani că în România va fi dreptate, că legea va fi respectată. Dar, din păcate, nu a fost așa și, constrânsă de sărăcie și de lipsa locului de muncă, și-a lăsat casa și familia și acum lucrează ”la fix” în Italia. Băiatul ei s-a făcut mare, dar ea vrea ca el să rămână în țară, să lucreze aici, să nu ia calea pribegiei, așa cum a făcut ea. Să nu mănânce pâinea albă, dar amară a diasporei.

Acum, printre două treburi prin casă, se uită la televizor și urmărește cu sufletul la gură protestele românilor din țară și din atâtea alte localități din străinătate. Începe să spere iarăși. Visurile ei pentru o Românie în care te simți bine, la tine acasă, în care legalitatea și mai ales demnitatea omului sunt valori sacre, aceste visuri nu au murit în sufletul ei. Vrea ca fiul ei să rămână în România, în care s-a născut ea și toți cei dragi ai ei. Aici este casa ei; în Italia este printre străini. Printre două

treburi, se uită și la televizor și se roagă la Cel de Sus ca să fie bine și la noi. Spune și repetă mereu: Doamne, ajută! Dar în adâncul inimii are o temere ascunsă. Vede că guvernanții nu cedează. Prea le vine bine ca o mănușă ordonanța pe care au publicat-o în grabă și în timpul nopții, ca să cedeze acum la presiunea pașnică a românilor ieșiți pe străzi.

Îi este teamă mamei noastre plecată peste hotare că guvernanții nu vor ceda și că va ceda, Doamne ferește, poporul, strada. De asta îi este frică și știe bine și ce va urma; îi este tare frică. Dar continuă să se roage mămica noastră, cu lacrimi fierbinți: (citez) ”Dumnezeu să fie cu noi, românii. Să ne salveze, să avem țara visată în care să trăim cu copiii și nepoții, cu părinții noștri care îmbătrânesc”. Acestea sunt, mot a mot, cuvintele cu lacrimi ale unei mame constrânsă să plece de lângă cei dragi ai ei, pentru că aici guvernanții și politicienii și mulți dintre cei care pun mâna pe un ”ciolan” se gândesc în primul rând la binele și afacerile lor, iar pentru a-și menține pozițiile și puterea sunt capabili de orice.

Da, am ajuns zile grele: Un popor, o țară se luptă cu proprii aleși. Zile grele, foarte grele. Nu ne luptăm cu turcii, ci cu oamenii noștri pentru că vrem dreptate, pentru că vrem legi drepte, legi pentru binele întregii țări. Trebuie să ne ducem lupta cea bună, cu armele democrației și cu credință în suflet. Trebuie să ne ducem lupta până la capăt, pentru ca nicio mamă să nu mai fie constrânsă să plece din țară și să plângă prin străinătățuri după cei dragi rămași aici și care acum, încă odată sunt pălmuiți de legi și oameni nedrepți.

Poate că acum a sosit ceasul cel mare în care în România să fie respectat articolul 2 al Constituției sale care proclamă: ”Suveranitatea națională aparține poporului român”. Cred că aceasta trebuie să înțeleagă acum politicienii noștri. Că nu ei sunt suverani și fac legi cum le vine lor mai bine, ci suveran este poporul român. Iar dacă poporul român le cere acum să abroge această ordonanță de urgență pe care și-au făcut-o cu dedicație, ei sunt obligați să asculte glasul țării. Și dacă nu sunt dispuși să

asculte glasul celor care strigă acum pe străzil, i-aș invita să asculte măcar plânsul acestei mame constrânsă să plece departe de cei dragi ai ei, iar ei (politicienii și guvernanții) sunt primii vinovați că ea plânge printre străini.
PS: Iar dacă cineva crede că nu are niciun motiv să se alăture celor care în aceste zile cer legalitate și dreptate în România, să o facă totuși, dacă nu pentru el, măcar pentru ca această mamă să nu mai plângă printre străini, departe de cei dragi ai ei.

APROPO DE PENSII

Un coleg valoros dintr-o facultate a universității A.I.Cuza s-a pensionat. Era profesor plin de mulți ani; a avut diferite funcții în facultate; a beneficiat de sporurile legale și toți au considerat acestea ca o răsplată a meritelor și competențelor dumnealui. Personal, l-am apreciat nu numai pentru profesionalismul lui, dar și pentru umanitatea, normalitatea comportamentului său marcat de demnitate și modestie în același timp. Este o persoană care totdeauna m-a edificat și îi sunt recunoscător pentru exemplul bun pe care mi l-a dat.

Deși eram și sunt ocupat cu tot felul de probleme, am sesizat totuși că acest coleg nu mai este așa prezent prin universitate cum era înainte. Curios, l-am întrebat pe un colaborator direct al lui dacă s-a întâmplat ceva cu P.S., iar acesta mi-a răspuns că s-a întâmplat ceva plăcut cu el; s-a întâmplat un lucru pe care și-l dorea demult, adică s-a pensionat. Am rămas mirat la auzul acestei vești, exprimându-mi cumva nedumerirea dar și aprecierea pentru calitățile lui umane, creștine și profesionale. Da, așa este, îmi confirmă colaboratorul lui; și continuă apoi pe un ton cumva trist: Știi ce pensie are? Nu, îi răspund eu. 1700 lei, îmi spune el. Păcat, adaugă el, căci sigur merită mult mai mult. Ne-am despărțit apoi pe holul universității, fiecare mergând în drumul lui. Îmi amintesc că am rămas tăcut și nu puteam pricepe cum de unui om de o așa

valoare i s-a calculat o pensie atât de mică, în raport cu anii de muncă și cu prestigiul lui științific.

Adineauri, răsfoind tot felul de știri la zi din țara noastră, mi-a căzut sub privire declarația de avere a domnului ministru al justiției, Florin Iordache, declarație publicată pe site-ul oficial al Parlamentului României, Camera Deputaților. Am citit-o cu atenție; am recitit-o, căci nu-mi vine a crede faptul ca soția domniei sale are o pensie lunară de 12.100 lei. Dacă cineva are lămuriri suplimentare, îl rog frumos să mi le comunice și mie, căci nu înțeleg chiar deloc după ce criterii se calculează pensiile în România. Și dacă soția domnului ministru are o pensie așa mare, atunci care i-o fi fost salariul? Help! Nu pricep în ce țară trăim.
PS: A nu se crede că am ceva contra unei persoane. Nicidecum. Dar dacă cineva știe după ce criterii se calculează pensiile în învățământ și în justiție, i-aș fi adânc recunoscător dacă m-ar lămuri și pe mine puțin.

CRED ÎN DUMNEZEU

Cred în Dumnezeu pentru că îi văd puterea, frumusețea și înțelepciunea în tot ce mă înconjoară și în universul acesta impunător ale cărui granițe nimeni nu le cunoaște. Cred în Dumnezeu și pentru un alt motiv, personal, intim și direct: Cred în El pentru că altfel nu-mi explic cum de nu am ajuns în prăpastie după atâtea drumuri greșite pe care am mers în căutarea fericirii și după atâtea neînțelegeri și lovituri primite de la semenii mei. Nu-mi pot explica altfel faptul că astăzi sunt încă în picioare și chiar mai puternic decât ieri, și aceasta nu atât datorită bravurii mele, cât mai mult datorită mâinii părintești a Celui care, tăcut și discret, mi-a fost și îmi este mereu alături. Cred că oricine știe să citească cu un minim de înțelepciune în cartea deschisă a acestei lumi, dar mai ales în cartea vieții lui va ajunge ca și mine la aceeași credință în Dumnezeu. Chiar dacă credința este un dar de sus, ea recere neapărat ca noi să vedem

cu ochii noștri, să înțelegem cu mintea noastră și mai ales să nu ne închidem inima în fața lui Dumnezeu.

ADEVĂRUL NE VA ELIBERA ȘI FERICIȚI VOM FI

De ai ști cine sunt, m-ai iubi.

De aș ști cine ești, te-aș iubi.

Dacă am ști cine suntem, pământul l-am transforma în paradis și fericiți am fi.

A fi sau a nu fi, aceasta-i întrebarea, iar Shakespeare nu moare niciodată.
Cea mai mare provocare cu care ne confruntăm acum nu este eradicarea corupției din țara noastră. Cea mai grea problemă pe care o avem este că nu știm cine suntem ca oameni, ca și creștini și cetățeni în același timp. Și pentru că fugim de întâlnirea cu noi înșine, fugim de propria noastră fericire. A trecut un sfert de veac de democrație și continuăm să ne bălăcim într-o interminabilă tranziție, nereușind să construim nimic solid și de durată pentru că ființa noastră interioară este vagă, confuză, nesigură ca nisipul și păpădia în bătaia vântului.
În zadar vom striga după dreptate și adevăr, dacă nu vom coborî în adâncurile ființei noastre, dacă nu vom învăța adevărul despre noi înșine și nu vom trăi în acest adevăr. Și să nu uităm că adesea ignoranța și somnul rațiunii nasc monștri.
Adevărul va alunga întunecimile minții și ne va elibera din rătăcirile inimii noastre; ne va face puternici și luminoși.
Adevărul despre noi înșine, despre identitatea, demnitatea și misiunea noastră ne va face liberi să gândim, liberi să trăim, liberi să ne iubim unii pe alții.

BONUL FISCAL (Ufff!)

PS: Precizez de la bun început faptul că cetățenii din satul meu natal, Adjudeni, nu încalcă nicio lege dacă distribuie această

postare altor cetățeni din sat, sau cui vor ei. Mulțumesc frumos, anticipat!

Deci: Deși sunt catolic, născut la sat dar crescut mai mult la oraș de la vârsta de 14 ani, mă întreb dacă locuitorii din satul meu natal, Adjudeni, sunt mai corecți, mai cinstiți și mai credincioși decât cei din oraș. Și mă mai întreb dacă sătenii din localitatea mea natală, toți catolici, sunt cetățeni mai corecți decât cetățenii unui sat ortodox din apropiere, să zicem, decât cetățenii din satul Cordun?

În concret, mă întreb dacă la magazinele și magazinașele, la depozitele și crâșmele din sat, vânzătorii din Adjudeni și Cordun eliberează bon fiscal cumpărătorilor, și dacă aceștia din urmă cumpără produse (pâine, lapte, cuie, vată sticlată, ciorapi etc.) fără bon fiscal, caz în care și unii (vânzătorii) și alții (cumpărătorii) încalcă legea, comit un delict și își dau singuri cu stângul în dreptul (veți vedea de ce).

În zilele acestea sute de mii de români au protestat contra corupției și încălcării legilor, contra delictelor săvârșite de guvernanți și legiuitori. Nu știu însă dacă măcar o remușcare sau un proces de conștiință își fac toți acei români care de un sfert de veac încalcă legea, atât cât pot și cum pot ei.

Mă întrebam de ce mulți dintre sătenii mei, care se pretind buni catolici și cetățeni onești, de zeci de ani cumpără și vând, încălcând legea, atât cât pot și cum pot ei, adică vând și cumpără fără acte, fără să elibereze și fără să ceară bonul fiscal. Discutam zilele trecute cu o persoană care de zeci de ani lucrează în Ministerul Finanțelor Publice și i-am prezentat această problemă care se petrece în satul meu natal, și cred că nu numai în al meu, ci, tare mă tem că este cam la fel în toată țara. După ce m-a ascultat cu atenție, persoana expertă în finanțele țării noastre a răspuns cam așa: Dragi săteni din Adjudeni și de oriunde ați fi voi, luați aminte la ce vă spun: În satul vostru sunt din ce în ce mai mulți bătrâni și pensionari, care trăiesc din pensia amărâtă pe care o primesc lună de lună până ce le va suna obștescul sfârșit. Știți voi de unde sunt banii pentru aceste

pensii? Probabil că nu prea știți. Ei bine, să vă spun eu care știu mai bine decât voi: Banii pentru pensiile voastre se adună într-un sac cu bani pe care guvernul acestei țări îi adună din impozitele pe care oamenii le plătesc, sau din dările la stat, cum se obișnuiește să se spună în termeni mai populari. După cum cred că ați observat, pe tejgheaua magazinelor și depozitelor, a magazinașelor și crâșmelor din satul nostru există o mașină. Nu-i mare; să nu vă gândiți la mașinile cu care circulați prin sat, la autoturisme. Nu la acestea mă refer, ci la acea mașinuță cu butoane de pe tejghea care are rolul de a elibera o hârtiuță, un bonuleț (se numește bon fiscal) fiecărui cumpărător. Vânzătorul are obligația legală să vă elibereze acea hârtiuță sau bonuleț, iar voi, cumpărătorii, aveți dreptul și obligația legală de a cere acel bonuleț, chiar și atunci când cumpărați un fir de ață.

De ce trebuie să procedați așa? Fiindcă așa este legal și corect. Și de ce așa și doar așa este legal și corect? Fiindcă din banii pe care voi îi plătiți pentru orice produs pe care îl cumpărați, o parte din acei bani se duce la bugetul de stat, în acel sac al guvernului de care vă vorbeam, sac din care apoi primiți pensia și din care se formează și salariile tuturor bugetarilor din această țară.

Deci, dacă voi, dragi săteni, doriți să aveți o pensie mai mare decât amărâta de pensie pe care o aveți; și dacă toți cei care lucrați la stat în România doriți să aveți un salariu mai mare decât cel pe care îl aveți acum, atunci, voi toți, dar absolut toți cei care cumpărați chiar și un nasture, trebuie să cereți să vi se dea acea hârtiuță (se numește bon fiscal) din aparatul acela mic și frumos care se găsește pe tejgheaua magazinelor și magazinașelor din satul vostru.

Și ca să închei explicația, trebuie să vă spun clar și răspicat că ori de câte ori ați cumpărat fără să primiți și fără să cereți acea hârtiuță (bonul fiscal) din mașinuța de pe tejghea, ați încălcat legea (împreună cu vânzătorul) și v-ați dat singuri cu stângul în dreptul, adică ați făcut în așa fel încât pensiile și salariile din România să rămână mici. Nu știu dacă v-ați pus

problema că acea încălcare a legii este și păcat; dacă tot spuneți că sunteți și credincioși.

Aceasta este în termeni simpli explicația unei persoane experte în finanțele scumpei noastre țărișoare pe care o jupoaie nu numai domnul Dragnea și mulți alții, indiferent de culoarea lor politică, dar pe care o jupoaie, la nivelul și posibilitățile lor și dragii mei consăteni și.. mai toți sătenii din această țară? Uf! Și cine a zis că veșnicia s-a născut la sat?! Care veșnicie, cea a micilor sau marilor încălcări ale legii?

CE FACEM CU ORDONANȚA?

Eu sunt destul de sceptic, adică realist, în privința abrogării ordonanței contra căreia au protestat sute de mii de oameni mai multe zile la rând. Cei care au în mână puterea nu vor să-și recunoască greșelile și ilegalitățile comise. Nu vor face aceasta decât prin constrângere, decât cu forța.

Oamenii și instituțiile puterii din România nu au ajuns încă la acel grad de umanitate și de bun simț care să-i ajute să-și recunoască greșelile și răutățile săvârșite și să-și asume consecințele acestora. Puterea, banii și propriile interese au corupt în așa hal instituțiile politice, legislative, judecătorești și administrative ale acestei țări încât le-au subjugat cu totul și le-au făcut să devieze de la adevăratul lor scop, de la adevărata lor menire, adică aceea de a fi în serviciul binelui comun, al tuturor. Privesc cu o anume consternare la cei care conduc în această țară și mă întreb când va sosi ceasul în care își vor recunoaște greșelile și răutățile comise și se vor întoarce pe calea cea dreaptă. Spuneam că sunt cam sceptic, adică realist, căci același lucru l-am așteptat zeci de ani ca să-l facă bisericile compromise cu regimul comunist și încă nu și-au recunoscut vinovăția, cu excepția mitropolitului Corneanu al Ardealului.

Când își vor întoarce fața spre oameni cei care conduc în această țară? Când vor părăsi căile lor rele, păcătoase și se vor întoarce pe calea Domnului? Când? Cine ar putea să răspundă la

aceste întrebări? Și iar mă prinde un fel de revoltă interioară când îmi amintesc că acum câteva luni în urmă, în campania electorală PSD-ul mai ales trâmbița sus și tare că va apăra valorile creștine. Eh! Atunci, domnii și doamnele acestui partid se refereau la apărarea familiei formată dintr-un bărbat și o femeie. Nu cred că atunci le trecea lor prin minte să introducă între valorile creștine și poruncile lui Dumnezeu, mai ales cele care interzic furtul și minciuna. Și pornind de unde am plecat, ce ziceți, se abrogă sau nu se abrogă ordonanța contra căreia au protestat sute de mii de români?

Și noi cei mulți de la talpa țării (considerați și proști de către cei de sus), ce vom face în continuare? Chiar, ce vom face? Ne vom încrucișa brațele, ne vom pleca capul și vom suporta în continuare ca cei mari și puternici să-și facă jocul și interesele lor, să ne aburească și să ne mintă așa cum au făcut-o oamenii regimului comunist? În bună parte, au reușit oamenii regimului să aburească o țară întreagă cu ordonanța aceasta: Este legală? Este ilegală? Nimeni nu știe să răspundă clar.

Gândiți, oameni buni! A gândi, în România încă nu a devenit o ilegalitate. În țara noastră, a gândi liber nu constituie încă un delict; dar dacă mergem tot așa înainte, a gândi liber s-ar putea să devină o ilegalitate, exact așa cum era în perioada comunistă. Sau nu ne este încă limpede și clar că actuala clasă politică este născută din pisicile comuniste? Sau am uitat dictonul că ce se naște din pisică, șoareci mănâncă?

ZIUA ÎNDRĂGOSTIȚILOR

Deși începând de ieri (13 februarie) Pakistanul a devenit prima țară din lume care interzice ”Valentine`s Day”, considerând-o imorală și vestică, trăind în România, astăzi, tuturor îndrăgostiților le urez să fie fericiți împreună până ce moartea îi va despărți. Și nu doar până atunci, ci pentru veșnicie să rămână unul alături de celălalt, contemplând împreună fața lui Dumnezeu.

Adineauri mi-au venit în minte și acele multe milioane de persoane care în fiecare dimineață, înainte de a merge la serviciu, își plimbă cu grijă și devotament câinii. Sau după ce vin de la serviciu, seara, înainte de a se așeza liniștiți în fața televizorului, mai ies odată la plimbare cu frumoșii lor patrupezi; și să o recunoaștem, sunt mulți câini atât de frumoși că-ți vine să-i pupi pe năsuc. Și am auzit că sunt multe persoane care dorm noaptea alături de aceste creaturi atât de drăgălașe și fidele. De ce nu am lărgi semnificația acestei zile și să-i sărbătorim astăzi pe toți îndrăgostiții? De ce să fie astăzi ziua numai a celor care seamănă cu Romeo și Julieta? Dacă este vorba de îndrăgosteală și îndrăgostiți, haideți să ne lărgim orizontul, să fim mai generoși și să-i includem pe toți cei care sunt îndrăgostiți de cineva sau de ceva.

Îndrăgostiților de câini, pisici, canari, hamsteri etc.: La mulți și fericiți ani, vouă și creaturilor pe care le iubiți și îngrijiți cu devotament!

Profesorilor, angajaților din instituțiile publice și private care mai mult vă petreceți viața la locul de muncă decât în casele voastre, unde poate sunteți singuri sau nu vă iubește cu adevărat nimeni, și vouă: La mulți și fericiți ani!

Medicilor care-și iubesc profesia mai mult decât pe ei înșiși și familiile lor și care când se adună la un chef, discută aprins tot despre serviciul lor, și vouă: La mulți și fericiți ani! Artiștilor care muriți pe scenă, care vă iubiți vioara sau scrisul mai mult decât orice altceva pe lume, care cântați până în ultima clipă a vieții voastre fericirea și nefericirea acestei lumi, și vouă: La mulți și fericiți ani!

Oamenilor de știință, care nu încetați să pătrundeți în tainele lumii, ne luminați mințile și ne faceți viața mai bună: La mulți și fericiți ani!

Fanilor de cluburi sportive, de jocuri de noroc, fanilor partidelor politice care faceți o pasiune de moarte pentru hobby-urile sau convingerile voastre și sunteți în stare să divorțați, să dați în cap celuilalt, să vă vindeți și hainele de pe voi pentru a vă

susține pasiunile și convingerile, și vouă: La mulți și fericiți ani! Nu știu dacă și cei mai mari îndrăgostiți spun atât de des persoanei iubite ”Te iubesc!” cât de des strigați voi ”Hai, Steaua!”, ”Jos guvernul, Huoooo!” etc.

Îndrăgostiților de drumeții, excursii, de lectura cărților bune (or mai fi și din aceștia?), și vouă: La mulți și fericiți ani! Îndrăgostiților de televizor, calculator, tabletă și smartphone (Cine știe dacă din cele peste 7 miliarde de locuitori ai planetei, aceștia nu or fi peste 1 miliard?), care vă treziți cu nasul în ecranele lor și adormiți în fața lor sau cu ele în brațe, și vouă: La mulți și fericiți ani!

Îndrăgostiților de pahar, pe care nu trece măcar o zi de la Dumnezeu ca să nu-l dați pe gât de mai multe ori, și vouă: La mulți și fericiți ani!

Îndrăgostiților de alte femei, numai de soția voastră, nu, și vouă: La mulți și fericiți ani!

Sunt mulți îndrăgostiți pe lumea aceasta, căci mare și variată este această îndrăgosteală: Mare mai este grădina Domnului.

Iar dacă este cineva care nu este îndrăgostit de nimeni și de nimic, ”ghinion!”, acestora ce să le dorim astăzi? Normal, să se îndrăgostească și ei de cineva sau de ceva.

”CREDINȚA” PE VECHI ȘI PE NOU

Mă gândeam adineauri că generația părinților mei mergea la biserică îmbrăcată în straie tradiționale, făcute în stative și cusute de meșteri de-ai noștri. Și erau tare frumoase acele straie. Și tare frumoși mai erau țăranii noștri când mergeau sau veneau duminica de la biserică. Hainele acelea miroseau nu numai a busuioc și levănțică, dar și a ceva sfânt, ce-ți impunea respect. Îi admiram tăcut pe acei oameni, la fel cum rămâneam în tăcere, admirând biserica din satul meu cu castani în fața ei; la fel cum îl admiram pe preotul care predica cu un glas solemn, folosind cuvinte alese. Nu înțelegeam mai nimic din ce zicea el la predică, dar mă atrăgea glasul lui și veșmintele acelea care-l

plasau între sfinții de pe pereții bisericii. Era lumea credinței copilăriei mele, a părinților și bunicilor mei. O lume fermecată ca și poveștile și basmele care-mi umpleau visele și imaginația mea. O lume din care acum nu a mai rămas mai nimic. Dar, chiar mai nimic. Aud că nici nu mai merg oamenii cu pască și ouă roșii la sfințit în dimineața de Paște. Din lumea de atunci, mai găsești câte ceva printr-o ladă de zestre, plină cu straie vechi, împăturite cu grijă. Iar deasupra ei, pe capac vezi busuioc uscat și flori de câmp, uscate și ele de mult timp. Amintiri ale unor vremuri din care nu mai este nimic decât această ladă de zestre, cu hainele care-i făceau atât de frumoși pe părinții și bunicii noștri. Cu ei s-a dus, a plecat dintre noi și credința lor, a unei lumi distrusă de comuniști și ignorată de capitaliști, trimisă la tomberon de globalizare. Credința în straie frumoase de sărbătoare s-a dus, s-a dus departe; a intrat într-o istorie pe care o mai vezi în lada de zestre din vreun muzeu.

Acum, a venit la rând o altă credință, a unei generații îmbrăcată în pantaloni complet mulați, jerpeliți și dacă ți se văd genunchii prin ei, chiar dacă afară e frig de crapă lemnele, ești cool. Neapărat trebuie să ți se profileze cu ostentație toate formele corpului. Bineînțeles că cei și cele care au trecut de o anumită vârstă sau nu intră în anumite măsuri și standarde, nu au voie să poarte haine mulate. Și este musai să ți se vadă telefonul, eventual cu mărul mușcat desenat pe capac, ieșind pe jumătate din buzunarul de la posterior. Hm! Așa se merge acum la biserică de Crăciun, Paște, de hram, la botezuri, la înmormântări și la alte slujbe. La căsătorii mai este puțină variație, mai ales la cei apropiați de miri. Așa se merge la pomeni, sfințiri de mașini, la pomeniri de eroi, ca și la plimbarea de duminică în parc. Lumea se roagă ”Tatăl nostru” în grabă, căci are de răspuns și la mobil, sau să butoneze ceva, vreun sms, că tot sunt gratis în abonament.

Și suntem mereu grăbiți. Da, asta este peste tot. Grăbiți și la rugăciune. Și mulți ortodocși vin la slujbă la catolici, căci este mai scurtă decât la ei. Și se uită oamenii pe ceas, iar dacă preotul

predică mai mult de 10, 15 minute, este jale mare; ne-a pierdut ca ascultători. Nu știu unde ne grăbim și mi se pare că e vai și amar și de credința, și de viața noastră. Chiar dacă bisericile se înmulțesc, credincioșii se împuținează. Mulți visează să plece din țara asta și nu m-ar mira dacă într-o bună zi, nu prea îndepărtată, aș auzi la știri că și sfinții de pe pereți și din icoane vor să emigreze, să aplice de viză pentru State sau Canada. Da, s-ar putea ca nu numai satele să rămână fără oameni, dar și sfinții de pe pereții bisericilor să vrea să plece și ei, că doar nu or să stea singuri acolo pe ziduri și pe icoane. Cam așa este cu viața și credința noastră de acum. Căci pe cea dinainte am pus-o bine la păstrare în lada cu zestre aflată acum în vreun muzeu. Deci, acum, încotro ne îndreptăm?

DRUMUL SPRE SUCCES

Nu mă consider un om de succes și nici nu am făcut vreo înțelegere cu mass-media pentru a-mi crea imagine publică. Cu toate acestea, pot să afirm totuși că știu câte ceva despre drumul spre succes. Pentru a avea succes în viață, nu-ți sunt necesare decât câteva haine cu care să-ți protejezi trupul de frig sau de căldura excesivă.

Nu-ți este necesar decât un blid de mâncare, un pahar cu apă și un acoperiș deasupra capului, dar uneori poți să stai sub cerul liber, adormind privind stelele și luna. Pentru a avea succes în viață, cam atât îți trebuie dintre lucrurile materiale. Pentru a avea succes în viață, trebuie însă să ai un ideal înalt, înalt până la ceruri. Niciodată nu trebuie să-ți pierzi timpul scormonind printre mizeriile pe care le vezi în lume; niciodată! Pentru a avea succes în viață, îți trebuie mult curaj, forță și determinare în a-ți urma propriul drum, indiferent cât de mult trebuie să suferi; indiferent la cât de multe capricii și plăceri trebuie să renunți. Trebuie să mergi mereu în căutarea propriei fericiri, a propriei împliniri, acceptând și posibilitatea de a nu ajunge niciodată acolo. Trebuie să mergi mereu indiferent de

prețul pe care îl plătești, iar cine se oprește sau abandonează drumul, deja a început să piardă pariul cu viața. Pentru a avea succes în viață, îți este interzis să spui: Nu pot! Pentru a avea succes în viață, trebuie să crezi că binele va învinge răul chiar și atunci când în fața ta se deschid porțile iadului.

Pentru a avea succes în viață, trebuie să știi să ierți mereu pe oricine. Și trebuie să știi să te ierți și pe tine, pentru toate căderile și rătăcirile tale.

Pentru a avea succes în viață, trebuie să iubești viața cu pasiune, cu devotament. Să o îmbrățișezi și atunci când îți oferă parfumul florilor, ca și atunci când în jurul tău sau chiar în tine însuți simți duhorile urât mirositoare ale răului, ale urâtului. Pentru a avea succes în viață, trebuie să înveți în fiecare zi cum să înlocuiești ”eu„ cu ”noi”, căci nimic bun și de durată nu poți realiza de unul singur.

Pentru a avea succes în viață, trebuie să crezi în tine cu toate forțele ființei tale. Căci în tot ceea ce ai, în tot ceea ce ești, în toate visurile tale, în tot ceea ce tu ești este Cel ce te-a creat. Iar Creatorul tău este forța ta.

Cu cât crezi mai mult în Dumnezeu, cu atât șansele tale de reușită în viață sunt mai mari.

Depinde acum ce înțelege fiecare prin succes. Eu înțeleg succesul ca o împlinire a umanității din noi, adică a chipului lui Dumnezeu sădit în ființa noastră fragilă și muritoare.

DE CE ÎNTÂRZIE TRENURILE?

De ce în România trenurile merg cu întârziere? Pentru că noi le facem să meargă așa; pentru că nu iubim punctualitatea, precizia, exactitatea. Pentru că noi ne scăldăm în confuzie, lipsă de claritate, de precizie. Pentru că nouă, celor mulți, nu ne place corectitutinea, exactitatea, punctualitatea. Pentru că nouă, celor mulți, nu ne pasă de ceilalți, de faptul că așteaptă ore în șir pe

peron, degeaba, pierzând timpul. Nu ne pasă de ceilalți că le încurcăm planurile, că îi facem să piardă alte conexiuni, alte legături. La noi, trenurile merg exact așa cum gândim și cum ne comportăm. Când o să ne placă exactitatea și corectitudinea; când o să avem respect pentru semenii noștri și o să ne pese de viața lor, atunci și trenurile vor circula punctual, cu exactitate, ca la japonezi.

La fel cum este și cu șoselele, sparte și peticite ca vai de lume. Această stare jalnică a drumurilor și șoselelor indică cu exactitate gradul de respect, sau mai bine zis lipsa de respect față de semenii noștri. Ni se invocă lipsa fondurilor, a banilor. Înainte de a vorbi de bani, cred că este vorba de o lipsă de respect pentru oameni.

România va arăta bine când vom învăța să ne respectăm pe noi și pe cei de lângă noi. Țara noastră are nevoie ca de aer nu atât de bani, cât mai mult de o regenerare a mentalităților și de o gândire corectă și plină de respect pentru cel de lângă noi.

TEMERE-NEDUMERIRE

Aud voci care spun că după ce PSD-ul l-a exclus din orice funcție de partid pe domnul primar al Iașului, Mihai Chirica, este posibil ca partidul acesta, mare și tare, acum la guvernare împreună cu ALDE, să penalizeze și cetățenii și orașul Iași, micșorând sau sistând subvențiile pentru diferite instituții culturale, de sănătate, religiose etc. aflate în ”gospodărirea” d.lui Chirca și a Primăriei.

Dacă domnul Chirica și-a exprimat nemulțumirea și a condamnat anumite atitudini sau fapte negative din structura centrală PSD, ceea ce în opinia mea reprezintă un fapt lăudabil, fapt pentru care în loc să-i mulțumească, conducerea partidului i-a retras funcțiile partid, iată că acum aud voci care spun că din cauza atitudinii domnului primar vor fi penalizați și cetățenii orașului. Dacă așa se va întâmpla, consider imorală și total lipsită de respect pentru cetățeni și pentru instituții politica PSD.

Adică, dacă nu ești de acord cu relele pe care le fac, în loc să îți mulțumesc pentru că mă ajuți să mă corectez, nu numai că te penalizez pe tine care ai îndrăznit să-ți ridici glasul contra mea, dar îți penalizez și familia, rudele, cunoștințele, prietenii, pe oricine este apropiat de tine sau depinde de tine. Exact așa au procedat comuniștii cu părinții mei. Pentru faptul că eu am intrat în Seminarul catolic din Iași în anul 1973, mamei mele, înainte de Crăciun i s-a oferit pentru o vară întreagă de muncă la CAP suma de 70 de lei, pentru ca apoi să se întrunească cei din conducerea CAP-ului într-o ședință fulger și să o găsească datoare cu 80 de lei. Iar tatălui meu, când a ajuns la vârsta pensionării, din calculul pensiei în carnetul de muncă i s-au tăiat 20 de ani de vechime. Așa știau comuniștii de odinioară să se răzbune, lovind nu numai în cel pe care ei îl considerau dușman, dar și în persoanele apropiate acestuia. Să fi moștenit PSD-ul de astăzi această tactică inumană, complet lipsită de demnitate și de respect pentru oameni a înaintașilor lor?

Repet: Cele spuse acum reprezintă doar o nedumerire a mea izvorâtă din anumite temeri pe care le-am auzit zilele acestea. Cine poate spune ceva mai mult și mai precis pe această temă?

LIPSA DE COMUNICARE DIRECTĂ

În afară de momentele când postez pe pagina aceasta reflecțiile puse la dispoziția tuturor, prezența mea în spațiul virtual, în afară de a schimba câteva vorbe cu un foarte restrâns grup de persoane, este pentru a culege de pe varia pagini și site-uri informații care pot să-mi îmbogățească mintea și să mă facă mai eficient, mai pozitiv în relațiile concrete cu semenii. Acum, doream să spun altceva, concret, mai bine zis să pun o întrebare: Suntem noi conștineți de sentimentele care ne animă atunci când butonăm pe tastatură și trimitem în spațiul virtual tot felul de cuvinte?

Internetul, mai mult decât oricare alt mijloc de comunicare, ne ajută să ne exprimăm liberi, protejați de ecranul

laptop-ului și de spațiul virtual care ne desparte de interlocutori. Și aproape că nu există nicio penalizare legală pentru cum și ce exprimăm aici, în acest spațiu. Libertatea de gândire și de exprimare reprezintă una dintre cele mai mari binefaceri ale democrației și este bine așa. Pericolul însă care ne paște pe toți în această exprimare liberă și lipsită de orice risc al penalizărilor legale este acela de a ne manifesta aici latura mai puțin civilizată a ființei noastre; și așa cum oamenii aruncă tot felul de mizerii pe unde apucă, internetul devine și spațiul care se transformă într-un fel de cloacă sau groapă de gunoi în care fiecare își varsă propriile răutăți, frustrări, ajungându-se chiar până la dispreț și ură față de semeni, față de sisteme și ideologii, față de alții care gândesc diferit de noi.

Și ne mai paște un alt mare pericol în spatele ecranelor și în spațiul virtual. Fiindcă nu comunicăm direct, face to face, cu celălalt, ci doar îi citim cuvintele pe care le scrie, sau îi vedem o fotografie, există marele risc de a-l despuia de umanitatea pe care o are și de a-l transforma într-un obiect. Dacă nu-i auzim vocea, dacă nu-i privim expresia feței, ochii, dacă nu-i simțim căldura sau răceala pe care o emană ființa lui, pe acest interlocutor îl transformăm într-un obiect creat de imaginația noastră și de propriile noastre capacități, înclinații sau dorințe și ne vom comporta cu el ca și cu un obiect, așa cum se comportă copii (mai ales fetițele) cu păpușile lor.

Și de exemplu, dacă în gândirea noastră, o persoană gay trebuie pusă la zidul rușinii și legată de stîlpul infamiei, și aceasta din cauză că nu cunoaștem cu adevărat cine și cum este o astfel de persoană, la fel vom proceda și în spațiul internetului: Interlocutorilor noștri, necunoscându-i așa cum sunt ei în realitate, le vom diminua progresiv umanitatea lor până îi vom transforma în obiecte fără nicio valoare și care mai au doar un singur rol, acela de a fi ținte de poligon în care vom descărca gloanțele ignoranței, intoleranței sau urii noastre.

Lipsa unui contact, a unei relații reale, fizice cu ceilalți ne conduce spre intoleranță, dispreț și ură față de ei, și aceasta o

facem crezând că noi spunem adevărul despre ei și că acest lucru îl merită: intoleranța, disprețul sau chiar ura noastră. Mă gândesc aici la atitudinile multora dintre noi vis-a-vis de oamenii politici. Pe mulți îi disprețuim, sau chiar îi urâm pentru că îi considerăm corupți, răi și mincinoși, avari, setoși de putere, disprețuitori față de semenii lor și doar din cauza lor nouă ne merge rău. Dar câți dintre noi își dau seama că dacă ei sunt așa, aceasta nu reprezintă doar o vinovăție a lor, ci ei sunt rezultatul unui sistem corupt și pervers, mincinos și cum mai credem noi că este, sistem în care și noi suntem antrenați și la construirea căruia contribuim mai toți dintre noi, conștient sau inconștient. Cred că huiduielile pe care le adresăm corupților din politică, administrație, justiție ar trebui să ni le adresăm și nouă, căci nu relaționăm corect în lumea în care suntem, lume din care și ei fac parte. Ei nu formează o altă lume, neagră, păcătoasă, demnă de dispreț, iar noi, marea masă a populației facem parte din lumea celor sfinți și fără prihană. Noi, împreună cu toți corupții formăm o unică lume. Și până când nu vom învăța să relaționăm corect, direct cu semenii noștri, inclusiv cu politicienii, vor exista mereu corupți împotriva cărora să ne ridicăm glasurile și să ne descărcăm ofurile și amarul.

Lipsa de implicare și participare directă, conștientă, matură și responsabilă la viața publică este cauza pentru care există corupție și corupți și pentru care batem pasul pe loc de un sfert de veac și mai bine.

Și, chiar, dacă ar fi să ne întâlnim în direct cu un om politic, corupt, contra căruia am strigat până am răgușit, ce am discuta cu el, ce am ști să-i spunem în afară de huiduieli? Sau poate ne-am fi teamă și am dispărea din fața lui.

Cunoaștem fișa postului vreunui om politic, sau din administrația publică? Știm toate mecanismele prin care au ajuns funcționarii publici în posturile pe care le dețin? Știm cum funcționează sistemul parlamentar, juridic, administrativ? Majoritatea dintre noi suntem lipsiți de o educație civică, așa cum, din păcate, majoritatea dintre ei, politicienii, sunt lipsiți de

o bună pregătire politică. Dar ne dăm cu presupusul, sau ne creăm propriul portret al omului politic, așa cum ne creăm propriul portret al interlocutorilor din internet; în ambele cazuri cu rezultate dezastruoase pentru toți.

Deci, să relaționăm mai puțin cu semenii noștri prin internet și să încercăm, de exemplu, să-l invităm pe domnul primar Chirica la un prânz împreună cu noi, cetățenii orașului în care domnia sa este primul gospodar. Ce-ar fi să-l rugăm pe domnul primar ca odată pe săptămână, masa de prânz sau cina să o ia cu doi sau trei cetățeni ai orașului într-un local public, de exemplu la food court din Palas? Costul mesei îl împărțim fifty-fifty, sau dacă vrea dumnealui să plătească totul, îi spunem bogdaproste!

OMUL DE MÂINE

Mulți afirmă, și pe bună dreptate, că suntem încă într-o tranziție care nu se mai termină și nici luminița de la capătul tunelului nu se prea vede. Și se mai spune, și tot pe bună dreptate, că suntem în continuare măcinați de corupție. Din păcate, ambele constatări sunt adevărate. Eu nu sunt capabil să indic calea redresării economice a țării, nici măsurile juridice pentru eradicarea corupției.

Cred însă că pot să spun cum aș vrea să arate omul de mâine al societății noastre. Nu cred că el trebuie să se înconjoare de multe lucruri. Visez un om ca un nomad, ca un migrator care nu are decât strictul necesar pentru a nu suferi de frig sau de foame. Inima lui este plină cu chipurile tuturor oamenilor pe care-i vede, cu bucuriile și durerile tuturor. Mintea lui este plină cu istoriile reale ale tuturor vecinilor și ale celor de departe. El nu este niciodată singur și la masa lui mereu mai este un loc liber.

Pe omul de mâine al lumii mele nu-l interesează casele mari, cu sau fără balcoane, nici curțile împrejmuite cu garduri înalte și ferecate cu porți din fier, străjuite de lei, vegheate de

vulturi și sisteme video de protecție. Omul de mâine a părăsit casele, vilele și palatele sale și acum este mereu pe drum în căutarea curcubeului, semnul împăcării lui Dumnezeu cu oamenii.

Omul de mâine al lumii mele are o inimă ușoară și nu-și caută siguranța în lucrurile ce-l înconjoară, ci în iubirea de care este plină inima lui. O inimă care-l împinge mereu mai departe, mereu mai adânc în viața semenilor lui. Siguranța lui este în adâncul inimii sale, contopită cu inimile celorlalți; căci viața lui este o lungă și profundă istorie de iubire.

Omul de mâine al lumii pe care o visez este mereu în căutare de noi nestemate, de noi bucurii, de noi orizonturi. Și deși nu-i nimic nou sub soare, viața lui este mereu nouă, umplută cu aspirațiile și visurile lui care vor să cuprindă nemărginirea. El nu scormonește în gunoaie, ci are mersul zvelt al alergătorului și zborul spre înălțimi al vulturilor.

mul de mâine este cel care navighează cu barca lui pe apele agitate ale lumii, încrezându-se doar în vântul care-i suflă în vele și-l poartă mereu mai departe. Omul de mâine este un curajos, un temerar, căci el a învățat bine că doar cu o barcă poți traversa mări și oceane; doar cu o barcă poți ajunge pe țărmurile unei alte lumi.

1 MARTIE

(Gânduri de primăvară; gânduri de post)

După patru zile de ritm frenetic și muzică de samba, după patru zile de descătușare a bucuriei și dorinței de viață personificate mai ales în frumusețea atât de atrăgătoare și apetisantă a femeii, purtătoare a vieții de care toți ne bucurăm, iar că a sosit și ceasul ca pe plaja Copacabana, Carnavalul de la Rio să-și închidă porțile. Adio, carne! Adio, Carnaval! Adio, carne? (Va scădea vânzarea de carne în supermarket-uri?) Adio, femei frumoase?! (Nu-și vor mai întoarce bărbații capul după alte femei?)

Până să ne dumirim la ce renunțăm, iată că a venit și ziua de astăzi, 1 martie. Astăzi ne cucerește privirea și inima delicatul, fragedul, albul, inocentul ghiocel. El este simbolul primăverii, al revenirii la căldură și lumină a vieții de sub întunericul, frigul și gheața iernii. Astăzi, la romani începea anul civil. Japonezii sunt mai interesanți și celebrează începutul anului atunci când înfloresc cireșii. Și ce feerie de culori vezi atunci în Țara Soarelui Răsare și cât sake se bea!

Astăzi, giocelul, această floricică atât de plăpândă, trezește în noi tandrețea, gingășia, sensibilitatea, umanitatea noastră și ne face mai buni cu noi înșine și mai atenți, mai delicați, mai sensibili cu semenii noștri!

Frații ortodocși și greco-catolici au mâncat și s-au distrat bine duminică, iar de luni au intrat în Post. Catolicii au mai întârziat câteva zile și ieri au avut marțea grasă. Adică au mâncat și au băut zdravăn (cine a putut și a avut chef); poate s-au uitat și la televizor ca să să delecteze măcar vizual cu Carnavalul de la Rio; dar începând de astăzi, și-au pus cenușă pe cap și au început și ei postul. Măcar de-ar fi așa!

Am început un nou Post, a venit o nouă primăvară. Vor veni acestea peste vechile dureri? Să privim azi puritatea și gingășia giocelului! El ne îndeamnă să ne întoarcem la timpul când vedeam lumea cu inocență, cu gingășie și delicatețe. Între timp, poate am devenit scorțoși, poate ne-au crescut țepi sau coarne; poate că în gândurile și în privirea noastră au pătruns umbrele răului, ale durității, ale mândriei, ale disprețului de semeni, ale uitării lui Dumnezeu. Astăzi să luăm un ghiocel în mână, să-l privim îndelung, cu atenție, să-i mângâiem cu delicatețe petalele albe și fragede, așa cum o mamă își mângâie pruncul, așa cum iubiții își mângâie unul altul chipul plăcut. Poate vom redescoperi copilul din noi și inocența de odinioară. Poate va reveni din nou primăvara în gândurile și inimile noastre. Poate vom redeveni din nou oameni.

Astăzi, catolicii își presară cenușă pe cap în semn de pocăință și de recunoaștere a faptului că, vrând-nevrând, ne vom

întoarce cu toții în țărâna pământului. Nu știu dacă place la mulți acest rit și dacă îl iau în serios. Moartea este cea care aduce egalitatea între toți oamenii, indiferent cât de mari s-au crezut ei în timpul vieții. Moartea este cel mai mare act de dreptate pe care Dumnezeu îl face creaturilor sale. Poate că ar trebui să înțelegem odată pentru totdeauna lecția aceasta fundamentală: Toți suntem egali sub soare; absolut toți. Iar deasupra noastră nu este decât Cel care ne-a dat viața și care ne-o va lua înapoi când va crede El de cuviință. Învață odată, omule, că pământ ești și în pământ te vei întoarce!

În timpul Postului suntem îndemnați la fapte bune. ”După roadele lor îi veți cunoaște” spune Cristos. Care sunt roadele noastre? Pământul otrăvit, apele întinate și pline de mizerii, aerul plin cu smog, copacii și pădurile tăiate, devastate, alimentele pline de e-uri, conservanți și chimicale, hainele din petrol? Ce lăsăm bun și sănătos urmașilor noștri? Cu ce ne mândrim noi acum și ce moștenire lăsăm celor care vor veni după noi? Ce planetă vor moșteni generațiile viitoare? Sau le vom constrânge, eventual, să emigreze spre alte planete, așa cum au fost constrânse milioane de români să emigreze spre alte țări, departe de bunii și străbunii lor?

Care sunt faptele bune pe care le facem acum, pe care ni le-am planificat pentru tot timpul cât vom face umbră acestui pământ? Concret, ce avem de gând să lăsăm după noi?

În timpul Postului suntem îndemnați la rugăciune. Rugăciunea este pentru un creștin ceea ce este apa pentru pești și aerul pentru păsări în zborul lor. Rugăciunea inimii, sinceră, tăcută, meditativă, este ambientul vital în care omul rămâne viu în fața lui Dumnezeu. Fără rugăciune, creștinul se asfixiază și moare. Așa cum fără reînnoirea zilnică a iubirii dintre soți, căsătoria acestora devine o simplă formalitate, uneori insuportabilă și inevitabil vine divorțul. La fel este și pentru un creștin, rugăciunea îl menține în comuniune de viață cu Dumnezeul său. Doar că această rugăciune nu trebuie făcută cu surle și trâmbițe, ci cu multă modestie, în intimitatea inimii; căci

așa preferă Dumnezeu, lemnul unei bisericuțe modeste și retrase și spațiile mici. O primăvară frumoasă și un post binecuvântat tuturor!

IPOCRIZIE CU FLORI

Scena nr. 1:

Alaltăieri stăteam la rând și eu, alături de mulți alții, ca să cumpărăm flori; se înțelege pentru ce: pentru a fi oferite persoanelor dragi cu ocazia venirii primăverii. În fața mea era un domn bine, îmbrăcat cu haine de firmă și ținând în mână o geantă mare din piele maro. Îmi zic că trebuie să fie un intelectual sau vreun șef de birou. La ghereta de pe trotuar, ticsită cu flori și mărțișoare, vinde o doamnă pe care din vedere o știu de mult timp. Este brunetă, plinuță, senină la față, și când nu-i ocupată cu clienții, citește dintr-o Biblie care are formatul de buzunar specific bibliilor publicate de neoprotestanți. Ajunge la rând domnul bine îmbrăcat și cere un buchet de flori; ba nu, două; nu, rectifică el, trei buchete, vă rog, amintindu-și probabil că sunt mai multe persoane cărora vrea să le înmâneze câte un buchet frumos cu flori. Doamna îl roagă să-și aleagă buchetele preferate din mulțimea celor întinse pe jos sau pe rafturi. Domnul, vădit deranjat de rugămintea doameni de a-și alege singur florile, își ridică privirea supărată spre ea și cu un glas aproape mânios, îi spune: Dacă vă cumpăr trei buchete, ar trebui să fiți mai amabilă și să mă ajutați în alegerea buchetelor de flori; nu să stați așa cu brațele încrucișate și să vă uitați la mine. Vă plătesc pentru aceasta; și pentru că vă cumpăr trei buchete, ar trebui să-mi faceți și reducere. Doamna rămâne neclintită și cu același zâmbet imperturbabil, îi răspunde: Bine, vă ajut. Spuneți-mi ce preferințe aveți. La care domnul îi replică: Ce vă interesează de preferințele mele? Sunteți aici ca să vindeți flori și să serviți clienții, nu să vă interesați de preferințele lor. Ia fiți mai atentă la ce vorbiți! Scuzați-mă, domnule, îi răspunde femeia pe același ton și cu același zâmbet. Nu am intenționat nicidecum să vă supăr. Ei, lăsați acum, nu încercați să o mai

dregeți, replică domnul bine îmbrăcat și cu o geantă mare din piele maro. Între timp își luase (aproape că smulsese) trei buchete de flori din mulțimea celor întinse pe trotuar și arătându-le vânzătoarei, o întrebă pe un ton aproape autoritar: Cât costă? Și ar fi bine să-mi faceți reducere, pentru că vă cumpăr trei buchete. Domnule, la buchete, nu facem reducere, răspunse vânzătoarea pe același ton calm și amabil. A, nu faceți; sunteți niște zgârcite, vă știu eu. Așa sunteți voi, astea! Doamna se simte cumva ofensată, și cu un glas totuși potolit, îl întreabă pe domnul bine îmbrăcat: Astea, care, domnule? Astea ca voi, replică el. Ca noi, adică, cum?, continuă doamna. Așa ca dumneavoastră. Uitați-vă în oglindă, dacă nu știți cum arătați. Astea ca voi care ne-ați făcut nume rău peste tot. Doamna se schimbă la față. O privesc pe furiș și citesc pe chipul ei umilință, durere, un fel de furie, dar nu zice nimic; nu scoate un cuvânt. Însă din colțul ochiului observ cum i se strecoară o lacrimă aproape invizibilă. Ia banii pentru flori din mâna domnului și-i urează o primăvară frumoasă. Acesta nu mai zice un cuvânt și pleacă, cu trei buchete de flori într-o mână și cu geanta mare din piele vopsită maro în cealaltă mână.

Scena nr. 2:

Urmez eu la rând, și fiindcă mă plictisisem sau, mai mult, mă deranjase discuția dinainte, îmi cumpăr repede câteva mărțișoare pe care le ochisem deja dinainte pe tarabă. Îi plătesc doamnei, urându-i o primăvară frumoasă și plec și eu mai departe în drumul meu. Ajung în holul instituției din apropiere, unde lucrează persoana căreia intenționam să-i ofer un mărțișor. Pe cine întâlnesc în hol? Pe domnul cu cele trei buchete cu flori, întreținându-se voios, chiar zgomotos cu o doamnă căreia îi înmânase unul dintre cele trei buchete, iar acum amândoi erau plini de veselie și voie bună. Doamna, la fel de bine îmbrăcată ca și domnul, acum foarte galant și gentilom, nu mai contenea să-i mulțumească pentru frumoasa surpriză, iar domnul nu mai contenea să o felicite cu un glas vesel. Când ajung în dreptul lor, ei se despart, iar domnul, galant și gentilom, se pleacă adânc în

fața doamnei și-i pupă mâna cu gesturi și mișcări teatrale. Văzând acestea, mi-a venit să răd, dar în același timp mi-a venit în gât un gust amar, amar de tot, reamintindu-mi atitudinea dumnealui cu câteva minute mai înainte față de o altă femeie, care pentru el făcea parte din altă clasă socială, din altă categorie umană, cu siguranță mult inferioară standardelor pe care le avea în minte.

Concluzie:

Am plecat mai departe mâhnit, iar în minte mi-au revenit negrii și negresele de pe plantațiile albilor, sclavi care cultivau flori pe care domnii albi și galanți să le ofere doamnelor, domnițelor sau amantelor lor. Mi-au revenit în minte acele mulțimi nenumărate de sclavi, de femei bătute cu biciul, violate, ucise de către domnii galanți și îmbrăcați în cămăși albe, scrobite, țesute din bumbacul lucrat de mâinile sclavilor și sclavelor de pe plantațiile lor. Mi-au venit în minte multe…multe din nedreptățile, din nelegiuirile oamenilor. De ce oare se schimbă doar timpurile, dar nu și oamenii? De ce poate exista atâta ipocrizie în mintea și comportamentul oamenilor chiar și atunci când oferă un buchet cu flori?

EVENIENT! ESTE COOL!

Trăim într-o lume democratică în care suntem liberi să gândim, să spunem și să facem de multe ori cum ne taie capul. Doar că uneori felul acesta de a proceda ne poate da bătaie de cap. Așa mi s-a întâmplat și mie, care în loc să-mi văd de drum, nu am putut să nu mă opresc în fața acestui panou publicitar de la intrarea în comuna natală Tămășeni. Am citit și recitit ce scrie pe el, m-am scărpinat în cap, mi-am frământat mintea, am căutat în DEX, dar degeaba. Nu am aflat răspunsul la întrebarea: Ce caută aici, pe acest panou, cuvântul Evenient. Păcat că nu mai trăiește Shakespeare; poate că el ar fi știut să-mi răspundă. Sau să învie Cicero; mai știi, poate că știe el.

Oricum, ceea ce am reușit eu să deduc este că de acum înainte, nu numai în comuna mea natală, dar în orice localitate, nunțile, cumetriile și majoratele nu vor mai fi doar evenimente, ci vor fi ”eveniente”, ceea ce este cu totul altceva; evenientul este ceva nu doar mișto, este beton, este super-tare și este cool! Shakespeare dragă, sătenii mei de astăzi te-au depășit. Ai crezut tu că ești tare, nemuritor și unic; se pare că te-ai înșelat. Și aș avea o sugestie celor care au conceput acest panou publicitar: Dacă tot au menționat faptul că pentru evenient, la prețul de 50 lei, printre altele, asigură aperitiv, 2 fripturi, 2 garnituri, 2 salate, 2 cafele și 2 chifle, nu ar fi fost mai bine să adauge că asigură și 2 scobitori? Asta așa, ca să fim civilizați și să nu umblăm cu resturi de mâncare între dinți?! Aș mai fi zăbovit în fața acestui panou publicitar, dar nu am mai putut suporta mirosul foarte urât care se ridica din firicelul de apă murdară ce curge agale prin șanțul din apropiere. Scumpa mea comună natală, cu multe case mândre (prea mândre?); de ce oare, dacă vreau să întru în tine dinspre Răchiteni trebuie să-mi procur o mașină off road, iar dacă intru prin Tămășeni, trebuie să-mi frec mintea în fața acestui interesant panou publicitar?

PS: Dacă ajungeți în gara din orașul învecinat Roman, nu trebuie să vă preocupați de siguranța bagajelor. Are cine să vi le păzească. Iar doamnele, dacă vor să meargă la toaletă, să fie atente să nu rămână fără tocuri, căci pavajul prezintă mici imperfecțiuni.

8 MARTIE: ZIUA FEMEII

Astăzi, 8 martie, este sărbătorită Ziua internațională a femeii, zi adoptată de ONU în anul 1977, atât pentru a scoate în evidență realizările acesteia în domeniul nu doar familial, dar și public, social, economic, cât și pentru a combate discriminările și violențele pe care femeia încă le mai suportă.

Cred că astăzi pe toți ne însoțesc un gând bun și o urare de bine pentru cele care ne-au adus pe lume și cărora le datorăm atât de mult. La mulți și fericiți ani, iubite mame, surori, soții, iubite, prietene, colege! La mulți ani și călugărițelor din lumea ortodoxă și catolică! Să le urăm la mulți ani și nenumăratelor femei singure, divorțate, trădate, celor care-și cresc singure copiii, ca și celor care nu au copii. Să fiți sănătoase, iubite și prețuite pentru ceea ce sunteți voi, pentru ceea ce Dumnezeu v-a destinat să fiți în această lume care cu siguranță nu ar fi, dacă voi nu ați fi!

Astăzi mă frământa o idee, mai bine zis o întrebare: Cum ar fi această lume, dacă nu ar mai fi dominată de bărbați, ci de femei? Varianta unei lumi în care spațiul public, economic, politic, chiar și religios este acaparat de către bărbați o cunoaștem cu toții. O lume dominată de setea de putere, de bani și de bunuri materiale cât mai multe. O lume în care a existat sclavia, o lume plină de războaie, cu legi nedrepte, cu ideologii totalitare, o lume în care se urăște și se omoară chiar și în numele lui Dumnezeu.

Femeile, care atât de greu și-au croit drum în spațiul public, în lumea islamică încă sunt acoperite de văl și ținute în casă. Este bine, măcar retoric, să ne întrebăm dacă lumea aceasta, care este așa cum este, ar fi mai bună dacă ar fi condusă de femei? Vor reuși ele să-i corecteze pe bărbați acolo unde greșesc și împreună cu ei să construiască o lume mai bună? Nu știu. Nu sunt sigur nici dacă fac bine, punându-mi astfel de întrebări. Mă gândesc la faptul că atunci când bărbatul vine acasă beat de la crâșmă, iar femeia își arată nemulțumirea față de starea în care arată, acesta, în loc să-i fie rușine și să-și ceară scuze pentru halul în care a ajuns, de multe ori o înjură și o lovește, chiar și în prezența copiilor. La fel se va întâmpla și în spațiul public, atunci când femeia va reproșa bărbatului greșelile și devierile lui? Este posibil ca așa să se întâmple, căci cine pune mâna pe putere, cine se simte mai puternic, nu prea acceptă să fie contrazis și corectat. Ați cunoscut vreun partid sau regim

politic și ideologic care să-și recunoască singur greșelile și să se corecteze? A existat vreo dictatură sau vreun dictator care să aibă remușcări de conștiință și să renunțe de bună voie la relele pe care le-a comis? Comuniștii și securiștii din România și-au recunoscut vinovățiile, și-au pus cenușă pe cap, s-au spovedit și s-au întors la Dumnezeu? Și-au cerut iertare de la cei pe care i-au lovit în toate felurile? Au mers să pună măcar o floare pe mormântul celor pe care i-au ucis?

Nu știu, ba chiar mă îndoiesc că femeile vor fi capabile să domolească setea de putere a bărbaților. Sau, dacă ele ar pune mâna pe putere, chiar vor fi mai bune decât bărbații? Poate această lume să fie mai bună decât este acum? Este bine măcar să visăm la varianta unei lumi condusă de femei? Este bine ca astăzi, de 8 martie, Ziua Femeii, să le urăm acestora să ia cârma lumii și să o îndrepte pe un drum mai apropiat de cel fixat ei de Creator?

Cred că nu așa trebuie pusă problema și nu-i bine să ne gândim la vreo revanșă a femeii asupra bărbatului. Ceea ce este sigur și-i lăsat de Dumnezeu, Creatorul a toate, este egalitatea ei cu bărbatul, egalitate care de la teorie trebuie să devină faptă. Cred că lumea aceasta va deveni mai bună, mai dreaptă, atunci când va fi condusă în măsură egală de bărbați și de femei. Însuși Fiul lui Dumnezeu a venit în lume, născut dintr-o femeie, Fecioara Maria. Femeia este mai aproape de Dumnezeu; ba mai mult, cu fiecare copil pe care-l ține la pieptul ei, Dumnezeu se naște din nou în lumea noastră, așa cum s-a născut odinioară în grota din Betleem. Bărbatul este mai înclinat să vorbească despre Dumnezeu (mă gândesc la predicile preoților). Femeia mamă, prin ceea ce este ea, ne face să simțim căldura prezenței lui Dumnezeu în mijlocul nostru. În fața femeii ar trebui să ne plecăm cu un respect sacru, căci prin ea nu doar noi am venit pe lume; prin ea, însuși Dumnezeu se naște pe acest pământ.

CREAREA FEMEII

Din Biblie aflăm că femeia reprezintă cireașa de pe tortul întregii creații. Căci la începutul începutului, Dumnezeu a creat cerul și pământul și toate cele ce există în ele. L-a creat apoi și pe bărbat după chipul și asemănarea sa și l-a pus administratorul a tot ceea ce El a creat. A privit Dumnezeu la tot ceea ce făcuse și a fost mulțumit de lucrarea mâinilor sale. S-a uitat apoi cu multă atenție la bărbat, la Adam, pe care l-a pus în mijlocul paradisului, și a văzut Dumnezeu că Adam era trist, căci se simțea singur. Și-a dat seama atunci Domnul Dumnezeu că totuși, lucrarea mâinilor sale nu era perfectă, că mai lipsea ceva. Din acest motiv Dumnezeu a creat femeia, ca să-i fie însoțitoare de viață lui Adam, pentru ca acesta să nu se mai simtă singur, pentru ca să nu mai fie trist. Și abia după ce a făcut-o pe Eva, abia atunci și-a dat seama Domnul Dumnezeu că a încheiat lucrarea mâinilor sale.

Am povestit această frumoasă istorisire unei femei, care m-a ascultat cu multă atenție. Părea aproape fascinată de tot ce auzea, de fiecare cuvânt. După ce am terminat de povestit, a căzut pe gânduri și un timp nu a a scos un cuvânt. Și-a revenit apoi din meditația ei, m-a privit îngândurată și a spus aceste cuvinte: Frumoasă această istorisire a creării lumii și a femeii, cireașa de pe tortul creației. Dar, doar mi se pare mie, sau din momentul în care Dumnezeu a creat femeia și până în prezent, nici El în ceruri nu mai are liniște și nici oamenii pe pământ?

PROSTIA

Printre altele, omul are înnăscute în ființa lui instinctul de conservare, setea de putere, ca și dorința de afirmare. Toate sunt bune, dacă sunt cultivate cu inteligență, cu altruism și modestie. Dar ce te faci când într-un om, acestea sunt alimentate de prostie, adică unită cu aroganță și răutate? Nu mă refer aici la persoanele mai puțin pregătite intelectual, și, de fapt, noi toți avem limitele noastre. Mă refer la acea categorie de persoane

care pe lângă ignoranța care, cum am spus, în măsuri diferite o avem cu toții, sunt și mândre, arogante, se cred pe drumul cel bun și-i disprețuiesc pe aceia care doresc să le ajute să iasă din ignoranța și lipsa de înțelepciune în care se scaldă. Există vreun învățat și înțelept al lumii care să fi găsit un leac de vindecare a prostiei arogante și răutăcioase? Eu nu cunosc niciunul.

În lumea aceasta, toate se pot clătina și cădea; chiar pot dispărea pentru totdeauna: Epoci istorice, imperii, regate și ideologii totalitare. Cred că este posibil să dispară și sărăcia; se poate găsi leac de vindecare și pentru cancer. Dar de când e lumea lume, nimeni nu a găsit un leac de vindecare a prostiei. Aceasta este veșnică și fără margini; prostia este rivala lui Dumnezeu.

Și este inutil să încerci să-l lămurești pe un om de greșeala și atitudinea lui răutăcioasă și disprețuitoare. El vă rămâne mereu impasibil în prostia și răutatea lui, iar pe cel care vrea să-i arate unde greșește, care vrea să-l ajute să se corijeze, el îl va privi de sus, sigur pe sine, liniștit și conștient de dreptatea și victoria lui. Poți să aduci toate buldozerele din lume și să încerci să îl miști măcar cu un milimetru de pe poziția pe care stă. Nu vei reuși.

Dacă există vreun faliment al omului de care nu va scăpa niciodată, este falimentul luptei cu prostia din unii oameni. S-au întâmplat multe miracole în lume. Dumnezeu și-a manifestat puterea în multe feluri, iar toată creația aceasta îi arată măreția și puterea. Însă, eu nu am cunoscut nicio minune, nu am auzit de niciun miracol în care să fi fost vindecat un om de prostia din mintea lui. Și pot spune că am citit multe despre minuni. Am auzit vorbindu-se de icoane făcătoare de minuni etc. Cunoaște cineva vreun caz de vindecare a prostiei? I-aș fi recunoscător dacă m-ar informa și pe mine.

Să nu-i disprețuim pe cei proști, căci și ei, ca și toți ceilalți oameni, sunt fiii aceluiași Dumnezeu. Poate ne întrebăm

care este rostul lor în lume? Sigur au un rost, și încă unul destul de mare și important: Confruntarea cu prostia omenească îl face pe om mai inteligent, mai bun și îl menține activ și creativ în combaterea răului și a răutății din lume. Paradoxal, prostia reprezintă un rău necesar pentru progresul omenirii.

SOUVLAKI ÎN TIMPUL POSTULUI?

Astăzi, la un mic restaurant cu meniuri grecești am mâncat souvlaki cu carne de pui, porc și berbecuț (era delicios: cu sosuri în stil spartan). În religia mea, catolică, nu-i interzis să mănânci carne, în afară de zilelor de vineri. În religia ortodoxă, lucrurile stau cu totul altfel. La protestanți și neoprotestanți, situația este și ea, alta. De posturile la evrei și musulmani, nu vorbim, căci ei nu sunt creștini.

Isus Cristos, fondatorul religiei tuturor creștinilor, nu spune nicăieri că a mânca brânză, lapte, ouă sau carne înseamnă a face un păcat. Și totuși, foarte mulți creștini consideră consumul acestor alimente în timpul posturilor un păcat.
Cine știe cum stau lucrurile cu adevărat?
Cine știe ce înseamnă a face un păcat (și cine stabilește lista păcatelor) și care-i postul plăcut lui Dumnezeu?

AM AVUT UN VIS

Era o vreme când iubirea era oarbă și lumea numai cântec; iar melodia era emoționantă.

Era o vreme; apoi toate au mers anapoda.
Am avut un vis cândva, demult,
Când speranțele erau mari iar viața merita trăită.
Am visat că dragostea nu va muri niciodată;
Am visat că Dumnezeu va fi îndurător.
Pe atunci eram tânără și netemătoare
Iar visele se nășteau, erau folosite și irosite.
Nu era niciun preț de plătit,

Niciun cântec necântat, niciun vin negustat.
Dar au venit apoi tigrii și șacalii, în noapte, cu vocile lor blânde, dar erau ca un tunet.
În timp ce-ți sfâșie speranțele
Și-ți transformă visele-n rușine.
A dormit o vară lângă mine;
Mi-a umplut zilele c-o nesfârșită încântare.
Mi-a luat copilăria-n ritmul său.
Dar a plecat când toamna a sosit.
Și încă mai visez că va veni la mine
Și anii ni-i vom trăi-mpreună.
Însă sunt vise care nu se pot îndeplini
Și furtuni care nu pot fi înfruntate.
Am visat că viața mea va fi
Complet diferită de cea în care trăiesc acum.
Totul e-atât de diferit față de cum părea!
Acum, viața a ucis visul pe care l-am visat.
Dar continui să mă zbat, ca apa cu malul,
Între viață și vis.
PS: Aceste cuvinte reprezintă în bună parte cântecul lui Fantine de la începutul romanului Mizerabilii al lui V. Hugo. Ce bine ar fi ca uneori chiar și scriitorii nemuritori să devină muritori! Durerea pe care o exprimă Fantine nu ar mai fi de actualitate.

SCRISOAREA DE DRAGOSTE

Mă uitam zilele trecute pe textul cv-ul meu și pe fișa de autoevaluare, documente obligatorii în universitate și, la prima vedere m-a cuprins un sentiment de satisfacție. Am constatat faptul că am scris mult-puțin (depinde de fiecare cum crede de cuviință) despre istoria bisericii catolice universale și locale, despre dialogul dintre cultură și religie, despre relațiile stat-biserică, despre pelerinajele și locurile pe unde am călătorit și despre multe probleme ce-l frământă pe om.

Instantaneu însă, mi-a venit în minte cu totul altceva, și anume faptul că nu am scris nicio scrisoare de dragoste și nu am primit niciuna (a se înțelege dragostea sub multiplele ei forme). Cine se mai așează acum cu migală și plăcere la o masă, cine mai ia stiloul sau tocul în mână și cu o caligrafie care înseamnă dragoste pentru ce scrii și mai ales pentru cine scrii, să scrie o scrisoare de dragoste persoanei iubite? Este plin Facebook-ul acesta cu milioane și milioane de mesaje de tot felul și de like-uri, în spatele cărora însă am senzația că se află tot atâtea inimi goale și singure și care ar vrea să strângă la piept… o mică scrisoare de dragoste.

Am scris mult și mult mai am în plan să scriu. Dar nu este nicio persoană căreia să-i fi scris o scrisoare de dragoste; și nu este nicio persoană care să-mi fi scris o asemenea scrisoare. Am scris multe raportări și dări de seamă a activității mele, dar nu știu dacă a fost măcar o persoană care să fie interesată nu de conținutul celor scrise, ci de persoana care le-a scris. Am recitit din nou cv-ul meu și fișa de autoevaluare și am trăit un sentiment de singurătate. În locul cv-ului de 15 pagini, cred că aș fi fost mai fericit dacă aș fi avut sub ochi o mică scrisoare de dragoste, măcar de un sfert de pagină. Mă uit în biroul meu; este plin cu cărți. Sunt înconjurat de ele mereu; sunt prietenele mele dragi de fiecare zi. În fața lor, am acum sentimentul regelui Richard al III-lea pe câmpul de luptă de la Bosworth: ”Dau regatul meu pentru un cal”. Dau toate cărțile mele, inclusiv cv-ul, pentru o mică scrisoare de dragoste.

PS: Dragostea are multiple fațete și nu este doar cea dintre un bărbat și o femeie, dar totdeauna implică un raport personal, intim și profund dintre două persoane. Așadar, aș dori ca cine citește această postare, să înțeleagă dragostea sub multiplele ei aspecte și forme de manifestare.

CRISTI ȚEPEȘ

Am cunoscut un om care credea în Dumnezeu cu toată ființa lui și l-a mărturisit cum a putut el mai bine. La sfârșitul anului 2015 s-a întors la Domnul, dar ne-a lăsat pe ”Mâini Bune”, cum obișnuia să spună. Am pe birou un cd cu filme documentare realizate de Cristi și difuzate în cadrul TVR. Este înmormântat în cimitirul Sfinții Petru și Pavel din Iași, dar cu siguranță el trăiește în minţile și inimile celor care l-au cunoscut. Cristi, deși trupul tău se odihnește în mormânt, ceea ce mi-ai oferit este viu în inima mea și îți mulțumesc. Și cum spunea astăzi sora ta Ligia, ”să-l lăudăm pe Domnul pentru aceasta”.

CE ESTE OMUL? CE ESTE INTERNETUL?

„Ce este omul, ca să Te gândeşti la el? Şi fiul omului, ca să-l bagi în seamă?”

L-ai făcut cu puţin mai prejos decât Dumnezeu şi l-ai încununat cu slavă şi cu cinste” (Psalmul 8, 4-5).

Omul este un animal rațional (Aristotel).

Când își folosește rațiunea, ignorând ce spune Biblia despre el, omul rămâne doar un animal condus de instinctul de pradă, iar pradă poate deveni orice semen al său și orice lucru de pe acest pământ, ba chiar și din cosmos.

Ce este internetul? Un spațiu virtual de comunicare și informare între oameni. Pentru unii, însă, internetul este o vărsătoare unde vin și aruncă cu lături, gunoaie și mizerii, un loc unde își varsă refulările și frustrările pe care le au. Sau, ca și animalele, unii oameni intră aici ca să-și caute și să-și vâneze prada, folosind tehnici mult mai rafinate decât ale animalelor, căci pentru aceasta se folosesc de rațiune.

UNDE-I DUMNEZEU?

Sunt lucruri pe care îmi este greu să le înțeleg: Oare a existat cu adevărat Dumnezeu în viața acelor popoare care se numeau creștine și care secole de-a rândul au ținut în sclavie populații de pe continente întregi, exterminându-i pe băștinașii cuceriți, vânzându-i pe negri ca pe vite la piață, exploatându-le munca, biciuindu-i, punându-i în cătușe și lanțuri, violându-le femeile, neacordându-le decât dreptul de a munci până la epuizare?

Oare a existat cu adevărat Dumnezeu într-o Europă care s-a numit pe sine creștinătate și care a avut mai multe războaie decât celelalte populații ale globului, care nu erau creștine? Oare a existat Dumnezeu într-o creștinătate care în loc să rămână unită, s-a tot împărțit în diferite confesiuni și continuă și astăzi să rămână divizată, ignorând rugăciunea testamentară a lui Isus Cristos ca toți să fie una?

Oare a existat Dumnezeu în viața acelor multe popoare care i-au ridicat în slăvi pe dictatorii lor, pe criminali, pe hoți și mincinoși?

Oare există Dumnezeu în toate aceste țări care-L scot din legile și orânduirile lor, care vor să construiască o societate și o lume fără El, sau chiar contra Lui? Se mai pot numi acestea popoare creștine?

Oare există Dumnezeu în tot tam-tam-ul și toată vorbăria noastră, în toată fățărnicia și duplicitatea noastră? Oare există Dumnezeu care nu a avut unde să-și plece capul într-o lume care nu se mai satură de bani și averi? Oare există Dumnezeul cel bun și iertător, cel care a spălat picioarele apostolilor în sufletul atâtor așa-ziși creștini care îți întorc spatele atunci când îi superi cu ceva, atunci când le spui ceea ce nu le convine? Oare există Dumnezeu într-o lume ipocrită care face și din religie o afacere, iar atunci când afacerea nu mai este profitabilă,

uită și de Dumnezeul pe care mai înainte îl trâmbița în biserici și pe toate drumurile?

Unde este Dumnezeu? Învățătura Bisericii ne spune că El este în cer, pe pământ și în tot locul. Așa este, doar că mai trebuie să fie acolo unde vrea El mai mult să fie, adică în conștiința noastră curată și dreaptă și în inima noastră plină de iubire. În noi El și-a zidit templul măririi sale.

Dacă privim cu atenție în noi înșine, îl găsim pe Dumnezeu? Iar cei care ne văd, îl văd pe Dumnezeu în cuvintele, dar mai ales în faptele noastre? Aceasta-i întrebarea pe care mi-o pun în fiecare zi și nu aș spune că sunt totdeauna mulțumit de răspunsul pe care-l dau.

SINGURĂTATEA ESTE ANTICAMERA MORȚII

Avem zona noastră strict personală, intimă în care nu intră nimeni, poate nici persoanele cărora le-am jurat că vom împărți cu ele întreaga viață. Avem micile sau marile noastre secrete pe care nu le împărtășim cu nimeni; din motive de siguranță, zicem noi.

În general, zona singurătății noastre înseamnă întuneric, compromis și duplicitate, frici și nesiguranțe, minciună, sau un simplu refuz de a te confrunta cu oamenii și cu realitățile din jur. De fapt, zona singurătății noastre înseamnă lipsă de perspectivă, lipsă de viitor, adică anticamera morții.

Cu cât vom sta mai mult timp închiși în singurătatea noastră, în secretele noastre, cu atât viața noastră va fi mai săracă, mai lipsită de culoare, de sens și de perspectivă.

De ce nu ieșim la lumină cu toată ființa noastră? Ne este rușine? Ne este frică? Suntem neîncrezători în ceilalți? Toate sunt posibile și pentru toate găsim justificări și scuze.

Oare există vreun muritor care să fi fost transparent cu toată ființa sa, în toată viața lui? Înclin să cred că nu a existat niciunul.

Când suntem singuri cu noi înșine poate ar fi bine să ne întrebăm ce nu știu alții despre noi, și dacă nu știu, de ce nu știu? De fapt, ce ascundem în privacy-ul vieții noastre? Bani necuveniți și averi necinstite, planuri meschine, trădări și lașitate, compromisuri, comoditate și egoism?

Închiderea în singurătate reprezintă anticamera morții noastre, iar a rămâne închiși în noi înșine înseamnă a ne cânta singuri prohodul de înmormântare.

GÂNDURI DE POST

Adineaori mă frământa gândul că la începutul Postului Mare mama mea spăla toate vasele cu cenușă și ”adio, carne” pe toată durata postului. Aaaa, nu! ”Adio, carne” era doar pentru ea, nu și pentru mine, deși încerca să îmi explice de ce ar trebui să-i urmez exemplul. Nu prea a reușit, dar ceea ce a reușit cu siguranță a fost să-mi transmită un anume sentiment de vinovăție pentru lipsurile mele de renunțare la consumul de carne, deși de un număr de ani încoace am înclinații lacto-vegetariene. Nu știu câți dintre noi ne-am hotărât să ne abținem de la consumul mâncărurilor din carne sau de origine animală și câți am reușit să ne menținem această hotărâre. Dar, de fapt, ce este Postul?

O renunțare culinară? Oare chiar trebuie să-mi arăt încă odată că și anul acesta nu voi reuși să-l respect întru totul? Să mai adaug încă o frustrare la cele existente deja? Și la ce trebuie să mai renunț în timpul postului: La petrecerile zgomotoase? La discotecă pot să merg? În weekend pot să organizez un party, o petrecere? Dar la nunți, aniversări cu muzică și dans, tăieri de moț etc, am voie?

Poate că în mod mai mult înconștient, pentru unii postul înseamnă o probă prin care își demonstrează lor înșiși cât de bravi sunt. Sau poate pentru alții, postul reprezintă un campionat de slăbit, o alternativă cu fundal religios la toate dietele de care este plină mass-media.

Eu văd postul mai mult dintr-un plan spiritual. Consider abținerile culinare ca simple mijloace într-un exercițiu continuu de eliberare a spiritului meu, a forței lui creatoare. Pentru mine postul înseamnă o purificare și detoxifiere spirituală. În invazia mediatică, în ofensiva supermarket-urilor, a tuturor magazinelor, magazinașelor și buticurilor care au ocupat și trotuarele, se declanșează în mine instinctul de autoprotecție. Unde să-l mai văd pe Cristos cel Înviat când în cameră mă ademenește televizorul și calculatorul, în buzunar telefonul cu ecran tactil, în sala de mese un alt televizor, pe trotuar reclamele; publicitatea este prezentă la toate colțurile, în parc au apărut și acolo panouri publicitare, la ușile tuturor instituțiilor (inclusiv la ușile bisericilor) alte reclame, alte persoane care îți vâră sub nas câte un pliant, un mic afiș. Singurul loc unde pot privi fără să fiu agresat de oferte și publicitate este cerul. Slavă Domnului că mi-a mai rămas măcar acest spațiu de libertate.

Cred că, la modul cel mai serios, în timpul Postului ar trebui să ne întrebăm: Ce mă încurcă pe mine în propria mea viață? De ce anume ar trebui să mă descotorosesc pentru a fi liber în relațiile mele cu ceilalți? Care sunt obiceiurile, năravurile sau orgoliile de care trebuie să mă eliberez, pentru a-mi recăpăta și trăi libertatea? De ce anume trebuie să mă feresc, pentru a nu-mi răni conștiința, pentru a mă apropia mai mult de semenii mei și mai ales de Dumnezeu?

Propunere: Ce-ar fi să merg pe stradă fără căști în urechi, pentru a putea auzi ciripitul păsărilor și glasul celor care trec pe lângă mine? Sau mi-am pus căștile în urechi pentru a nu mai auzi zgomotul mașinilor? Ce-ar fi să merg pe jos la serviciu, sau cu bicicleta? Cine s-a urcat pe dealul Bucium și de acolo a privit orașul Iași? Ce ați văzut? Eu am văzut fuioare imense de smog asemănătoare unor balauri uriași care pluteau deasupra principalelor artere de circulație. Așadar, în timpul Postului, la ce ar trebui să renunțăm? La dorința de autodistrugere, de sinucidere pe care ne-o manifestăm cu fiecare învârtire a cheii în contactul mașinii noastre.

Orașul nostru a ajuns să respire ca un mamut din cauza zgomotului mașinilor care au invadat toate străzile, mașini mai agresive decât invazia hoardelor lui Atila și Genghis-Han. Orașul nostru țipă a disperare, moarte iminentă și pericole știute și neștiute din cauza sirenelor ambulanțelor și ale mașinilor poliției. Eu vreau ca în orașul nostru să se audă cântecul păsărilor și râsetul zglobiu al copiilor. Eu vreau ca în orașul nostru să nu ne frecăm mașinile unele de altele, ci coatele pe trotuare și prin parcuri. Eu vreau ca în orașul nostru să fim tot mai mulți cei care mergem pe jos, sau cu trotineta, cu placa sau cu bicicleta. Eu vreau ca în orașul nostru oamenii să se salute cu glas plăcut și voios, nu să-și tragă claxoane și înjurături în intersecții. Cred că acesta este postul de care avem nevoie astăzi. Mai mult decât de renunțarea la carnea, laptele și ouăle din galantare, noi avem mare nevoie de renunțare la ceea ce ne atacă ființa noastră și mediul vital în care trăim.

NEGRUL DIN ALB

Citeam ceva din înțelepciunea chinezească și printre alte principii și sfaturi de viață, mi-a atras atenția unul mai aparte: ”Orice lucru include în sine și opusul său; din acest motiv, abține-te de la judecăți”. Demult sunt convins că și în cel mai pervertit om există și o doză de bunătate și omenie. Dar astăzi mi-am pus o întrebare, în sens invers: Într-un sfânt există și o parte păcătoasă? Îi admir din icoane și din picturile de pe zidurile bisericilor. Mulți se închină în fața lor, fac semnul sfintei cruci (de multe ori, dar cam în grabă), le pupă cu venerație icoanele sau moaștele din racle. Dar, oare acei sfinți nu au avut și ei limitele și păcatele lor?

Le ridicăm statui eroilor neamului, cântăm ode de laudă și iubire persoanelor dragi, dar oare nu are fiecare om limitele și greșelile sale? Unde este dreapta cumpăneală a lucrurilor și oamenilor? Unde este dreapta judecată despre noi înșine și despre ceilalți? Se spune despre oamenii mari că sunt modești.

De ce oare sunt modești? Pentru faptul că sunt conștienți de calitățile, dar și de limitele, defectele lor.

Nu știu dacă privindu-ne în oglindă, ne-am văzut nu doar frumusețea, dar și urâciunea din noi. Doar cunoașterea adevărului despre noi înșine și despre ceilalți ne va elibera de exaltări (venerări) găunoase sau de judecăți nedrepte ale semenilor noștri.

SĂ FII GENIAL!?

Discutam astăzi cu cineva și îi spuneam că îmi pregătesc lecția pe care o voi ține studenților. ”Să fii genial! Un exemplu pentru studenți!”, mi-a urat acea persoană. Drept să spun, puțin m-a măgulit și m-a încântat urarea, dar în secunda următoare am revenit cu picioarele pe pământ și am căzut pe gânduri. Genial nu cred că am fost vreodată. Un exemplu? Nu știu să mă fi copiat vreun student. Un om banal sau un birocrat care vorbește ceea ce deja au spus alții înaintea lui, pentru a primi un salariu? Oi fi puțin din toate acestea?

Lăsând deoparte ”geniul” meu, pe care nu-l am, trăiesc însă un paradox: Eu, nefiind un geniu, ies din calcul. Dar dacă Dumnezeu, este ”genialitatea” fără limite, El de ce nu-i entuziasmează pe oameni, măcar pe cei care s-au botezat în numele Lui? Nu sunt entuziasmați de El nici unii dintre clericii care au jurat că-L vor preamări și sluji toată viața; și iată că într-o bună zi unii dintre ei își pun sutana în cui și se apucă de altceva, de exemplu, de economie sau comerț? Sau mulți dintre ei, mai mult decât o vocație, au făcut din preoție o meserie și o sursă de câștig. Stau uneori perplex și mă uit la băncile goale din biserici și mă întreb de ce se întâmplă aceasta? În schimb, de exemplu, opera din Iași a devenit neîncăpătoare, iar biletele se epuizează încă din prima zi când sunt puse în vânzare. Ca și mărturisitor al lui Dumnezeu, cum să fiu eu genial într-o lume care are alte planuri decât cele scrise în Biblie? Cred că am pus întrebarea greșit: Oare eu am descoperit

genialitatea lui Dumnezeu? Sunt entuziasmat de El măcar pe jumătate de cât aș vrea să fie entuziasmați studenții de mine și de cursurile mele?

Aș vrea ca studenții mei să fie numai ochi și urechi la ceea ce spun eu. Și când colo, mulți dintre ei stau în bănci cu smartphone-ul în față și deși am ajuns la un consens să nu-l folosească pe timpul orelor, câte unul tot mai cedează tentației de a da cu degetele pe ecranul lui. Hm, nu-mi convine! Dar când mă gândesc că și atunci când mănâncă, într-o mână ține lingura și cu cealaltă îi mângâie ecranul, parcă-mi mai trece din năduf. Am auzit că sunt mulți care chiar dorm cu smartphone-ul lângă pernă, sau sub pernă și dacă se trezesc noaptea, instinctiv mâna le fuge după obiectul iubirii lor totale și necondiționate. Uf! Dacă tot se cere legalizarea unirilor de dragoste dintre persoane de același sex, mă întreb dacă într-un viitor nu prea îndepărtat nu vor cere unii legalizarea iubirii față de smartphone-ul lor. Căci deja am constatat că poți să-i furi cuiva cărțile sau încălțămintea, dar dacă îl lași fără smartphone, parcă intră în sevraj sau face o criză de depresie. Așa că, ia-ți gândul, Emil, de la atenția totală a studenților pentru lecțiile tale și de la ceea ce le spui altora! Oare ce am învățat eu despre Dumnezeu este ceea ce vrea El ca eu să știu și să le spun și altora? Oare viața mea chiar este conformă cu voința Lui? Mă îndoiesc, căci în acest caz, ”dacă aș avea credință cât un bob de muștar, voi spune muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta” (Evanghelia după Matei 17, 20). Probabil că am prea puțină credință, căci nu numai că nu am reușit să mut niciun munte din locul lui, dar nici măcar nu am reușit să-i conving pe studenți să nu mai stea cu telefonul în fața lor și nici să fiu atât de atractiv încât să vină cât mai aproape de mine, în primele rânduri de bănci. În schimb, mă întreb câte ore din zi privesc cu maximă atenție ecranul telefonului și al calculatorului. Pot să mă întreb câte ore din zi privesc ochii persoanei iubite? Sau aceasta nu-i așa de importantă precum telefonul sau calculatorul? Sau, dacă tot sunt pus pe cârcotășie, mă întreb câți bani, energie și timp investesc mulți bărbați în

mașinile lor de lux, de câte ori o duc la cosmetica auto și cam câți bani investesc în flori pentru soțiile lor? Sau, invers, cât investesc femeile în vestimentație, cosmetică și bijuterii și cât investesc pentru soții lor?

Așa că, iar revin: Ia-ți gândul, Emil, de la atenția totală a studenților pentru lecțiile tale! Lumea are alte priorități, iar tu și Dumnezeul despre care vorbești reprezintă niște accesorii care chiar pot să lipsească fără ca cineva să-și facă din aceasta vreun proces de conștiință. Și ce crezi, după moartea ta, or să curgă mulțimi de oameni să-ți pună flori pe mormânt, să verse lacrimi? Sau mai bine să-mi fac un soclu și o statuie din timpul vieții? Încă îmi păstrez mintea întreagă și lucidă, iar așa ceva nu se va întâmpla.

Unde-i genialitatea mea? Nicăieri, căci nu există. Mă gândesc totuși că o anumită genialitate există în fiecare dintre noi, doar că chipul acesteia reprezintă chipul lui Dumnezeu. Aici este tot nodul problemei. Dar ce ne facem dacă pe El îl scoatem din calculele noastre și vrem o societate complet laică? Răspunsul este simplu: Nimeni dintre noi nu va mai fi genial, nici măcar Patriarhul Daniel, nici chiar papa Francisc; nimeni! Cine are urechi de auzit, să audă!

DIETĂ ”INTELIGENTĂ”

Că tot suntem în timpul Postului Mare, timp în care unii se abțin de la consumarea unor alimente mai mult din rațiuni de slăbit decât spirituale, poate că ne-ar folosi să știm următoarele: Dacă vrei să scazi în greutate dându-i organismului cât mai puține alimente, acesta va interpreta metoda ta de slăbire ca o penalizare și cu prima ocazie se va răzbuna pe tine, dublând numărul kilogramelor pierdute prin înfometare.

Dacă, în schimb, vei privi în tine însuți și vei înțelege că stomacul tău nu este nici frigider, nici magazie de alimente, nici o pivniță pentru butoaie cu alcool, ci este un simplu recipient (organ) de depozitare temporară a celor necesare pentru buna

funcționare a trupului, în acest caz nu vei fi nici slab, nici gras și vei avea un corp armonios și echilibrat. Dieta cea mai bună o reprezintă privirea corectă și înțeleaptă în interiorul propriei tale ființe. Și încă ceva: Echilibrul dintre consumul de alimente și băuturi și necesitățile propriului trup ajută la echilibrarea relațiilor tale cu ceilalți. Căci un om obișnuit să cultive armonia și echilibrul cu propriul trup, va cultiva relații amonioase, echilibrate și cu semenii săi.

PRO LIFE

Astăzi, în sărbătoarea Buneivestiri, adică a primei clipe de viață pământească a Fiului lui Dumnezeu în sânul Fecioarei Maria, în toată țara au loc manifestații pro life, în cadrul cărora bisericile sunt implicate din plin.

Nu știu ce să zic, dar printre multe lucruri pe care nu le înțeleg în această țară este și faptul că între toate statele din UE noi deținem primatul la numărul de biserici în raport cu numărul de locuitori, dar același primat îl avem și la numărul de avorturi. Acest primat reprezintă una din marile mizerii morale și ipocrizii de care nici în prezent românilor nu le pasă, așa cum nu le pasă de toate mizeriie și peturile cu care au umplut câmpurile, apele, drumurile etc.

De fapt, ce ar trebui să facem pentru a apăra viața? Poate ar trebui să privim cu mai mult respect pe cei de lângă noi (în primul rând pe cei cu care împărțim aceeași casă, masă și pat) ca și pământul pe care călcăm.

MONUMENTUL DE LA POPEȘTI-LEORDENI

Îmi aduc bine aminte cum la școala generală din satul natal ni se spunea că religia este un opiu al popoarelor și că progresul științific o va trimite la groapa de gunoi a istoriei. Mai târziu, în armată, mi se spunea același lucru. Adversari îndârjiți ai religiei și tuturor bisericilor îmi spuneau că eu sunt ca un parazit, ca un vierme care ar trebui distrus, strivit sub călcâi.

Intoleranța față de cel care gândește altfel decât tine, îl poate transforma pe om într-o bestie care te sfâșie fără cel mai mic regret, ba chiar cu o satisfacție nu doar cinică, ci chiar satanică.

La fel au procedat soții Ceaușescu și toți acoliții lor cu oamenii din Timișoara care au avut curajul să protesteze contra despotismului lor în decembrie 1989. Acești oameni au fost împușcați. Cadavrele au fost aduse la București și arse în crematoriul Cenușa de lângă Popești-Leordeni. Și nu a fost de ajuns. În ura lor contra celor care nu gândeau ca ei, soții Ceaușescu (am auzit că mai mult Elena decât Nicolae), printr-un dispreț total față de omul ca om, au ordonat ca cenușa acestor victime (42 la număr) să fie aruncată într-un canal colector (într-un canal colector se adună tot felul de dejecții). Așa i-au tratat oamenii regimului ateu comunist pe adversarii lor. Eu știam că chiar și în luptă, după ce-ți elimini adversarul, după ce-l împuști, din respect pentru omul ca om, din respect pentru umanitate, îl îngropi pe acest adversar; îi acorzi condițiile pentru odihna lui veșnică. Comuniștii au uitat și să fie oameni între oameni. Pe gura acestui canal este construită o bisericuță suspendată. Dintotdeauna m-a speriat intoleranța de orice fel, inclusiv cea religioasă. Monumentul din Popești-Leordeni ar trebui să ne dea de gândit și să ne punem un semn de întrebare asupra atitudinii actualilor guvernanți față de cei care au protestat în fața Guvernului. Ar trebui să ne întrebăm asupra atitudinii pe care o are orice funcționar public față de cetățenii în slujba cărora sunt puși. Să nu uităm niciodată că timpurile se schimbă, dar oamenii nu, așa cum nici lupul nu-și va schimba vreodată năravul înnăscut, iar puterea necontrolată se poate transforma în cel mai nociv drog.

O PREZENȚĂ ”DISCRETĂ”

Din dorința de a răspândi Împărăția lui Dumnezeu pe tot pământul, clericii vor ca glasul și cuvintele lor să ajungă la cât mai mulți oameni, pentru ca El să fie cunoscut și iubit de toți.

Pentru cauza lui Dumnezeu, oamenii Bisericii (deci, inclusiv eu) vor să fie prezenți în cât mai multe locuri și să fie auziți și ascultați, dacă s-ar putea, de toți oamenii de pe pământ. Dar, am impresia că îndărătul acestei dorințe ”sfinte” a clericilor de a fi pestetot și ascultați de toți se ascunde și mult orgoliu omenesc. Am impresia că nouă, clericilor, ne scapă din Evanghelii ceva esențial și anume, ne scapă faptul că aluatul acesta mare, care este lumea, pentru a fermenta și a crește are nevoie de puțină drojdie (clerici), la fel cum un cazan mare de mâncare (lumea întreagă), pentru a avea un gust bun, nu trebuie să pui în el multe kilograme de sare, ci doar un pic de sare (clerici).

Chiar dacă nouă, oamenilor clerici, nu ne convine, Dumnezeu ne vrea ”discreți” în această lume, căci însăși prezența Lui în lumea pe care a creat-o este o prezență discretă; așa cum spune și cântecul ”Dumnezeu preferă lemnul și spațiile mici”. Cine are urechi de auzit, să audă!

LA MORMÂNTUL UNUI PREOT

Am vizitat un cimitir în care este înmormântat și un preot greco-catolic căruia îi păstrez recunoștință și respect. Doar cu ajutorul altor persoane am reușit să ajung la mormântul lui, căci la căpătâiul lui a fost adusă o cruce luată, cred, de la alt mormânt și care nu are niciun nume pe ea, nicio dată de naștere sau de deces; pe acea cruce nu scrie nimic. Acest mormânt este într-o stare jalnică și am rămas cumva blocat văzând așa ceva; nu-mi venea să cred ce văd și nu pot înțelege nici acum de ce arată așa. Eu l-am cunoscut pe acest preot ca pe o persoană demnă de tot respectul și admirația. Era blând acest preot, bun și chiar duios; era înțelept, corect, cu o credință puternică, cu dragoste de Dumnezeu și de oameni. Am învățat multe lucruri bune de la el și nu-l voi uita niciodată. Acum, stăteam tăcut la mormântul lui, blocat cumva de durere dar și de un fel de indignare. Nu

pricepeam nimic; nu pricepeam de ce mormântul lui arată așa de jalnic. De fapt, jalnic arată tot cimitirul.

Fiindcă nu este niciun nume la acest mormânt, nici eu nu-l voi spune acum, aici. Dar poate se va găsi cineva care să recunoască acest mormânt și să spună și altora această impietate (să nu o numesc profanare), pentru ca astfel de fapte să nu se mai repete niciodată, cu nimeni; nici cu cei mai mari dușmani ai noștri. Orice om poartă în el chipul lui Dumnezeu și merită un respect sacru. Cimitirul este un loc sacru, dar nu mi-a creat această impresie nici mormântul acestui bun preot, nici cimitirul în care se odihnesc el și mulți alți răposați.

Nu înțeleg multe; nu pricep de ce oamenii îi persecută sau chiar îi ucid pe cei care nu gândesc și nu se comportă ca ei. Nu înțeleg de ce oamenii uită așa repede pe cei care le-au făcut bine. La fel cum nu am priceput și nu pricep de ce există atâta nepăsare și nerecunoștință față de acest preot. Cine are o explicație? Odihna veșnică dă-i-o lui, Doamne, și lumina fără de sfârșit să-i strălucească! Să se odihnească în pace! Amin!

ÎMPREUNĂ SUNTEM LUMEA ÎNTREAGĂ

Lumea se schimbă dacă ne vom da mâna, ca împreună să mergem prin deșertul ei. Adesea este ceață la orizontul lumii și nimic nu vezi dincolo de el; te simți singur și totul tremură în tine. Atunci tu dă-mi mâna și tremurul din noi va dispare; ochii vor vedea și iarăși lumină și soare va fi pe strada noastră. În nopțile întunecate ale minții mele; în iernile geroase ale inimii mele tu apari ca o stea și o rază de soare și totul se schimbă. Lumea se schimbă și pofta de viață ne inundă. Lumea asta crudă și nepăsătoare începe să cânte și totul se schimbă, când eu sunt cu Tine. Nimeni nu-i pierdut pentru totdeauna, căci în orice inimă mai este iubire; căci în orice privire mai este lumină; căci eu sunt cu tine, tu ești cu mine și lumea se schimbă.

Eu cred în tine, căci ești om ca și mine și zâmbetul pe care îl caut pe fața ta îl văd acum.

Mă gândesc la tine, ziua și noaptea; când râd și când plâng, eu doar la tine mă gândesc. Și chiar dacă iarna din nou coboară, chiar dacă gheața acoperă pământul, eu știu că lumea va fi mai bună, căci nu sunt singur, pentru că eu sunt cu tine. Întinde-ți mâna, dă-mi mâna ca să te sprijin. Tu știi că nu te voi lăsa niciodată; cu mine nu-ți va fi foame, nici sete vreodată, căci eu sunt cu tine. Privește în jur și vezi cum lumea se schimbă, iar noi împreună suntem lumea întreagă.

ANUNȚ (de ultimă oră, 6 aprilie)

Pe strada unde locuiesc (Str. Theodor Văscăuțeanu) astăzi a început peticirea de primăvară a carosabilului; trotuarele nu intră în calcul. De când locuiesc aici (1991), strada aceasta a fost mereu peticită, sau cum se mai spune, plombată, în mod artizanal, provizoriu, ”în dorul lelii”. Nu știu de ce-mi vine să o asemăn cu economia românească. Și tot pe strada aceasta, la un colț al ei, riști să te întâmpine niște patrupede lătrătoare destul de agresive. De un timp (nu prea îndelungat) au dispărut din peisaj; bine ar fi să nu se mai întoarcă. Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie?!

PS: Dacă cineva are cunoștințe la Primăria orașului, rog să transmită acest anunț celor în drept. Eu le-am tot scris, dar nu am primit niciun răspuns.

SALARII MĂRITE=UN PLUS DE FERICIRE?

Actualul guvern promite dublarea sau chiar triplarea salariilor bugetarilor, așa cum Ceaușescu ne promitea epoca de aur, care însă s-a dus de râpă împreună cu el; tare mă tem că istoria se va repeta. Cu aceste promisiuni, actualul guvern îmi face impresia că vrea să-i cumpere pe cetățeni așa cum, în disperarea lui, Ceaușescu, pentru a se salva, promitea celor adunați în fața palatului creșteri salariale și măriri de pensii.

Însă ceea ce doream să spun este altceva: Fericirea noastră nu depinde de creșterea salariilor sau de creșterea economică. Căci, din păcate, creșterea economică înseamnă îmbogățirea unora și creșterea nivelului sărăciei pentru mulți. Din păcate, în lumea noastră creșterea economică aduce cu sine scăderea populației, înmulțirea bolilor, otrăvirea aerului, a apei, solului și alimentelor, dar mai ales otrăvirea relațiilor dintre oameni.

De ceea ce avem în primul rând nevoie nu sunt salarii mai mari, ci de o conștiință curată și o inimă generoasă. De aici, din profunzimea ființei umane pornesc fericirea sau nefericirea omului. Creșterea calității vieții noastre nu înseamnă bani mulți, ci mai ales principii și valori etice sănătoase care să ne călăuzească gândurile și faptele de fiecare zi. Consider că în actualul context, mai ales familia, școala și biserica trebuie să-și ia în serios rolul lor de îndrumare și formare a conștiinței și comportamentului corect, civic și creștin al oamenilor. Familia, școala și biserica sunt instituțiile fundamentale care contribuie la creșterea calității vieții noastre.

SUNTEM NIȘTE COPII EGOIȘTI?

-Fiecare om este unic și trebuie respectat ca atare. A te juca cu viața și sentimentele oamenilor este adesea un fel de crimă mascată prin care le frângi inima și aripile. Sau poate preferăm să rămânem copii toată viața (este mai comod) și continuăm să ne jucăm iresponsabili cu ea, cu propria noastră viață și cu a celorlalți, așa cum ne jucam în copilărie?

-Fiecare om poartă în el chipul și asemănarea cu Dumnezeu. A trece nepăsător pe lângă oameni înseamnă a trece nepăsător pe lângă Cel cu care te vei întâlni (vrând-nevrând) la dreapta judecată. Sau poate că în egoismul nostru l-am scos deja pe Dumnezeu din ecuație și nu mai știm că lumea aceasta este creația Lui, iar noi, fiecare dintre noi suntem fiii aceluiași Tată?

TRĂIM ÎN DOUĂ LUMI PARALELE?

Să stăm strâmb și să judecăm drept. Privesc cu o oarecare nedumerire la mersul lucrurilor, al societății, dar și al credinței neamului meu și văd că marea masă a populației își dă seama, unii mai repede, mulți mai încet și mai greu, că în țara aceasta mersul lucrurilor este condus de unii mai șmecheri și mai fără scrupule decât alții, iar mulțimile doar constată cele ce se întâmplă. Nu doar constată, dar se apucă să înjure că la noi sunt prea mulți hoți și mincinoși. Și rămân cam cu atât, cu înjuratul și protestele; chiar și protestele masive din Piața Victoriei și din întreaga țară se înscriu în același cadru general. Cam atât reușește să facă marea masă a populației: să constate că mersul lucrurilor este condus de alții mai șmecheri și mai fără scrupule, iar ei, cei mulți, își duc viața de azi pe mâine, așa cum pot sau cum îi taie capul.

Mai rău este faptul că și în privința religiei și a credinței, lucrurile merg cam în aceeași direcție. De exemplu, acum, că suntem în preajma Paștelui, cea mai mare parte a românilor constată că la biserici se fac slujbe, denii, la care unii dintre ei iau parte, se implică, așa cum se implică și în campaniile electorale. După care urmează noaptea Învierii, unde musai merg cu toții ca să ia lumină, așa cum toți se agită atunci când se anunță rezultatele voturilor la alegeri. După care, fiecare se retrage la casa lui. Cristos a înviat! Cei aleși jubilează! În continuare, marea masă a populației credincioase constată că la biserici se fac slujbe; la primării, prefecturi, guvern, parlament și președinție se întâmplă tot felul de lucruri. În fața acestor evenimente, cei mulți își văd în continuare de treburile lor, de neputințele sau de prostia lor. Și viața merge așa înainte, cu un grup de șmecheri care-și fac afacerile lor, cu o lume a preoților care își țin slujbele lor și cu o mare mulțime de cetățeni credincioși care merg pe drumul lor, drum de multe ori paralel cu cel al instituțiilor statale și poate și mai paralel cu cel al bisericilor, ca să nu mai spun cât de paralel (îndepărtat) este de calea Domnului.

Am impresia că România cea democratică și drept credincioasă este departe și de democrație, și de credință. Mă întreb: Acest popor, când o să-și ia în mâini propria viață și propriul destin? Sau poate pe mulți nici nu-i interesează prea mult cum își trăiesc viața și ce menire au în această lume. Oare nu cumva România este împărțită în două lumi paralele: Una a politicienilor, afaceriștilor, șmecherilor și a unei mici grupări de oameni inteligenți și întreprinzători și o altă lume, mult mai numeroasă, a unei mulțimi care doar constată cele ce se întâmplă și se târâie de azi pe mâine?

Cred că dacă în această Săptămână Sfântă (Mare) în care am intrat cu toții, ortodocși și catolici, ne-am gândi mai serios de ce facem umbră pământului și de ce călcăm pe la biserici, și celelalte săptămâni ale anului vor fi mai sfinte decât sunt de obicei. Sau, cumva, pentru unii sfințenia are miros de mucegai și învechit?

PS: Uitasem ceva important: În cazul în care sunteți apropiat, prieten, rudă, soț, soție cu vreun funcționar public (primar, parlamentar, polițai, avocat, judecător, vameș etc), întrebați-l dacă se spovedește de Paște și dacă măcar până la Rusalii mai ține minte ce a promis la spovadă.Tuturor (ortodocși, catolici, protestanți și neoprotestanți), o Săptămână cât mai sfântă!

SĂPTĂMÂNA SFÂNTĂ (Miercuri)

Am impresia că de Paște, reclamele și publicitatea cu iepurașul sunt mult mai firave, mai fără efect, comparativ cu Moș Crăciun și cu tot comerțul aferent; inclusiv crăciunițele. Cine știe cum va fi în viitor?! Vom trăi și vom vedea.

Știm că în aceste zile orice gospodină (câte or mai fi, iar bărbații sunt cam pe dinafară) are de treabă cu multe prin casă: curățenie, cumpărături, pregătit mielul, pasca, ouăle multicolore, drob, sarmale etc. Sau poate vor apare firme de catering care ne vor oferi tot meniul pascal? Așa cum sunt firme de pompe funebre care rezolvă totul; nouă ne rămâne obligația doar de a muri. Sunt și agenții matrimoniale și dacă ne-am găsit alesul,

aleasa inimii (nu se ştie pentru cât timp), restul rezolvă ele, agenţiile.

Dar să revenim: De fapt, la Paşte noi ce sărbătorim, sau pe cine? Dar în aceste zile premergătoare marii sărbători, ce-i de făcut? Astăzi, la Sfânta Liturghie, evanghelia ne vorbeşte despre trădarea lui Iuda, apostolul care a mâncat din acelaşi blid cu Cel pe care l-a trădat. Privesc în viaţa mea de acum şi cea care a fost şi mă întreb pe câţi dintre cei cu care am dat mâna, pe cei pe care i-am îmbrăţişat, cu care am stat împreună la masă, pe câţi dintre ei i-am trădat?

Câţi dintre adolescenţi, tineri şi proaspăt căsătoriţi pot spune că au ajuns în faţa ofiţerului de stare civilă sau în faţa altarului fără să fi trădat odată, de două ori, de nouă ori, de n ori? Câţi dintre noi mai credem într-o iubire până la moarte? Sau mai crede cineva? Câţi dintre noi putem să oferim o iubire totală? Nimeni?! Nimeni, Doamne! Poate că bravăm în faţa lumii, ne cosmetizăm în fel şi chip, ne împopoţonăm în straie civile şi bisericeşti, ne facem şi operaţii estetice, dar dincolo de măştile noastre, toţi, absolut toţi suntem nişte mici sau mari trădători. Toţi am făcut şi facem mici şi mari compromisuri cu conştiinţa noastră. Toţi ne-am terfelit haina albă primită la Botez. În faţa tentaţiei banilor, puterii, plăcerilor de tot felul, toţi ”am pus botul” şi ne-am mânjit.

În această Săptămână Sfântă, avem curajul şi umilinţa de a cere iertare celor pe care i-am trădat? Cărora poate le-am frânt inima, le-am rănit şi însângerat cele mai curate sentimente pe care au putut ei să le nutrească pentru noi... Avem curajul să ne recunoaştem micimile şi răutăţile noastre?

Privesc verdele crud, proaspăt al frunzelor copacilor şi floricelele care surâd gingaş şi delicat din iarba la fel de proaspătă a acestei noi primăveri. Ca şi copilul gingaş şi firav dar încrezător în braţele şi iubirea mamei, cred că în această Săptămână Sfântă, Dumnezeu ne cheamă la El şi la o nouă viaţă. Aşa cum suntem, mici sau mari trădători, laşi şi ipocriţi, intrând în chemarea şi armonia acestei naturi atât de frumoase, ni se

oferă o nouă șansă să redevenim gingași, proaspeți, curați, încrezători în brațele semenilor noștri, încrezători în noi înșine, dar mai ales încrezători în Dumnezeul care, fără să ne chestioneze asupra numărului și gravității trădărilor noastre, ne privește cu drag și ne oferă din plin iertarea și iubirea Lui. Eu cred că însăși revenirea la viață a naturii este o chemare adresată nouă, oamenilor, de a redeveni ceea ce Dumnezeu ne-a făcut la început, înainte de căderea noastră în ademenirea șarpelui. Acum ni se oferă o nouă șansă de a redeveni oameni, iar verdele crud al frunzelor de primăvară ne spune că o nouă primăvară se poate naște și în inimile și cugetele noastre, începând chiar de astăzi, din această zi de Miercurea Sfântă.

JOIA SFÂNTĂ (Ziua Euharestiei și a preoților)

Astăzi, în Joia Sfântă, Biserica sărbătorește înființarea Sacramentului Euharestiei, adică a prezenței lui Isus Cristos în această lume; o prezență umilă (sub chipul pâinii și al vinului), dar esențială în același timp pentru viața lumii. Tot astăzi Biserica sărbătorește înființarea unui alt Sacrament, a unei alte taine, și anume cea a Sfintei Preoții. La cine să mă gândesc, la mine sau la Isus Cristos, Unicul și Marele Preot? Mai bine, la El.

După ce a trăit retras în casa natală din Nazaret, la vârsta de 30 de ani Marele Preot Isus Cristos a ieșit în public și timp de trei ani i-a învățat pe oameni iubirea de Dumnezeu și iubirea de semeni. A vindecat pe cei suferinzi, ba chiar a înviat și un mort, pe Lazăr. A făcut numai bine pe unde a trecut și i-a învățat pe ucenicii săi să facă la fel. Doar că acest mare preot era un personaj incomod pentru mai marii timpului său, demascându-le păcatele, setea de putere și avere, farizeismul și falsitățile lor. Devenind prea incomod, mai marii religioși ai țării sale au decis ce? Să-l ucidă, așa cum a decis și Irod la nașterea lui. Doar că acum, planul le-a reușit. Fariseii și cărturarii împreună cu (cine să fie?) mai marele preoților l-au dat pe Isus Cristos pe mâna lui

Pilat, acuzându-l de multe nelegiuri, iar Pilat (reprezentantul puterii romane), deși a constatat că Isus este nevinovat, cedând presiunii evreilor, l-a condamnat la moarte prin crucificare, o moarte rezervată marilor răufăcători. Deci, Marele Preot Isus Cristos a murit prin pedeapsa dată celor mai mari răufăcători. Și lângâ crucea pe care atârna mort, nu mai era nimeni dintre apostoli, în afară de tânărul Ioan. Fugiseră toți, de frică, din lașitate. Nu mai era nimeni dintre toți cei care îl aclamaseră, când cu puține zile înainte intrase în Ierusalim.

MULȚUMIRE

Sunt convins că Dumnezeu mi-a călăuzit pașii și chiar și atunci când am căzut sau am călcat alături, El a rămas lângă mine. De nenumărate ori i-am simțit puterea și știu că nu mă va părăsi niciodată. Aceasta este convingerea mea izvorâtă din viața mea, o viață în care El m-a binecuvântat mai mult decât am meritat și mai mult decât am sperat vreodată.

În această zi simt nevoia să-mi exprim recunoștința pentru multele, nenumăratele persoane care mi-au dorit binele, care mi-au făcut bine, de multe ori fără să spună un cuvânt, fără ca eu să știu; am aflat mai târziu. Știu că sunt mulți oameni care m-au iubit și mă iubesc, chiar fără ca eu să le fi făcut vreodată vreun bine. Sunt și persoane care m-au făcut să sufăr. Sunt și persoane pe care eu le-am făcut să sufere și le cer iertare încă odată. Dar, repet: În viața mea, de când mă știu și până în prezent au fost și sunt oameni care mi-au dovedit iubirea lor, iar de multe ori, seara, înainte de a adormi, mă copleșesc chipurile lor dragi și adorm cu ei în mintea și inima mea. Oameni apropiați de mine, sau oameni de departe, din alte țări sau de pe alte continente, care s-au rugat sau se roagă pentru mine. Toți aceștia îmi spun că Dumnezeu nu a plecat dintre noi. Prin ei, eu simt iubirea fără margini și complet gratuită a lui Dumnezeu, Tatăl nostru, al tuturor.

În această zi atât de mare și sfântă, îmi exprim și pe această cale mulțumirea și recunoștința mea pentru marea, prea marea iubire a atâtor oameni care m-au învăluit cu dragostea lor generoasă și dezinteresată.

Vă mulțumesc și tuturor celor care citiți aceste gânduri pe care le postez aici, pe FB. Tot ceea ce scriu aici nu-i altceva decât un mic semn al iubirii și solidarității mele cu voi toți, frații și surorile mele în același unic Dumnezeu și Tată al nostru, al tuturor. Tuturor să vă dăruiască Domnul cel puțin cât îmi dăruiește mie!

Zile binecuvântate și Sărbători fericite tuturor!

DIN PARADOXURILE VIEȚII

Cum să realizezi lucruri mari în viață înveți de la o furnică.

Cât de importantă este iubirea în viață înveți atunci când ai pierdut-o.

Cât de importantă este sănătatea în viață înveți tot atunci când ai pierdut-o.

Frumosul în viață îl înveți atunci când ai văzut urâtul; așa cum binele îl apreciezi atunci când te-ai confruntat cu răul; așa cum adevărul se dezvăluie atunci când se confruntă cu falsul și minciuna.

Cât de importantă este însăși viața înveți atunci când încet, încet te apropii de mormânt; așa cum însăși misterul vieții se ascunde în cel al morții.

Chiar însăși Învierea lui Isus Cristos este ascunsă în misterul crucii și al morții sale.

Paradoxul vieții este că cele mai importante lecții ale ei îți sunt oferite de ființe sau evenimente care par a nu avea nicio importanță.

VINEREA SFÂNTĂ (În fața Crucii)

Ce faci în fața unei cruci?

-Taci. Trăiești durerea despărțirii de cineva drag. Te rogi. Îți pare rău pentru cel (cea) care se odihnește în țărâna de sub ea. -Dar cum te simți în fața unei cruci, dacă acel el sau ea care se odihnește acolo a murit din iubire pentru tine? Dar dacă a murit din cauza ta, dacă tu i-ai provocat moartea? Probabil că ți se sfâșie inima de durere pentru o iubire pierdută; pentru o iubire trădată, rănită, ucisă.

-Cum ne simțim în fața crucilor părinților noștri? A celor care ne-au dat viață, care ne-au crescut, care au făcut atât de mult pentru noi și care înainte de a închide ochii pentru această lume, tot la noi s-au gândit, tot pe noi ne-au iubit și ultimele cuvinte pe care le-au rostit au fost numele noastre? Dar astăzi, în Vinerea Mare, noi creștinii, ne dăm seama că însăși viața noastră, că însăși iubirea din inimile noastre izvorăsc toate din sângele Celui Răstignit pe dealul Goglotei? Cel care astăzi atârnă răstignit între doi tâlhari este cel care doar din iubire spală în sângele său toată răutatea inimilor noastre. În fața Crucii lui Isus Cristos, astăzi toată omenirea ar trebui să-și plece genunchiul, să-și bată pieptul și să strige așa de tare încât să se audă până în înaltul cerului, la tronul Tatălui Ceresc: Iartă-ne, Doamne, iartă pe poporul tău și în veci nu te supăra pe noi! Astăzi să ne amintim de toate păcatele noastre. Jos măștile! Măcar astăzi să nu mai fim ipocriți! Căci în Vinerea Sfântă Dumnezeu moare pentru fiecare dintre noi, din cauza păcatelor noastre și nimeni nu este drept în fața Lui. Chiar și cei ale căror nume sunt scrise în calendare, și ei au avut slăbiciunile și păcatele lor.

Astăzi se consumă cea mai mare dramă nu doar a omenirii, ci chiar a Cerului, iar nouă ne arde de făcut sarmale și de pregătit alte mâncăruri?! Afară din bucătărie! Astăzi trebuie să tăcem cu toții, să ne sfâșiem inimile, să ne așezăm în genunchi în fața lui Isus Cristos și să ne plângem păcatele, căci din cauza lor El este răstignit.

Astăzi, după amiază, Cristos coboară în mormântul morților de ieri, de astăzi și de câți vor mai muri până la sfârșitul lumii. Ca un bob de grâu, El este îngropat în pământul oamenilor. Murind pentru păcat, și noi suntem îngropați în același pământ sfințit de trupul lui Cristos. Mare este acest mister al morții și îngropării noastre în același pământ în care a fost îngropat și Fiul lui Dumnezeu. Mare este acest mister pentru că îngroparea lui Cristos și a noastră împreună cu El nu este pentru totdeauna. În mormânt, împreună cu El, noi murim pentru păcat și împreună cu El înviem la o viață nouă. Exact ca și bobul de grâu care este pus în pământ pentru ca de acolo să iasă din nou la lumină și să rodească un spic plin cu boabe, din care se face pâinea pentru viața lumii.

Mormântul lui Cristos și toate mormintele celor care cred în El sunt doar niște locuințe provizorii din care vom ieși oameni noi pentru o umanitate nouă, strălucitoare, dreaptă, bună și sfântă, așa cum este Cel care din moartea mormântului învie pentru totdeauna împreună cu noi, cei pe care, fără să o merităm, ne-a iubit și ne iubește cu o iubire mai puternică decât moartea și decât iadul. Pe crucea lui Cristos, alături de cuvintele vizibile ”Isus Nazarineanul, Regele iudeilor”, sunt scrise alte cuvinte care nu se văd: Păcatul lumii-Iubirea lui Dumnezeu. Asupra acestor cuvinte suntem chemați să medităm astăzi și să luăm aminte la ce-i de făcut.

SÂMBĂTA SFÂNTĂ (Dumnezeu este mort?)

Am participat aseară la celebrarea dramei condamnării, pătimirii și morții Fiului lui Dumnezeu. Emoționantă celebrare, care în dramatismul ei a atins coardele cele mai ascunse și mai profunde ale inimii; poate și ale conștiinței noastre. Am sărutat crucea cu pietate și căință în suflet iar apoi ne-am întors acasă mai conștienți de iubirea totală a lui Dumnezeu pentru noi, dar și de răutatea lumii și de nedreptățile pe care oamenii le pot comite.

Încă sub influența celebrării de aseară, astăzi, în Sâmbăta Sfântă poate vor săvârși mai puține păcate decât de obicei. Deja este un câștig: Măcar cu ocazia marilor sărbători, dacă mergem la biserică, este posibil să păcătuim mai puțin. Dar este puțin probabil ca această stare de har să dureze multe zile; poate până marțea viitoare. Reîntorși la muncile noastre, emoția și hotărârile bune la care ne-au îndemnat sfintele celebrări încep să scadă în intensitate în mintea și inima noastră. Cu trecerea timpului, efectul lor scade din ce în ce mai mult până se evaporează complet. Așa cum jurământul de iubire totală până la moarte făcut partenerului de viață în fața altarului, cu trecerea timpului slăbește, se răcește sau dispare cu totul.

Se pare că în viața noastră, cele mai importante lucruri, adică iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele, sunt măcinate, banalizate, uitate într-un colț al existenței sau înlocuite cu metehnele, hachițele, poftele, cu răutatea și demonul cel rău din noi.

Se pare că noi mergem pe două drumuri paralele, unul al omului animal din noi și altul al botezatului, creștinului din noi, drumuri care se intersectează din când în când, pentru ca apoi să se despartă din nou.

Pentru mulți, religia este doar un decor cu care își mai variază existența. Pentru alții, este o iluzie cu care se amăgesc, se autopăcălesc. Dar să nu le spui aceasta, căci atunci sunt capabili să-ți dea cu ceva în cap sau să te ocolească pentru tot restul vieții. Pentru alții este un drog prin care fug de realitatea dură a vieții și se refugiază într-o lume care nu de puține ori devine dușmanul care-i va ucide cu totul. Pentru mulți, mai ales astăzi, religia a devenit un decor printre alte decoruri ale vieții, care încet-încet, în concurență cu alte oferte pe care societatea de consum le pune la dispoziție cu multă generozitate și șiretenie, dispare cu totul din orizontul existenței lor. Așa cum se întâmplă cu mulți copii care vin cu drag la pregătirea pentru Prima Împărtășanie; vin mai greu la pregătirea pentru primirea tainei Sfântului Mir, pentru ca apoi să dispară cu totul nu numai din

biserică, dar și din curtea ei; eventual, mai revin pentru căsătoria religioasă, dacă nu cumva muzica de orgă și decorurile din biserică sunt depășite și înlocuite de alte decoruri și locuri mai atractive. Cu acești creștini se întâmplă exact așa cum s-a întâmplat cu mai toți datornicii mei, care atunci când i-am împrumutat mi-au promis solemn că-mi vor restitui totul la timp. Când a sosit ceasul restituirii, s-au făcut nevăzuți, s-au evaporat. Poate că mulți creștini nu înțeleg că religia și credința fără fapte sunt moarte; nu înțeleg că a crede în Dumnezeu înseamnă un angajament și o responsabilitate față de o Persoană, față de El, ceea ce reprezintă un angajament total și pentru toată viața. Poate că și noi preoții suntem vinovați de această dezertare a oamenilor din fața angajamentelor lor creștine, întrucât le-am propus o formă de religie ușoară. Poate că i-am amăgit, dându-le de înțeles că a-l urma pe Dumnezeu este ușor de tot; așa cum sunt amăgiți mulți, spunându-li-se că a învăța limba engleză înseamnă un efort doar de o lună de zile, sau a urma o facultate înseamnă doar un concurs de dosare și apoi o prezență din când în când prin sălile de curs, iar la examene, cu puțin efort și tupeu, poți să copii și să obții o notă foarte bună.

Fără a atenta în vreun fel la sacralitatea și importanța celebrărilor religioase, îmi face impresia că pentru mulți ele nu sunt decât o farsă prin care încearcă să-l mintă pe Dumnezeu, să plângă cu lacrimi de crocodil păcatele lor, să-i declare iubire precum Romeo Julietei, pentru ca apoi să reia viața lor banală, plină de compromisuri sau chiar răutăți strigătoare la cer; precum candidații din campaniile electorale.

Cred că înainte ca omul acesta pământean să devină creștin, ar trebui să învețe să nu mai mintă, să nu se mai mintă nici pe el, nici pe alții și mai ales să nu mai încerce să-l mintă pe Dumnezeu, căci în atotștiința sa, El vede cu ochi de vultur și gândurile noastre cele mai ascunse. Când omul va înceta să mai poarte două măști, abia după aceea să se ducă și să ceară Bisericii să fie botezat. Căci nu știu cât de mulțumit este Dumnezeu de această lume care se profesează creștină, dar care,

comparativ cu popoarele păgâne, a comis mai multe crime și a purtat mai multe războaie decât alte popoare ale lumii care nu au fost și nu sunt creștine.

Astăzi, în ziua în care Cristos zace în mormânt, să ne întrebăm cu toată seriozitatea dacă nu cumva avem de gând să-L ținem înmormântat pentru totdeauna în mormintele vieților noastre. Sincer: Oare în gândurile, cuvintele și faptele noastre Dumnezeu este cu adevărat viu? Dacă Dumnezeu ar fi viu în noi, ar mai fi necredință, răutate, nedreptate, foamete, tot felul de răutăți și moarte pe acest pământ?

Deci, aceasta-i marea întrebare: Suntem sau nu suntem creștini?

PS: Mă tem că mulți vor considera aceste rânduri prea multe și cam plictisitoare. Altceva mai plăcut și mai captivant nu am găsit să spun?! Nu, căci ieri am ținut post și nici astăzi nu am mâncat (până acum). O să vedeți ce puține like-uri o să aibă această postare... Totuși, mă risc...

PAȘTELE (Alegem viața)

”În ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena s-a dus dis-de-dimineaţă la mormânt, pe când era încă întuneric, şi a văzut că piatra fusese luată de pe mormânt. A alergat la Simon Petru şi la celălalt ucenic, pe care-l iubea Isus, şi le-a zis: „Au luat pe Domnul din mormânt şi nu ştiu unde L-au pus.” Petru şi celălalt ucenic au ieşit şi au plecat spre mormânt... Căci tot nu pricepeau că, după Scriptură, Isus trebuia să învieze din morţi.” Cfr: Evanghelia după Ioan 20, 1-9.

Paștele înseamnă trecerea de la un fel de viață la un alt fel de a trăi. Pentru evrei, Paștele înseamnă trecerea de la starea de sclavi ai egiptenilor la starea de oameni liberi. Paștele lui Isus Cristos înseamnă trecerea lui de la moarte la viață. Există un Paște și pentru noi? Adică există o adevărată trecere a noastră de la un anume fel de viață la un altul mai conform cu demnitatea și menirea noastră? Nu știu dacă este

cineva care să nu se fi înnoit cu ceva de Paște. Eu, de exemplu, mi-am cumpărat o pereche de pantofi și sunt tare mândru de ei. Dacă este cineva care nu s-a înnoit cu nimic, sunt dispus să-l ajut să se înnoiască. Lăsând deoparte aceste preocupări atât de plăcute, dar totuși, lumești, să revenim la sărbătoarea noastră, a tuturor creștinilor.

Ce ar trebui să însemne Paștele nostru? Paștele nostru înseamnă trecerea de la necredință la credință. Și fiindcă ne place atât de mult să acordăm importanță minții noastre; fiindcă, fie că o spunem sau nu, ne credem atât de deștepți, astăzi trebuie să ne amintim faptul că credința este un dar care trebuie cerut cu insistență și în fiecare zi de la Dumnezeu. ”Adevărat vă spun că, dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, aţi zice muntelui acestuia: ‘Mută-te de aici colo’, şi s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputinţă.” (Mt 17, 20). Ce poate face un creștin care are o credință vie, adică îl are pe Dumnezeu în el? Poate muta munții din loc. Vrem să fim cu adevărat puternici? Atunci, zilnic să-i cerem aceasta lui Isus cel înviat.

Trăim într-o lume în care suntem asaltați de o infinitate de propuneri de fericire și ni se vâră sub nas cu multă șiretenie nenumărate lucruri sau plăceri în care ar exista elixirul fericirii și al nemuririi. Toate ne cheamă și ne ademenesc, unele mai tentant decât cele mai frumoase sirene ale mării. Încotro mergem, spre ce și spre cine? Spre ce fel de viață ne îndreptăm? Există cineva care știe să ne prescrie rețeta fericirii și să ne indice farmacia de unde o putem procura?

Există doar Duhul lui Dumnezeu ce ne șoptește în intimitatea ființei noastre care este adevăratul nostru drum în viață. De la Cristos, înviat de același Duh al lui Dumnezeu Tatăl, să cerem ca același Duh Sfânt să ne lumineze pașii spre adevărata viață.

Paștele nostru este chemarea noastră la viață, o chemare care răsună în inimile și conștiințele deschise la glasul Domnului. Dumnezeu nu are un post al lui de televiziune, nici un program radio propriu, nici o revistă sau un site doar al Lui.

Glasul lui îl putem auzi oriunde. Din orice lucru El ne poate șopti ceva, căci lumea întreagă este lucrarea mâinilor sale. Dar mai mult decât din tot ceea ce există, glasul lui îl putem auzi în conștiința și în bătăile inimii noastre. Din profunzimea ființei noastre, astăzi Dumnezeu ne cheamă la o viață pe care El, învingător al păcatului și morții, ne-o oferă din plin. Tot ceea ce există în jurul nostru nu este rău, dar dacă nu privim toate ca pe darul Domnului, dacă nu respectăm tot ceea ce există ca fiind un dar primit și nu un merit sau proprietate a noastră, atunci aceste bunuri ale lumii, din mijloace care ne conduc spre Creator, se pot transforma în capcane și închisori pentru noi. Cristos cel Înviat trebuie să rămână bucuria noastră de a fi, sensul și scopul vieții și lumii în care trăim.

El va străluci în flacăra lumânării pe care o vom ține în mâini și o vom purta aprinsă în casele nosatre. Dar el ne surâde în acest timp și din frunzele proaspete ale copacilor, din florile care au înflorit pe câmpurile noastre sau în glastrele de la fereastră. În această nouă primăvară ne amintește că El este autorul și dătătorul vieții, a tot ceea ce există; dar mai ales El este Viața noastră. El ni se oferă în Sfânta Împărtășanie. El este viu în fiecare frate și soră a noastră, de aproape și de departe. El este viu în fiecare dorință și aspirație frumoasă pe care o avem. El este prezent în însăși setea noastră de viață, de iubire și de comuniune cu ceilalți. El este viu în tot ceea ce noi construim bun și frumos acum, în lumea de astăzi, lume pe care o vom oferi ca sfântă și frumoasă moștenire celor care vor veni după noi.

Cristos a Înviat! Sărbători fericite tuturor!

CONSTATARE (nedumerire) PASCALĂ

-Când ocupam o anumită funcție (nu sufăr deloc pentru faptul că nu o mai am), erau persoane care mă băgau în seamă. Acum, aceleași persoane trec pe lângă mine ca pe lângă un perete.

-Cu ocazia sărbătorii Paștelui, constat că în mulțimea mesajelor

primite (la grămadă) sunt prezente şi câteva mesaje de la aceste persoane. Mă salută cu Cristos a înviat şi-mi urează sărbători fericite.
-Mă bucur că pentru ele Cristos a înviat, dar nu am înţeles de ce tot pentru ele eu se pare că am murit (până astăzi). Help! Mă poate lămuri cineva asupra acestei duble atitudini a acestor persoane faţă de mine?

VESTITOARELE ÎNVIERII (3/1 în raport cu bărbaţii)?

”În acel timp, femeile, plecând în grabă de la mormânt, cu frică şi cu bucurie mare, au alergat să dea de ştire discipolilor lui. Şi, iată, Isus le-a venit în întâmpinare şi le-a zis: "Bucuraţi-vă!" Iar ele, apropiindu-se, i-au cuprins picioarele şi l-au adorat. Atunci Isus le-a zis: "Nu vă temeţi! Mergeţi şi daţi de ştire fraţilor mei să meargă în Galileea şi acolo mă vor vedea!"

Evanghelia după sfântul Matei 28,8-10.

Am citit cu bucurie şi emoţie urările de Paşte care mi-au fost transmise aici, pe FB; chiar le-am recitit, căci mă bucur să împărtăşim împreună bucuria Învierii Domnului. Le mulţumesc din inimă tuturor şi le doresc, tot din inimă, ca Isus înviat să fie mereu prezent în viaţa tuturor.

Mi-a atras însă atenţia un detaliu: 48 de urări vin din partea femeilor şi doar 17 din partea bărbaţilor. Hm! Interesant! Dacă mă gândesc bine, cam acesta este procentul femei/bărbaţi şi în prezenţa la biserică. În manifestarea vizibilă, clară, a credinţei (de exemplu, aici pe FB), să fie oare de trei ori mai mare numărul femeilor în raport cu bărbaţii?

Şi dacă aşa este, atunci de ce slujirea preoţească este doar pentru bărbaţi? Şi de ce alte slujiri şi posturi de răspundere din creştinătatea catolică şi ortodoxă aparţin prevalent tot bărbaţilor?

Şi dacă lângă crucea lui Isus era doar un bărbat (Ioan) şi patru femei (Maria, mama lui Isus şi alte trei femei), aceasta

înseamnă că deja de la începuturile creștinismul procentul de 3,4/1 (femei/bărbați) al persoanelor mai fidele lui Isus Cristos a fost același ca și astăzi?

Misterioase mai sunt căile Domnului printre fiii oamenilor!
Deci, mai concret, cum credeți că stau lucrurile în privința mărturisirii credinței în rândul femeilor și în rândul bărbaților? Sau, cumva bărbații, și în biserică, la fel ca în societatea civilă, au pus mâna pe majoritatea funcțiilor de conducere, de răspundere, iar pe femei le țin mai deoparte?

Dacă așa o fi, nu știu dacă este bine. Și cine are un răspuns la întrebarea: De ce lângă crucea lui Isus erau patru femei și doar un bărbat? Și de ce Isus s-a arătat întâi femeilor și pe ele le-a trimis să le vestească apostolilor Învierea Lui? Cine are de spus mai multe cuvinte, sau alte cuvinte, este binevenit/ă să le spună clar și chiar răspicat. ... Cu mulțumiri anticipate!

SPERANȚE ȘI FRUMUSEȚI ÎNZĂPEZITE

Ai trezit în ființa mea dorința unei vieți frumoase, plină de culoare și parfum. Prin felul tău de a fi ai deschis în mine izvoarele vieții și în jurul meu totul creștea, înflorea iar speranțele unei vieți plină de farmec mă cuprindeau din toate părțile. Totul începea să clocotească în mine, obrajii îmi erau îmbujorați, trupul viguros și pasul vioi. Mă îmbrăcam în cele mai frumoase haine, ca de sărbătoare, căci o viață nouă îmi promiteau cuvintele și faptele tale. Căldura din privirea ta, glasul dulce, gesturile pline de atenție și delicatețe, toate mă cucereau la tine. M-am deschis cu totul ție și totul era atât de frumos, pentru că primeam de la tine căldură, multă căldură; pentru că toată ființa ta emana o căldură plăcută, care îmi dezmierda fața și mă făcea să mă simt bine, atât de bine cum nici în vis nu mai simțisem vreodată. Aceasta era primăvara frumoasă a vieții noastre.

Nu știu de ce apoi, într-o zi te-ai apropiat din nou de mine, m-ai prins în brațe, dar nu ți-am mai simțit căldura. Erai rece și asta m-a făcut să tresar, chiar să mă sperii. Te-am privit în ochi cu nedumerire, să văd dacă ești tu, dacă nu cumva simțurile mele mă înșeală. Dar, nu m-au înșelat. Erai tu, îmbrăcat în aceeași frumusețe. Nimic nelalocul lui nu era în tot ceea ce vedeam la tine. Aceleași gesturi, aceleași cuvinte, aceeași îmbrăcăminte impecabilă. Totul era la fel ca înainte. Și totuși, lipsea ceva. Lipsea căldura din tot ceea ce tu erai. Din toată frumusețea ta lipsea căldura. M-ai îmbrățișat, strâns, ca și altă dată. Dar îmbrățișarea ta era ca de gheață. Frigul din tine mi-a pătruns adânc prin hainele multicolore, prin pielea subțire; a ajuns în adâncul ființei mele și am simțit cum totul în mine începe să se ofilească, să se chircească, să se strângă grămadă, să se apere de frigul care îmi pătrundea până la oase. Toată frumusețea mea a fost acoperită de răceala ta. Toată frumusețea mea multicoloră, zvăpăiată și zglobie a dispărut deodată sub stratul rece de zăpadă cu care m-ai acoperit de sus până jos. Aveai aceeași frumusețe ca mai înainte; dar erai atât de rece, atât de rece încât am simțit că mă apropii de pragul morții. În grabă, am închis în mine toate rezervoarele, toate rezervele mele de energie, de căldură, de frumusețe, de speranțe, de zâmbete, de visuri frumoase.

În instinctul de supraviețuire, aștept acum cu inima strânsă de durere să dispară de pe trupul meu toată răceala ta. Mă rog la Dumnezeu și la toți sfinții să nu mor. Îl rog din toată inima să topească de pe trupul meu zăpada aceasta albă, frumoasă, dar atât de rece. Îl rog pe Cel de Sus să aducă din nou soarele pe strada mea. Cu razele lui calde și plăcute să topească zăpada aceasta rece cu care m-ai îmbrățișat. Ce ai căutat acum la mine cu toată răceala aceasta a ta, eu nu știu. Nu te înțeleg, dar atâta știu, că nu vreau să mor. Frigul acesta, răceala aceasta cu care m-ai învești sunt aducătoare de moarte și nu numai mie nu-mi folosește, dar nu-ți folosește nici ție. Roagă-te împreună cu mine Dumnezeului soarelui să-și trimită cât mai

repede lumina și căldura peste noi, ca să topească zăpada rece care ne-a amorțit ființele și să ne întoarcem iar la viața frumoasă, caldă, zglobie, multicoloră pe care am dus-o împreună până acum câteva zile în urmă. Căci sub albul imaculat, dar rece, al zăpezii, speranțele și visurile noastre frumoase nu au murit; în curând ele se vor întoarce din nou la viață. Și va fi soare, numai soare; florile vor străluci, păsărelele vor cânta din nou iar verdele crud al primăverii ne va încânta din nou privirea. Zăpada aceasta albă, dar rece se va transorma în izvoare de viață pentru ogoarele noastre. Speranțele noastre vor prinde aripi iar viața va curge mai departe în toată plinătatea ei, frumoasă, rodnică și binefăcătoare.

ATENȚIE! CICLONI RUSEȘTI LA JOASĂ ȘI MARE ÎNĂLȚIME!

Ieri am prezentat versiunea romantică a anomaliilor meteorologice care s-au abătut peste noi. Acum vreau să prezint versiunea hard, dar adevărată (adevărul adevărat) despre zăpada și vântoasele care au pus la grea încercare copacii, plantele, florile și tot ce crește pe câmpurile și în grădinile noastre. M-am informat din toate sursele (meteorologi renumiți, generali de armate, experți și analiști politici) și am aflat adevărul despre tot ce s-a petrecut și chiar dacă poate să ne șocheze, este bine să cunoaștem crudul adevăr, ca să tragem învățămintele de rigoare. Deci, din ce cauză s-au abătut peste noi zăpezile și frigul acesta? Pentru că noi ne-am aliat cu NATO și americanii și am permis construirea pe teritoriul țării noastre (mai precis la Deveselu) a unui scut antirachetă, fapt care i-a supărat rău de tot pe ruși, în primul rând pe președintele Putin. Și ca să ne învețe minte să nu-i mai supărăm, rușii ne-au dat o lecție. Cum? Păi, cam așa: Mai mulți ruși deștepți s-au îmbrăcat cu șube, ca să nu le fie frig, și ca să nu-i vadă NATO, UE și americanii s-au pitit după Munții Urali și în nordul cel mai nord al Siberiei. Și ce au făcut acolo? Acolo, noaptea, la lumina felinarelor au construit tunuri de aer rece, foarte rece, asemănătoare tunurilor care produc zăpadă artificială pentru pistele de schi. Și după ce au construit aceste

tunuri care fabrică aer rece, le-au pus în funcție și așa au creat un ciclon de aer rece, foarte rece pe care l-au suflat cu putere spre noi. Și uite așa a ajuns la noi un front (ciclon) de aer foarte rece care s-a întâlnit aici cu un alt front de aer, de data aceasta cald, venit dinspre Vest și Mediterana. Și unde s-au ciocnit fronturile acestea, adică în regiunile noastre, au creat toată nenorocirea de zăpadă și furtuni care au atacat grav vegetația noastră, creând mari pagube și cine știe dacă vom mai recolta ceva în această vară sau la toamnă. Degeaba au construit americanii acest scut antirachetă și au tot felul de arme contra rușilor și contra altor puteri de prin Asia. Rachetele americane nu au nicio putere contra ciclonilor de aer rece pe care rușii îi pot fabrica oricând, trimițându-i peste noi, pentru a ne distruge toată vegetația și toate recoltele.

Rușii ne învinge oricând prin războiul meteorologic. Și sunt deștepți vecinii noștri de la răsărit, chiar dacă beau multă vodcă, căci nu se luptă cu noi, cu NATO și cu americanii pe teritoriul lor. Ei se luptă pe teren neutru, adică pe teritoriul nostru, și au în plan să ne distrugă toate recoltele, dacă nu ne băgăm mințile în cap. Ce a fost acum este doar un aperitiv la un meniu pe care plănuiesc să ni-l servească, dacă nu ne schimbăm tactica și orientarea politico-economică și militară. Acest ciclon este o nimica toată pe lângă ce au ei în cap. Rușii au decis că nu are rost să ne mai amenințe cu focoase nucleare. Este de ajuns să ne trimită din când în când câte un ciclon de aer rece ieșit din tulumbele tunurilor lor construite pe șest îndărătul Uralilor, la lumina felinarelor. Și așa ne vor liniști pentru totdeauna. Rușii sunt în stare să facă în așa fel încât pe pământurile noastre să nu mai crească nici măcar ciulini. Așa o să fim constrânși să mâncăm numai din import, dacă o să mai avem bani cu ce cumpăra. Dacă nu, o să murim de foame; spre bucuria rușilor. Cine are urechi de auzit, să audă și să ia aminte! Am zis!
PS: Sau istoria aceasta este asemănătoare cu cea a teroriștilor din zilele ”Revoluției”?

TOMA SUNT EU

"În seara aceleiaşi zile, prima a săptămânii…a venit Isus, a stat în mijlocul lor şi le-a zis: "Pace vouă!" Zicând aceasta, le-a arătat mâinile şi coasta...Toma, unul dintre cei doisprezece, cel numit "Geamănul", nu era cu ei când a venit Isus. Aşadar, ceilalţi discipoli i-au spus: "L-am văzut pe Domnul!" Dar el le-a zis: "Dacă nu voi vedea în mâinile lui semnul cuielor şi nu-mi voi pune degetul în semnul cuielor şi nu-mi voi pune mâna în coasta lui, nu voi crede". După opt zile, discipolii lui erau iarăşi înăuntru, iar Toma era împreună cu ei. Isus a venit, deşi uşile erau încuiate, a stat în mijlocul lor şi a zis: "Pace vouă!" 27 Apoi i-a spus lui Toma: "Adu-ţi degetul tău aici: iată mâinile mele! Adu-ţi mâna şi pune-o în coasta mea şi nu fi necredincios, ci credincios!"Toma a răspuns şi i-a zis: "Domnul meu şi Dumnezeul meu!" Isus i-a spus: "Pentru că m-ai văzut, ai crezut. Fericiţi cei care nu au văzut şi au crezut!" Evanghelia după sfântul Ioan 20,19-31

De ce oare această povestire mă emoţionează şi mă pune pe gânduri? Dacă stăm în linişte şi privim adânc în inima şi gândurile noastre vom descoperi că Toma suntem noi, fiecare dintre noi. Am putea foarte bine să-l înlocuim. Poate că de acolo din cerurui de unde este acum, Toma se uită la noi şi îşi vede faţa întipărită în fiecare dintre noi. Istoria relaţiei noastre cu Dumnezeu, credinţa din sufletul nostru tare mai seamănă cu a lui Toma. Oare câte piedici şi obstacole sunt între noi şi Isus Cristos? Multe, foarte multe. Oare de câte ori ne-a fost şi ne este teamă ca unui copil care nu-şi mai vede aproape părinţii şi începe să plângă? De câte ori nu ne-am plans de atâtea şi atâtea lucruri? De câte ori nu am scrâşnit din dinţi? De câte ori nu am înjurat sau blestemat? De câte ori nu l-am înjurat chiar pe Dumnezeu? De câte ori nu ne-am îndoit chiar de existenţa Lui? Ori de câte ori am făcut acestea, tot de atâtea ori am vrut să fim departe de El, nu am crezut că Domnul poate şi este aproape de noi, am fugit de El; ne-am îndoit de El, adică am fost ca Toma.

Căci dacă în toate acele momente şi ocazii inima noastră ar fi fost deschisă pentru Dumnezeu, pacea şi puterea Lui ar fi înlocuit toată necredinţa şi slăbiciunea noastră.

În pofida răutăţilor şi necredinţei noastre, această evanghelie ne învaţă că Domnul rămâne alături de noi. În Euharestia care se săvârşeşte pe altar la Sfânta Liturghie El vine la noi aşa cum a venit la apostoli, la Toma şi ne arată semnele iubirii sale învingătoare: coasta şi mâinile străpunse. În fiecare sacrament sau taină a bisericii, Cristos vine la noi, intră în fiinţa noastră şi o umple cu pacea sa. Cu multă pace. Domnul Înviat este Pacea dintre Tatăl şi creaturile sale. El străluceşte în ochii nostri care privesc lumea cu multă iubire. El este în inima noastră liniştită, plină cu pacea Lui. El este în pacea pe care o construiesc cuvintele şi faptele noastre de fiecare zi, chiar şi cele mai banale. El, Domnul Înviat este pacea lumii, mai mult decât orice lege, orice acord între mai marii lumii şi între popoare. Ne neliniştim în faţa terorismului care explodează în pieţele, magazinele, pe străzile noastre. În faţa acestor rele creştinii trebuie să aducă pacea nu ucigând teroriştii, ci umplând inimile lor cu pacea lui Dumnezeu. Iar pe străzile noastre, mai mult decât poliţia, patrulele, sistemele de pază şi siguranţă, pacea va coborî dacă inimile noastre vor fi pline cu pacea lui Dumnezeu. Nimeni şi nimic nu poate oferi siguranţă şi linişte, dacă inima omului este ocupată de Cel Rău. Poate ar trebui să pricepem odată pentru totdeauna că liniştea şi pacea sunt în primul rând darul lui Dumnezeu şi de la El trebuie să le cerem mereu. Poate că aceasta ar trebui să-i învăţăm şi pe cei care vin la noi cu gânduri de răzbunare şi distrugere. Poate că tocmai acesta este rolul şi misiunea creştinilor în faţa celor care în loc de pace aduc război şi distrugere.

CINE SUNTEM?

Suntem slabi, fragili și expuși la tot felul de pericole; și totuși ne încredem cu toate puterile în slabele noastre forțe. Cu picioarele noastre dorim să escaladăm munții cei mai înalți,

deși putem face o luxație de la cea mai banală călcătură strâmbă. Cu creierul nostru mic, ascuns în cutia craniană dorim să cunoaștem întregul univers. În inima noastră mică ascunsă în coșul pieptului intră toate bucuriile și durerile lumii. Nu suntem decât un fir de nisip pe malul mării, și totuși aspirațiile și dorințele noastre sunt mai mari și mai profunde decât lungimea și adâncimea tuturor mărilor și oceanelor. În scurgerea timpului suntem doar o clipă, însă în ea clipește dorul după nemurire, după veșnicie. Vasul acesta fragil, din lut care suntem noi, conține diamantul divinității. Căci noi suntem templul lui Dumnezeu și Duhul lui locuiește în inimile și gândurile noastre. Dacă vrem să ne vedem adevărata noastră frumusețe, nu-i nevoie de cosmetice, nici să ne privim în oglindă; trebuie doar să ne privim în ochii Celui care ne-a creat; să-L privim așa cum ne privește El, cu o privire plină de iubire, ca cea a marilor îndrăgostiți.

PENTRU LUMEA DE MÂINE

În cuvintele pe care astăzi îi învățăm pe copii să le scrie în caietele lor de școală stau cuvintele legilor drepte sau nedrepte cu care mâine ei vor conduce lumea.

În ochii cu care astăzi îi privim pe copiii noștri sunt ochii cu care mâine ei îi vor privi pe semenii lor.

În drumurile pe care mergem noi astăzi se află căile dreptății sau nedreptății pe care mâine vor păși copiii noștri. Lumea pe care o construim noi astăzi este binecuvântarea sau blestemul cu care noi binecuvântăm sau blestemăm generațiile care ne vor urma.

Și un pahar cu apă pe care-l bem noi astăzi ca să ne potolim setea poate fi decisiv pentru viitorul copiilor noștri. Sunt mulți părinți care au trudit din greu ca să construiască o locuință pentru copiii lor. Dar sunt ei convinși că prin aceasta le-au oferit copiilor lor o șansă în plus pentru viața pe care o vor

duce? Poate că în loc să le oferim copiilor noştri un lac cu peşte, mai bine i-am învăţa să pescuiască.

De fapt, tot ceea ce facem noi astăzi, o facem pentru ce? Şi pentru cine? Să ne gândim la toate acestea chiar şi atunci când, din neglijenţă, aruncăm o hârtie pe jos în loc să o punem într-un coş.

FRUMUSEŢEA VA SALVA OMENIREA

Pentru prezentul, dar mai ales pentru viitorul omenirii, pericole mari sunt prezentate şi trâmbiţate deja de mult timp. Economiile naţionale şi naţiunile însăşi sunt puse în pericol de multinaţionale şi corporaţii conduse de strategi planetari. Islamul şi China au invadat deja Europa şi semne mari de îngrijorare se ridică cu o nelinişte crescândă. Şomajul va creşte, iar în deceniile următoare va cuprinde jumătate din populaţia activă; aceasta se va întâmpla din cauza tehnologizării din ce în ce mai crescânde a economiei. În faţa acestor mari provocări ale prezentului şi viitorului omenirii, se conturează tot felul de proiecte nu doar de dezvoltare durabilă, dar şi de rezistenţă, de autoapărare a omului ca fiinţă. Se pare că nu numai natura este atacată, lovită. Nu numai pădurile sunt defrişate şi vandalizate. Se pare că omul însuşi a ajuns să fie vandalizat; de cine? De semenul său. Homo homini canis!

La toate aceste probleme reale, nu imaginare, nu sunt capabil să indic soluţii economice sau politice. Poate mă pricep puţin în a indica soluţii religioase, dar care se intersectează cu cele estetice şi filosofice, cu cele care aparţin de esenţa fiinţei umane. Înclin să cred că soluţiile de ieşire din orice criză socială sau economică se află în om, în intimitatea fiinţei sale. De aici, din profunzimile lui izvorăsc şi căile de rezolvare a marilor lui probleme. Iar crizele economice, demografice, sociale şi politice înseamnă în primul rând crize interioare umane, crize, să le numim antropologice.

Omul este definit de valori interioare, intrinsece ființei sale numite Binele, Adevărul și Frumosul. Frumusețea este aceea care va salva lumea de la pierie. Frumusețea înseamnă nu atât estetism pur exterior, ci exprimare a unei armonii și ordini interioare a omului. Frumusețea înseamnă echilibru armonios între părțile componente. Echilibrul înterior înseamnă o funcționare armonioasă a spiritului în trupul uman. Iar această armonie a individului dintre spirit și materie generează armonie în relațiile cu ceilalți semeni. Armonia crează sunete (limbaj), gesturi și mișcări comune simfonice, frumoase între cât mai mulți oameni. În felul acesta, notele discordante au din ce în ce mai puțin ecou, din ce în ce mai puțin efect negativ în trupul comun al omenirii. Aici intervine rolul religiei, în a-l ajuta pe om să se întoarcă în el însuși, prin meditație, contemplație, rugăciune, prin regăsirea eului primar, adică prin regăsirea Dumnezeului armonic care locuiește în mintea, dar mai ales în inima lui.

Religia are rolul de a-l ajuta pe om să-și cunoască chipul și identitatea sa, să descopere mai mult adevărul despre cine este, de ce este, de unde vine și încotro se îndreaptă. Viitorul omenirii nu este dictat de către fabrici mai multe unde să lucreze cât mai mulți oameni, ci de către unitatea armonică, frumoasă a omului om, nu robot și instrument de muncă și producție. Armonia noastră interioară ne face frumoși, adică adevărați. Iar adevărul din cătușele erorilor și răului și ne va conduce spre libertate, adică spre binele pe care toți în visăm și ni-l dorim. Îngrijorător este faptul că avansează aproape galopant o concepție generată de individualism care afirmă că fiecare are dreptul și este liber să perceapă binele așa cum crede el de cuviință. Așa se întâmplă că ce este bine pentru un om, poate să fie rău, nociv sau chiar distrugător pentru celălalt om. De ce se întâmplă acestea? Pentru că oamenii nu trăiesc în armonie cu ei înșiși, pentru că îi invadează urâtul interior și de aici se declanșează crizele dintre ei, care iau forma crizelor sociale,

economice, politice, culturale și ideologice, ajungându-se până la conflicte armate și războaie.

Da, frumusețea va salva lumea; iar frumusețea este intim legată de adevăr și de bine. Când vom învăța bine această lecție, ne vom regăsi pe noi înșine în unitatea gândirii Celui care ne-a creat și ne-a pus într-un paradis care pentru a fi terestru, trebuie mai întâi să fie în gândurile și inima noastră. Atunci, lumea va trăi bine, va fi frumoasă și adevărată ca și Cel care a adus-o la existență.

LEGEA CREȘTERII

Adesea cuvintele sunt mici și neputincioase în a reda bogăția pe care vor să o exprime. Adesea oamenii sunt mici și neputincioși în comparație cu vorbele mari pe care le spun. Aceasta este misterioasa lege a creșterii în care se zbat oamenii și cuvintele lor, lege a creșterii asemănătoare cu cea a bobului de grâu care din încătușarea pământului iese la lumină, rodind un spic bogat. Lege a creșterii asemănătoare cu cea a lumii și întregului univers, care din încătușarea punctului, a singularului primordial, fierbinte și dens continuă să se extindă și acum, ocupând timpul, spațiul și materia. Omul încearcă mereu să-și depășească propriile limite, așa cum și le depășește și universul din care face parte. Plus infinitul spre care se extinde universul este și plus infinitul spre care tânjește inima omului încă de când a fost alungat din paradis; paradis în care însă se va întoarce ținut de mână de Cel ce l-a creat și răscumpărat din păcatele și neputințele lui.

DE CE M-AM TREZIT ASTĂZI?

Adineaori, spălându-mă în fața oglinzii, mă întrebam pentru ce am deschis din nou ochii în această dimineață? Pentru ce am văzut din nou lumina soarelui, casa unde locuiesc, copacii din parc, locuințele din vecinătate? Pentru ce voi vedea din nou oamenii care circulă pe trotuar și mașinile rulând pe asfalt?

Pentru ce încep o nouă zi? Mai este cineva care astăzi s-a întrebat la fel ca mine?

M-am uitat în jurul meu și la fel ca în multe alte dăți, am constatat că am de toate, ba chiar mai multe lucruri decât îmi sunt necesare. M-am trezit astăzi ca să constat din nou că sunt înconjurat de prea multe lucruri. M-am trezit ca să constat pentru a nu știu câta oară că în orașul meu sunt multe locuințe și mult prea multe mașini, că este prea mult zgomot pe străzi, smog și prea multă agitație. Iar lumea continuă să construiască și să cumpere, de toate, bune și rele. M-am trezit din nou într-o lume care nu se mai satură să agonisească și să îngurgiteze de toate. Din păcate, și astăzi am constatat că și eu sunt produsul acestei lumi; și eu sunt ca ea.

M-am trezit ca să constat că am nevoie de un Dumnezeu eliberator, la fel cum aveau nevoie țările subjugate de un erou național care să le ajute să-și recapete libertatea. Am constatat din nou, astăzi, că eu am nevoie de un Dumnezeu care să mă ajute să-mi redobândesc libertatea de gândire și acțiune, dar mai ales libertatea de a iubi. Degeaba mângâi eu ecranul telefonului tactil, căci nu-i capabil să-mi răspundă la sentimentele mele. Nu-mi transmite nici căldură, nici gingășie; nu-mi poate surâde, nu mă poate mângâia, îmbrățișa. Degeaba mă uit la calculatorul performant de pe birou; râde de mine, căci nu sunt în stare să-l folosesc nici la a suta parte din capacitățile pe care le are. Degeaba mă uit la tot ce am, căci nimic nu-mi poate surâde, nu-mi poate transmite niciun sentiment. Măcar de aș avea un câine; s-ar gudura pe lângă mine. Sau măcar un canar, care să-și cânte trilurile lui; m-aș gândi că o face pentru mine și mi-ar fi mai bine.

De ce ne trezim dimineața? Ca să constatăm că suntem înconjurați de lucruri, de foarte multe lucruri? Într-o zi nu ne vom mai trezi și nu vom mai vedea nimic din tot ce avem, căci atunci vom fi înconjurați doar de patru scânduri și de lutul mamei pământ din care am fost făcuți și în care ne vom întoarce cu toții; nimeni nu este exclus.

Cam asta-i tot? Nu! Eu m-am trezit astăzi pentru a-i surâde vecinului meu și altora cu care mă voi vedea. Dacă tot nu a putut să-mi surâdă ecranul tactil al telefonului meu performant, iar asta m-a deranjat, mi-am zis că i-aș face o bucurie dacă i-aș surâde vecinului meu care s-ar putea să fi pățit exact ca mine, adică să fie nemulțumit de faptul că nici lui nu i-a surâs ecranul tactil al telefonului lui, tot performant; trăgând cu ochiul, am observat că are un Samsung S7 edge, modelul ăla strălucitor cu ecran curbat. Cine știe dacă nu cumva și șeful meu are nevoie de un surâs de la mine?! Tot trăgând cu ochiul, am observat că el are iPhone; clasă! Poate și el a mângâiat în dimineața aceasta ecranul tactil al iPhone-ului lui, cu același rezultat; mai știi?! Mi-am zis că eu m-am trezit astăzi pentru a invita la un suc și o prăjitură pe cineva care nu-mi este neapărat pe plac și se pare că nici eu lui. Nu știu dacă voi reuși, dar așa mi-am propus să fac după amiază, la five o'clock, precum englezii cu ceaiul lor. Mi-am propus eu mai multe astăzi, poate chiar prea multe. Nu știu cât voi reuși, dar ceea ce sigur trebuie să fac este să mă simt mai aproape (la propriu) de oameni și mai departe (la figurat) de lucruri.

ANUNȚ (28 aprilie)

Persoanelor care fac parte din Scout, Acțiunea Catolică, claselor de grădiniță, elevi și studenți, grupurilor de voluntari sau altor grupări de copii, tineri, adulți sau bătrâni care nu mai suportă peturile și mizeriile (sticle și borcane, cratițe, tigăi, oale, cuțite, linguri și furculițe, farfurii și pahare de unică folosință, mături și farașe, prețuri, cărți, reviste și caiete, rame de tablouri, becuri, prize și întrerupătoare, etc) din spațiile în care trăiesc (parcuri, șanțuri, trotuare, grădini, ogoare, pajiști, boscheți, păduri, ape curgătoare sau stătătoare, maluri ale pârâurilor, râurilor, bălților și lacurilor etc) le susțin financiar cumpărarea de saci menajeri și mănuși pentru a purcede cât mai grabnic la curățarea locurilor în care ne ducem existența.

Sunt convins că atunci când Dumnezeu a creat pământul pe care locuim, nu a aruncat pe el și mizeriile sus amintite. Mai sunt și altele: lenjerie și îmbrăcăminte uzată, resturi menajere, resturi din demolări și construcții, mucuri de țigară, lanțuri de biciclete, ambalaje de tot felul, televizoare cu lămpi sau tub catodic, radio-casetofoane și pick-up-uri etc, etc.

Deci, rog frumos orice grup, ba chiar și persoană individuală, care vrea ca pământul pe care locuim să fie (să redevină) curat și frumos, să mi se adreseze pentru scopul mai sus amintit.

PS: A nu se lua acest anunț ca o laudă sau dorință de a ieși în evidență, ci doar ca o grijă pentru frumusețea și demnitatea pământului pe care eu, ca și noi toți, încă îi mai facem umbră. Într-o zi nu o să-i mai facem umbră și s-ar putea ca și pe mormintele noastre să se găsească unul sau mai multe dintre obiectele mai sus menționate, sau altele, sau bălării...

ANUNȚ (revenire)

Am postat ieri un anunț în care am încercat să sensibilizez atenția noastră, a tuturor, asupra spațiilor în care trăim și care adesea sunt invadate de mizerii de tot felul. Am spus că vreau să susțin financiar cumpărarea de mănuși și saci menajeri în care să strângem toate peturile și mizeriile și să le depozităm acolo unde trebuie. Constat că am primit multe ”like-uri”, dar nu s-a găsit încă nimeni din diferite grupuri sau persoane individuale care să se angajeze concret în această activitate. Oare chiar nu ne doare, nu ne deranjează faptul că suntem înconjurați de mizerii? Nu vrem să scăpăm de ele? Eu cred că da, așa cum cred că ne place ca sufletul nostru să fie curat; așa cum cred că ne place ca cei care ne conduc să fie ”curați”...doar că trebuie să facem și ceva concret pentru toate acestea. Deci...?

ESTE SAU NU ESTE ZDRENȚUITĂ?

În fața marginii zdrențuite sau photoshopate a mânecii hainei papei Francisc, reacțiile și contrareacțiile sunt multe și variate; în funcție de ce anume? În funcție de cum este sau cum nu este mâneca, sau în funcție de cum vede fiecare această mânecă? Din cele constatate, reiese clar că fiecare vede un lucru în funcție de propriile convingeri și interese și nu-l interesează faptul în sine, ci ceea ce vrea fiecare să vadă, să creadă, să-i convină, să convingă sau să combată la alții.

Cam așa s-a întâmplat și cu Isus Cristos: Apostolii au vrut să vadă în el un mesia politic și nu ceea ce era și dorea Isus să fie. Iar când acest Isus i-a dezamăgit în planurile lor, l-au abandonat. După Constantin cel Mare, creștinii au dorit să vadă în Isus Cristos nu neapărat pe Mântuitorul lor și al lumii întregi, ci pe cel care să le legitimeze puterea și faptele lor, iar cine era contra puterii și faptelor lor era marginalizat sau chiar ars pe rug, pe motiv de erezie.

În prezent, pe mulți nu-i interesează cine este cu adevărat Isus Cristos, ci pe acest Isus îl consideră dușmanul regimurilor lor atee sau laiciste, iar cine nu este de acord cu aceste regimuri și cu ideologia lor și se atașează de adevăratul Isus Cristos, este marginalizat sau chiar exclus din societate și din funcțiile publice.

Revenind la tema noastră, din majoritatea reacțiilor la fotografia postată reiese același lucru: Oamenii nu sunt interesați în primul rând cum este acea mânecă, ci sunt interesați mai mult de ceea ce cred ei, de ceea ce vor ei să reprezinte mâneca respectivă. Pentru cei mai puțin școliți, ca și pentru cei mai pașnici și senini sufletește, mâneca aceasta le vorbește despre simplitatea și modestia papei. Dar sunt și mulți care au o pregătire intelectuală sau teologică deosebită, iar pentru aceștia susținerea propriilor convingeri poate lua forme vehemente, combătându-și adversarii așa cum inchizitorii îi combăteau pe cei pe care îi considerau eretici. Reacțiile acestea îmi aduc aminte de altele asemănătoare ca stil și atitudine, dar mult mai

dure. Dau un exemplu: Nu demult i-am spus cuiva că acest papă prin felul lui de a fi simplu și detașat de bunuri materiale, vrea să ne îndrepte atenția spre o biserică mai săracă material, mai simplă, dar mai bogată spiritual și mai aproape de inima lui Dumnezeu și de a oamenilor. Ei bine, acea persoană, auzind afirmația mea, a reacționat cam în acești termeni: Papa acesta și cei care-i susțin această orientare sunt afectați de schizofrenie. Adică și eu aș fi afectat de această boală. Mă gândeam atunci că dacă aș fi trăit în Evul Mediu, iar persoana respectivă ar fi fost un inchizitor, schizofrenia de care m-a acuzat ar fi fost o erezie pentru care probabil m-ar fi condamnat la arderea pe rug. Concluzie: De la o simplă mânecă roasă (sau photoshopată?) a hainei papei Francisc se poate deduce că fiecare își poate construi nu numai propria imagine despre acest papă, dar chiar propria religie și propriul dumnezeu. Se mai poate trage și o altă concluzie: Modestia este mai atrăgătoare decât o haină de la cele mai mari case de modă, iar dacă însuși papa ne spune acest lucru, chiar că ar trebui să ne întrebăm cum sunt mânecile inimilor și gândurilor noastre.

FIDELITATE-DURERE-EUTANASIE?

Stăteam la masă într-un fel de restaurant-cantină, mâncându-mi liniștit ciorba și gândindu-mă aiurea, la nu știu ce anume. Deodată apare în fața mea o profesoară ieșită de mai mulți ani la pensie; mă salută respectuos, îmi urează poftă bună și mă întreabă dacă se poate așeza pe scaunul alăturat. Mă surprinde plăcut prezența ei, căci nu o mai văzusem de mult timp și o rog să se așeze. Meticuloasă cum o știam și foarte atentă, se așează cu o anumită stânjeneală în gesturi. O privesc o clipă pe furiș și surprind parcă o durere pe fața și în ochii ei. Cere și ea o ciorbă exact ca a mea și între noi se înfiripă o discuție, cam protocolară, așa cum se întâmplă când nu ai nimic de discutat cu cineva și atunci tema salvatoare este starea vremii. Simt însă că ceva nu este în regulă. O întreb dacă este sănătoasă, dacă soțul este sănătos, și el profesor universitar; amândoi la

pensie, având copii căsătoriți, cu nepoți care, din câte știam eu, vin să-i viziteze foarte des. O întreb ce-i mai fac nepoții, dacă sunt la fel de jucăuși și zburdalnici. Fața i se însenineză puțin și îmi răspunde că nepoții cresc, copiii lor sunt bine, iar ei doi sunt așa și așa. Acest ”așa și așa” îmi atrage atenția și o privesc cu nedumerire, întrebător, așteptând ulterioare clarificări. Știți, continuă ea, sorbindu-și ciorba agale, eu, ca și noi toți, într-o zi o să mă duc la Domnul. Își face cruce grăbită și continuă: Dar mă duc curată, căci în viața mea nu am profitat măcar de cinci bani de la vreun student sau de altcineva. O să mă duc liniștită la Domnul. Am fost corectă totdeauna, căci așa m-au învățat părinții mei, Dumnezeu să-i ierte! Știam că este o persoană respectată de toți. Punctuală și precisă; la ore nu întârzia niciodată și nu ieșea înainte de pauză. Activitatea ei didactică era impecabilă iar corectitudinea cu studenții exemplară. Nu o văzusem tristă sau abătută niciodată. Acum, însă, o durere ascunsă și surdă se citea în ochii ei și în tonul vocii. Eram sigur că ceva cu totul neplăcut se ascunde și așteptam răbdător să-mi spună ea; nu-i bine să forțezi intimitatea omului, niciodată! Eram sigur că doamna aceasta exemplară ca om și profesor vrea să-mi spună ceva care o doare foarte tare. După ce termină ciorba, o întreb dacă nu dorește să mâncăm și un desert. Este de acord și cerem două prăjituri cu fructe. Nu mai știam ce să spun, cu ce să continui și o tăcere apăsătoare se așternu între noi.

La un moment dat se îndreptă de spate, mă privi direct în ochi și mă întrebă ce părere am despre eutanasie. La o așa întrebare chiar nu mă așteptam și pe moment nu am găsit niciun răspuns. Dar de ce-mi puneți o asemenea întrebare? Eh, oftă ea adânc. De ce?! Spuneți-mi, atunci, continuă ea: De ce soțul meu trebuie să sufere atât de mult? Ce vină are? Pe mine nu m-a supărat niciodată de când ne cunoaștem și până acum. Niciodată! Că au mai fost mici neînțelegeri între noi; sunt inerente, așa cum sunt la toți oamenii. Că au fost și momente grele; cu toții le avem. Dar, vă jur pe ce am mai sfânt, că în viața lui nu a fost niciodată rău cu mine; niciodată! Înțelegeți ce

spun?! Înțeleg, doamnă, îi răspund eu. Știu că sunteți persoane deosebite. Așa v-am cunoscut, atât cât v-am cunoscut. Îmi pare rău pentru ce spuneți; chiar mă doare. Vă mulțumesc, continuă ea, pentru cuvintele d.voastră. Dar, repet, de ce soțul meu trebuie să sufere atât de mult? Și vă repet întrebarea: Ce credeți despre eutanasie? De ce să sufere la nesfârșit un om? La ce bun să mai rămână în viață, când nu mai este conștient și când suferința nu-l părăsește o clipă? Mă sfâșii de durere, înțelegeți? Mă sfâșii de durere lângă el, căci nu pot să-l ajut cu nimic, ci doar să văd cât suferă și cât de neputincioasă sunt eu. De ce biserica nu este de acord cu eutanasia? De ce? În fiecare cuvânt al ei simțeam o durere care o sfâșia. Și mă gândeam că această durere ea o poartă clipă de clipă alături de soțul ei. M-am întrebam în mintea mea cum poate să ducă pe umerii ei un martiraj zilnic? O întreb: Dar este cu dumneavoastră acasă? Nu s-a găsit un loc pentru el într-o casă de bătrâni, undeva? Doamna mă privește lung și după câteva clipe de tăcere îmi răspunde: Noi când ne-am căsătorit, am jurat că vom rămâne uniți la bine și la rău, până la sfârșit. Iar eu îmi respect jurământul. Dar, îi răspund eu, în acest caz, de ce ați dori eutanasia pentru soțul d.voastră? Fiindcă am momente când nu mai pot, spune ea; simt că nu mai pot, că mi s-au terminat toate forțele. Iar se așternt momente lungi de tăcere. Îmi regăsesc puterea să o întreb: Și în aceste momente când nu mai puteți, ce faceți? Doamna tăcu un timp, o tăcere mai lungă decât a mea, după care reluă: Astăzi simt că nu mai pot și Dumnezeu v-a scos în calea mea ca să vă întreb ce credeți despre eutanasie. Nu știu de ce am avut senzația că această doamnă nu era atât în căutarea unui răspuns la această întrebare, cât mai mult era în căutarea unui om care să o sprijine să nu cadă în devotamentul ei pentru soțul care, cum a spus, nu a supărat-o niciodată în îndelungata lor căsnicie.

Poate greșesc, dar am împresia că atunci când oamenii pun întrebări grele, existențiale, nu neapărat vor un răspuns la acele întrebări, cât mai mult vor, cerșesc, imploră solidaritate din

partea semenilor lor. Care o fi menirea noastră pe pământ? Să ne trăim singuri bucuriile şi durerile, sau să le trăim împreună?

PORȚI (Chestionar pentru o spovadă bună)

„Adevăr vă spun: Cine nu intră în staulul oilor pe poartă, ci sare prin altă parte, acela este un hoţ şi un tâlhar…Isus a zis din nou: Adevăr, adevăr vă spun: Eu sunt poarta. Dacă cineva intră prin mine, va fi mântuit."
(Cfr.: Evanghelia după sfântul Ioan 10, 1-10)

Există atâtea porți în lumea aceasta! Există poarta sărutului lui Brâncuși. Există porțile cerului, porţile inimii tale, porţile casei tale, porțile naturii vii şi frumose care se deschid ochilor şi inimii noastre cu fiecare răsărit de soare. Există însă şi porțile închisorilor, porțile lagărelor de exterminare, porțile de la Auschwitz. Există porţile sclavilor; porțile împărăției drogurilor, armelor şi prostituției; porțile nedreptăților şi minciunii; porțile patimilor şi obiceiurilor rele, ale alcoolului şi alcolizaților; porțile răutăților noastre de fiecare zi; porțile plăcerilor şi necumpătărilor noastre; porțile dorinței de bani şi avere de care nu ne mai satură nimeni.

Poate că ne construim casa vieții noastre la care am pus o poartă a intereselor noastre declarate şi mai puțin cunoscute; a intereselor meschine şi ținute secrete în mintea şi planurile pe care le ştim doar noi şi nimeni altcineva. Am pus la poarta casei vieții preferințele noastre confesionale şi religioase: dacă sunt catolic, nu calc într-o biserică ortodoxă; nu mai spun de pocăiți. Dacă sunt ortodox, sunt drept credincios, iar toți ceilalți sunt eretici, iar pe porțile religiei mele alții nu au ce căuta niciodată. La mine nu intră oricine, căci nu vreau să fiu deranjat şi nu-mi place de figura multora; de fapt, nici nu mă interesează; să-şi vadă fiecare de borşul lui. Mi-am pus la porțile vieții mele dorința de dominare, de afirmare, de urcare pe spatele altora. Pe mine mă interesează doar cei mai slabi decât mine, pe care pot să-i controlez, de care mă pot servi pentru interesele mele, care nu-mi umbresc aureola, ci dimpotrivă, mi-o măresc. Prin porțile

casei mele nu păşesc decât cei care sunt de acord cu mine, care au idei ca şi mine; pe toţi ceilalţi care nu-s pe gustul meu, nu-i agreez şi nu intră în universul meu.

Poate că ar trebui să ne întrebăm astăzi cu toată sinceritatea cine intră pe porţile minţii şi inimii noastre. Cine locuieşte în gândurile şi în inima noastră? Sau, oare nu cumva suntem singuri cu planurile, ambiţiile, răutăţile şi criteriile noastre de selecţie? Oare nu ne credem aşa de buni încât nimeni nu merită să stea la masa gândurilor şi inimii noastre? Oare nu ne credem aşa de curaţi încât şi cea mai mică mizerie din viaţa semenului nostru ne face să-l alungăm, să-l ţinem departe de noi ca pe un gunoi pe care am vrea să-l aruncăm în container? Sau poate că acceptăm să intre în casa noastră pe cel neputincios, mai sărman, doar facem aceasta ca să îi arătăm cât de buni şi mărinimoşi suntem noi? Poate că îi acceptăm pe cei slabi lângă noi, dar facem aceasta pentru ca să se vadă cât de puternici şi de importanţi suntem noi?

Dar porţile lui Dumnezeu, care şi cum sunt? Dacă toată lumea aceasta este creată de El şi dacă în dreptatea lui fără margini nu trăsneşte pe nimeni dintre răufăcători, aceasta înseamnă că porţile inimii lui Dumnezeu sunt mai mari, mai largi decât tot universul; mai îngăduitoare, mai răbdătoare, mai iubitoare decât toată răutatea lumii de când El a creat-o şi până când o să mai fie.

Şi iarăşi mă întorc la porţile inimii omului (sunt inclus şi eu?) care sunt atât de mici, atât de înguste încât pe ele se întâmplă să nu poată păşi nici măcar un om, fie el cât de mic. Şi uite aşa sunt oameni singuri pe lume, căci pe porţile inimii lor nu-i loc pentru nimeni. Oare nu cumva criteriile mele de selecţie sunt mult mai dure decât ale lui Dumnezeu? În cazul acesta, mai sunt eu măcar om? Sau m-am transformat într-un diavol? Căci nu mai vreau ca oamenii să existe în inima mea; niciunul nu-i vrednic să-mi populeze gândurile şi sentimentele mele. Out cu toţi! Sau poate că vreau ca oamenii să existe, dar nu pentru a trăi în viaţa mea, ci pentru a-i ucide pe toţi, pentru ca nimeni să nu-

mi consume timpul, spațiul și averile. Pentru că vreau să fiu doar eu, iar oricine altcineva, dacă vrea să trăiască, să poarte chipul meu! Dacă aș putea, l-aș ucide și pe Dumnezeu, pentru ca eu singur să rămân, eu singur să tronez pe acest pământ. Atunci, eu voi fi împăratul împărăției morților și al morții universale. Oare asta ne dorim, ca în inima noastră să fim doar noi? Ne dăm seama că privindu-ne doar pe noi înșine, dorindu-ne doar pe noi, devenim mesagerii și făuritorii unei lumi în care toți ceilalți sunt morți pentru noi?

Cine ne dă dreptul să nu-i lăsăm pe alții să trăiască, așa cum sunt ei, cu calitățile și defectele lor? Cine?! Deci, care și cum sunt porțile gândurilor și inimii noastre?

DACĂ AM ȘTI, DACĂ AM FI

Mi s-a spus de multe ori că din cauza statutului meu de single, multe lucruri nu le pricep, mai ales ce înseamnă familia. Nu neg acest lucru și nici nu încerc să intru pe un teren unde aș putea să o iau pe arătură sau să calc în strâchini.

Da, multe lucruri nu le pricep, unele dintre ele foarte simple. Îmi plac câmpurile înverzite, dar nu aș putea spune că știu cum crește firul de iarbă, din câte celule este compus și câtă apă îi trebuie ca să crească mare. Îmi place să țin în căușul palmei un fulg de zăpadă, dar nu știu din câte cristale albe și reci este compus și nici nu știu de ce nu sunt doi fulgi la fel. Sunt multe lucruri pe care nu le pricep, nu le știu și parcă mă cuprinde un fel de sentiment de inferioritate în fața semenilor mei. Dar poate că mulți dintre noi nu știm lucruri cu adevărat importante. De exemplu, sunt copii care nu știu data de naștere a părinților lor. Sunt soți care nu mai știu data căsătoriei lor. Sunt oameni care nu știu să zâmbească semenilor lor. Și sunt mulți care nu știu nici să vorbească, nici să scrie frumos și corect gramatical limba română, dar se bat în piept și strigă sus și tare ”noi suntem români!”.

Privesc din mersul trenului câmpurile acestea frumoase și mă minunez de faptul că acum văd mai puține peturi, mai puțină mizerie pe ele. Deseori am fost tentat să cred că acest popor nu vrea să fie curat și nu vrea nici în ruptul capului să respecte pământul pe care calcă. Dar mereu am știut în adâncul inimii mele că poporul meu, în adâncul sufletului său este un popor curat, că iubește curățenia, că îi place frumusețea. Îmi crește inima să constat că ceea ce știam despre oamenii noștri este adevărat. Românii pot fi și curați, frumoși. Știu acest lucru și văd cum de la un an la altul tot mai multe fete și femei poartă ia noastră tradițională, iar ia aceasta este frumoasă ca și câmpurile noastre, ca și florile de la ferestre, din curte și de pe câmpuri. Știam că românii au un suflet frumos. Și sunt convins că țara aceasta va fi și mai frumoasă, și mai civilizată. Știu că nu știu multe lucruri, dar cred că știu câte ceva din ceea ce este în inima oamenilor, din bucuriile și durerile lor, din visurile, speranțele dar și deziluziile și deznădejdile lor. Pricep de ce oamenii s-au bucurat acum 27 de ani. Știu de ce milioane de oameni tineri și copii și-au pus traista în băț și au plecat prin străini. Știu și de ce suntem aici, în această țară atât de frumoasă, dar prost condusă (adesea jefuită).

În statutul meu de single, nu știu multe lucruri, dar în același timp știu că cheia fericirii este în mintea și inima noastră. Despre acest locaș interior, intim al ființei noastre știu multe. Dacă fiecare dintre noi am acorda mai multă atenție conștiinței noastre, dacă ne-am folosi mai mult creierul și dacă am da o importanță mai mare bătăilor inimii, am fi mai fericiți. Aceste lucruri eu le știu și chiar sunt mândru de aceasta.

VERDE CRUD

Verdele acesta crud, primăvăratec al frunzelor copacilor și al ierbii care acoperă totul îmi vorbește despre reînnoirea vieții pe pământul care ne susține pe toți și ne hrănește cu atâta generozitate. Viața tânără, viguroasă și plină de noi speranțe care

pulsează acum în fiecare frunză îmi vorbește despre minunea mereu proaspătă a vieții înscrisă de Creator în codul genetic al mamei pământ lăsat nouă ca și casă comună care ne adăpostește pe toți și ne așează în fiecare zi la masa ei atât de generoasă, atât de bogată, atât de plină de iubire.

Dacă ne simțim cumva singuri și neiubiți, să ne așezăm pe iarba proaspătă a câmpului și s-o îmbrățișăm, căci ea ne iubește și ne oferă o nouă speranță de viață. Verdele crud al frunzelor cu care s-au îmbrăcat toți copacii și toate câmpurile, dealurile și văile este viața pe care o primim în dar încă odată, încă un an. Verdele crud al noii primăveri este o nouă dovadă a iubirii Celui care a creat totul pentru ca noi să nu murim și să fim recunoscători chiar și pentru un simplu firicel de iarbă. Verdele crud și proaspăt al naturii este viața care alimentează viața noastră și fiecare respirație a ei, căci oxigenul fabricat de frunze pătrunde în plămânii noștri și ne ajută să rămânem în viață, nu numai la figurat, ci chiar la propriu.

Să nu călcăm nicio frunză, să nu o rupem, căci în fiecare firicel de iarbă, în fiecare frunză este o părticică din viața noastră, a tuturor. Dacă vegetația ar înceta pe acest pământ, chiar și pentru un singur an, omenirea ar muri, inclusiv toate animalele care populează planeta.

Să nu murdărim planeta aceasta verde! Să nu murdărim nici măcar cu o bucățică de hârtie verdele acestui pământ, căci orice mizerie aruncată este o ofensă adusă darului lui Dumnezeu și o palmă pe care ne-o tragem singuri, nouă înșine și semenilor noștri. Orice plantă ruptă aiurea, orice copac tăiat când și unde nu trebuie înseamnă tot atâtea răni pe care noi le facem în trupul naturii care ne susține viața zi de zi, clipă de clipă.

Să privim cu bucurie, speranță, respect și recunoștință la verdele crud al naturii care ne înconjoară. Să privim verdele acesta crud cu gingășie chiar, așa cum privim fața și zâmbetul inocent al unui copilaș. În fiecare nou născut vedem viitorul nostru. În fiecare firicel de iarbă, în fiecare frunză vedem viața

care ni se oferă gratuit și cu generozitate. În verdele crud al naturii vedem și simțim iubirea și bunătatea Creatorului a toate, chiar și a celui mai mic și neînsemnat fir de iarbă.

DOI COPII PĂSTORI DECLARAȚI SFINȚI

Astăzi, 13 mai, la Fatima, în Portugalia, papa Francisc a declarat sfinți doi copii frați, Jacinta și Francisco, cei mai tineri sfinți ai Bisericii (în afară de martiri); au murit la 10, respectiv 9 ani de gripa spaniolă care devasta țara, o molimă răspândită atunci în toată Europa. Alături de verișoara lor Lucia, acești trei copii, fii de păstori, în anul 1917 au văzut-o aici, la Fatima, de șase ori pe Fecioara Maria. Atunci, prin glasul Mamei sale și a acestor copilași, Dumnezeu chema lumea la pocăință. Acești trei copii care-și păzeau oile pe câmpul numit Cova di Iria erau trimișii lui Dumnezeu să-i îndemne pe oameni să nu se mai războiască și să creadă în Dumnezeu.

Dar lumea nu a înțeles glasul (avertismentul) lui Dumnezeu, iar în toamna aceluiași an s-a dezlănțuit urgia comunistă care, conform statisticilor, a făcut peste 100 milioane de victime.

Este greu să înțelegem glasul lui Dumnezeu care ne atenționează pe noi oamenii uneori prin cele mai umile și neînsemnate semne (nu prin trăsnete, cutremure și cataclisme naturale), ci prin glasul unor copilași păstori. Din extremitatea vestică a continentului nostru, Dumnezeu ne-a chemat la pocăință, la credință, dar oamenii nu au înțeles glasul Său. Popoarele erau antrenate într-un război mondial (un măcel inutil), iar din extremitatea estică a continentului s-a dezlănțuit în toamna acelui an urgia roșie comunistă, steaua roșie în locul Crucii, fiara apocaliptică care a vărsat pe pământul nostru sângele nevinovat a mai bine de 100 milioane de ființe create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Atunci a început cel mai mare genocid consemnat în istoria umanității.

Nu cred că acești păstorași s-au gândit vreodată că vor ajunge să fie venerați ca sfinți de către toată creștinătatea

catolică. Dar nu acest lucru este important. Eu cred că important pentru noi este să înțelegem mesajul lui Dumnezeu transmis omenirii prin acești copii.

Și în acel an întunecat al istoriei, și astăzi Dumnezeu ne spune același lucru: Trăiți în comuniune cu mine! Uniți-vă în iubire și credință! Schimbați în mai bine istoria nu cu forța armelor și a ideologiilor totalitare, ci cu forța credinței și a iubirii, a simplității și adevărului! Creați un pământ nou care să fie Împărăția mea, căci voi toți sunteți fiii și fiicele mele! Acesta cred că este mesajul ”secretului” de la Fatima.

Acești doi păstorași, prin simplitatea lor ne indică drumul spre inima lui Dumnezeu. Oare de ce ne este atât de greu să pricepem că drumul, sensul existenței noastre este cel care pulsează în inima sinceră, lipsită de falsitate și răutate a copiilor?!

În coroana de pe capul statuiei Fecioarei Maria de la Fatima se află glonțul cu care Ali Acga, pe 13 mai 1981, a încercat să-l ucidă pe sfântul lui Dumnezeu, papa Ioan Paul al II-lea. Dar Fecioara Maria a vrut ca acest papă să mai trăiască, pentru a ne spune nouă că avem o mamă cerească, o mamă pe care o venerează nu numai creștinii, dar chiar și musulmanii. Fecioara de la Fatima ne vorbește și astăzi și fiindcă ne este lăsată tuturor ca mamă de către Fiul ei în momentele cele mai grele când atârna pe lemnul crucii, să ne încredem în ea. Omenirea nu este orfană: Dumnezeu ne-a lăsat-o ca mamă pe însăși mama Lui.

PS: Dacă vreodată ochii sau glasul unui copil ne spun ceva important, privirea și glasul lor să devină privirea și glasul nostru, căci ochii și glasul lor sunt ochii și glasul lui Dumnezeu. Prin ei, omenirea întreagă poate fi salvată.

ÎN GRAȚIA DIVINĂ

Ești în grațiile cerului
Atunci când te oferi fără să ți se mulțumească;
Atunci când te jertfești fără să ți se recunoască;
Atunci când înțelegi fără ca să fii înțeles;
Atunci când iubești fără ca să fii iubit;
Atunci când vezi fără ca să fii văzut;
Atunci când dai fără ca să ți se dea;
Atunci când mângâi fără ca să fii mângâiat;
Atunci când crezi fără ca să fii crezut;
Atunci când ești cu toți fără ca cineva să fie cu tine;
Abia atunci vei fi liber; aripile ți se vor deschide
Și vei putea zbura nestingherit spre El;
Iar în inima ta va coborî o mare, infinită pace;
Pacea grației divine.

NU TE LĂSA CONFISCAT!

Pe unde au ajuns și și-au impus stăpânirea, comuniștii au confiscat averile și toate bunurile boierilor și burghezilor. Cred însă că cea mai teribilă confiscare, cel mai mare furt săvârșit de ei a fost confiscarea gândirii și vieții oamenilor. Comuniștii nu au murit, chiar dacă acum sunt îmbrăcați în haine capitaliste. Nu lăsa pe nimeni să-ți confișteviața, indiferent de prețul pe care trebuie să-l plătești! Nu permite nimănui să-ți confiștegândirea și sentimentele! Ele sunt cel mai mare dar pe care ți l-a făcut Dumnezeu. Nu permite niciunui om să te facă sclavul sau obiectul propriilor interese! Și nu te lăsa confiscat de propria sete de putere, înavuțire și de dominare a semenului tău!

SCENARIU ÎN TREI ACTE

Actul 1

Pe pământ Hitler, Stalin, Ceaușescu, Kim Jong-un și alți dictatori și tirani tiranizează și ucid milioane și milioane de oameni. Pe pământ, politicieni și patroni de tot felul fură,

delapidează și adună averi necuvenite. Tot pe pământul nostru soții își trădează soțiile și invers; copiii întorc spatele părinților și nu vin nici măcar la înmormântarea lor. Și enumerarea răufăcătorilor și a relelor poate continua; lista este lungă, lungă.

Actul 2

Pe pământul nostru, Fiul lui Dumnezeu atârnă pe cruce între cer și pământ pentru ca în sângele său să spele toate păcatele omenirii. Și cu ultimele puteri se roagă Tatălui să-i ierte pe cei care l-au răstignit. Iubirea lui pentru noi oamenii este atât de mare încât a treia zi de la răstignire învie din morți, triumfător asupra morții și asupra păcatelor întregii lumi.

Actul 3

În fața tronului de judecată a lui Dumnezeu se prezintă pe rând Hitler, Stalin, Ceaușescu, Kim Jong-un (sigur o să moară și el), politicieni, patroni, soți și soții infidele, copii nerecunoscători și mulți alții (inclusiv subsemnatul). Dumnezeu Tatăl se uită la fiecare dintre ei; apoi deschide cartea în care sunt scrise toate fărădelegile și crimele lor, ca și toate faptele lor bune. Conform faptelor lor, pentru mulți dintre cei care se prezintă la dreapta judecată nu rămâne decât singur verdict, o singură destinație: Iadul.

Doar că la dreapta tronului de judecată al Tatălui șade Fiul său, cel trimis pe pământ de El, de Tatăl, ca să-i răscumpere pe oameni din păcatele lor; ceea ce Fiul, din ascultare și iubire totală, a făcut. Acum, El, Tatăl, își privește Fiul și-i înțelege jertfa pentru mântuirea lumii. Dar tot El, Tatăl, privește și în cartea în care sunt scrise toate faptele bune și rele ale răufăcătorilor mai sus menționați, ale mele și ale tuturor care se prezintă (vrând-nevrând) la tronul lui de judecată.

Întrebarea (dilemă pentru mintea noastră) este: În pronunțarea verdictului, de ce va ține cont Judecătorul a toți și a toate, de ceea ce este scris în cartea vieții tuturor oamenilor, sau de Jertfa mântuitoare a Fiului său?

PS: Dacă actele 1 și 2 sunt destul de clare, actul al treilea ne pune pe gânduri?

IUBIREA ŞI CREDINŢA ÎN VREMEA MULTITASKING-ULUI

Astăzi, de ziua iubitei lui Maria, Andrei stă la masă împreună cu ea și cu amicii lor de suflet, Ioan și Radu. De ziua ei, i-a pregătit o surpriză tare plăcută, care a apărut la sfârșitul mesei împreună cu tortul cu 19 lumânări. Andrei știa demult că își dorește un telefon nou, mai performant decât cel pe care tot el i-l făcuse cadou într-una din revenirile lui de la muncă, din Irlanda. Așadar, odată cu aducerea tortului, pe platou era învelit într-o hârtie multicoloră și noul gadget. Este greu de descris bucuria Mariei la deschiderea acestui cadou. A urmat o avalansă de îmbrățișări și mulțumiri, după care, moartă de nerăbdare, a deschis telefonul și a început să-i testeze performanțele. Inutil de spus că până la sfârșitul sărbătorii, mai tot timpul și l-a ocupat cu noul ei cadou. De fapt, și ceilalți invitați, după ce au mâncat felia de tort, și-au văzut de smartphone-urile lor, schimbând totuși din când în când câteva cuvinte și între ei.

Seara, fiind zi de duminică, Andrei s-a dus la biserică ca să asculte Sf. Liturghie. Doar că în timpul celebrării a simțit vibrația telefonului, la fel de performant ca și al Mariei. Nu a rezistat curiozității să vadă cine-i trimite mesaj. Era Maria, care-i mulțumea din nou pentru cadou. Nu a rezistat nici tentației de a-i trimite un sms de răspuns, spunându-i că este și el foarte bucuros pentru bucuria ei. Între timp, se mai uita și la altar ca să vadă ce face preotul. La scurt timp, simte un alt avertisment pe telefon și iar nu rezistă tentației de a vedea cine îi mai scrie. Era tot Maria care-i spunea să se uite pe Facebook, să vadă ce poze mișto au ieșit de la sărbătoarea lor. Ceea ce și face; fiindcă pozele i-au plăcut și lui tare mult, dă câte un like pe toate și-i trimite Mariei niște emoticoane adaptate sărbătorii. Între timp, Liturghia ajunsese la momentul împărtășaniei. Considerând că nu a făcut niciun păcat grav, Andrei înaintează spre altar pentru a se împărtăși. Se întoarse apoi recules la locul de unde plecase și

pentru câteva clipe se cufundă în rugăciune. Dar imediat îi veni ideea să-i trimită un sms Mariei și să-i spună că, din iubire pentru ea, s-a împărtășit și că se roagă pentru ea. Scoase smartphone-ul din buzunarul strâns al pantalonilor de blugi și-i compuse un sms plăcut și dulce. Î-l expedie cu multă grijă, să nu greșească cumva destinatarul din lista de contacte. Apoi, cu capul plecat sub bancă, făcu un selfie și-i trimise poza iubitei pe pagina ei de Facebook. Între timp, Liturghia se termină, iar Andrei ieși mulțumit din biserică și se îndreptă spre casă, unde Maria îl aștepta nerăbdătoare ca să-i mulțumească încă odată pentru cadoul primit. Pe drum, își puse căștile în urechi, ascultând muzica preferată și butonând telefonul ca să mai vadă noutățile de pe Facebook. Cam așa s-a desfășurat sfârșitul sărbătoririi aniversarului Mariei și participarea la Sf. Liturghie a lui Andrei.

Am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa. Nu știu dacă v-a plăcut, și mă întreb dacă nu cumva Dumnezeu a fost gelos pe Andrei, care în loc să-și manifeste iubirea doar față de El, mai mult îi era inima și gândul la Maria. Dar ce mai contează cui și ce i-a plăcut ? Important este că Maria are un telefon pe care și l-a dorit tare mult; sau nu?

PROPUNERE

Pentru a împăca și capra și varza, mi-a venit o idee: Ce ar fi ca la rugăciunea credincioșilor din cadrul celebrării Sf. Liturghii, unde toți suntem invitați să ne exprimăm intențiile noastre de bine pentru toți cei vii și răposați, fiecare să scoată smartphone-ul din buzunar sau poșetă, să acceseze propria pagină de Facebook și să dea like pe chipul tuturor persoanelor dragi. Preotul celebrant să acorde 5 minute pentru această activitate. Ar fi suficiente atâtea minute pentru a ne exprima iubirea și atenția pentru persoanele dragi cu pagină pe Facebook? Mai rău o să fie cu cei decedați, căci ei nu au pagină în rețeaua asta de socializare. Oare nu ar fi bine să înființăm și

pentru ei o rețea de socializare? Ei nu au nevoie de like-urile noastre?

PROPUNERE (completare la postarea cu Andrei și Maria)

Întrucât marea majoritate a credincioșilor vin la biserică cu smartphone-ul (poate au chiar două gadget-uri), pentru a împăca și capra și varza, mi-a venit o idee: Ce ar fi ca la rugăciunea credincioșilor din cadrul celebrării Sf. Liturghii, unde toți suntem invitați să ne exprimăm intențiile noastre de bine pentru toți cei vii și răposați, fiecare să scoată smartphone-ul din buzunar sau poșetă, să acceseze propria pagină de Facebook (și Twitter?) și să dea like pe chipul tuturor persoanelor dragi. Preotul celebrant să acorde 5 minute pentru această activitate. Ar fi suficiente atâtea minute pentru a ne exprima iubirea și atenția pentru persoanele dragi cu pagină pe Facebook? Mai rău o să fie cu cei decedați, căci ei nu au pagină în rețeaua aceasta de socializare. Oare nu ar fi bine ca rudele lor să înființeze și pentru ei o rețea de socializare? Ei nu au nevoie de like-urile noastre?

DESPRE PERICOLUL MUSULMAN?

Mi-am amintit de o persoană cu care m-am intersectat de mai multe ori și care totdeauna îmi vorbea cu multă convingere și pe un ton cumva apăsat despre lumea musulmană, mai ales despre Iranul șiit și de ce este șiit, iar majoritatea țărilor musulmane sunt sunite. Odată mi-am permis să o întreb care-i sunt motivele interesului pentru lumea aceasta care geografic, cultural și religios este departe de noi. I-am pus și o altă întrebare, și anume de ce îmi spune mie toate aceste lucruri? M-a privit cumva surprinsă și pe moment nu mi-a dat niciun răspuns, ci doar mi-a spus că această lume este foarte importantă și ar trebui să ne preocupe mai mult, pe noi toți, europenii, creștinii. Căci, a contiuat, dacă nu vom ști mai multe despre musulmani, s-ar putea să o pățim mult mai rău decât am pățit-o

până acum. Și a continuat să vorbească pe această idee, în această direcție, iar eu am început să am cumva un sentiment de vinovăție pentru ignoranța mea în domeniu și într-un fel i-am cerut scuze pentru slabul meu interes pentru suniți și șiiți și pentru tot ceea ce înseamnă lumea islamică. La auzul acestor cuvinte, am constatat în ochii bunului cunoscător al islamismului un fel de satisfacție, de mulțumire cu care mi-a strâns mâna, și-a luat la revedere și a plecat mai departe în drumul lui. Eu, în schimb, am rămas cam descumpănit și m-am întrebat de ce și-a manifestat o așa satisfacție și un fel de superioritate în fața declarării ignoranței mele, când, mi-am zis eu, ignoranța mea ar fi trebuit să ne îngrijoreze pe amândoi, dată fiind gravitatea consecințelor care, conform spuselor lui, pot să se abată peste noi toți. Nu știu de ce mi s-a născut instantaneu întrebarea dacă pe respectiva persoană o interesează cu adevărat starea Iranului șiit, dacă se implică cu ceva în rezolvarea gravelor probleme cu care acea țară se confruntă și despre care îmi vorbea cu atâta patos? Nu știu de ce am avut impresia că această persoană este la fel de străină de binele acelei țări, cum sunt și eu, iar toată pledoaria ei nu era motivată de nimic altceva decât de dorința de a-mi demonstra că știe ceea ce eu nu știu și că-mi este superioară în domeniu. Această atitudine de superioritate mi-a transmis-o mersul ei țanțoș după ce și-a terminat pledoaria și ne-am despărțit, mergând fiecare în drumul său.

Mi s-a întâmplat același lucru, mergând la unele mănăstiri, unde în urma unor discuții cu anumiți călugări, am plecat cu același sentiment al vinovăției și necunoașterii tainelor despre care ei îmi vorbeau, dar, de data aceasta, abordând o atitudine umilă și folosind un ton condescendent. Rezultatul era același: Demonstrarea ignoranței mele în tainele lui Dumnezeu și a voinței Sale. Greșeala mea era că nu le spuneam nimic din ce știu și eu în domeniul tainelor lui Dumnezeu și că am stat cu nasul în cărți religioase poate mai mulți ani decât ei. Dar, repet,

pentru mine rezultatul final era același ca și în fața bunului cunoscător al șiiților din Iran.

Îmi vine să mă întreb dacă nu cumva mulți preoți sau călugări sunt la fel de departe de Dumnezeu, cum este fizic, geografic bunul cunoscător al Iranului șiit mai sus amintit? Mă întreb dacă nu cumva mulți dintre cei care vorbesc altora despre Dumnezeu și se consideră buni cunoscători ai voinței Sale, de fapt, nu-i interesează neapărat cine este Dumnezeu (și) pentru ei, ci toată pledoaria lor de cunoscători ai voinței divine vine din dorința de a-și manifesta superioritatea în fața altora și de a profita de acest lucru? Același lucru mi-l inspiră și persoane în vârstă care stau prin biserici împărtășind neștiutorilor sfaturi prețioase de cum trebuie să se comporte în sfântul lăcaș și unde trebuie să aprindă lumânările.

Oare nu cumva despre această ”superioritate” ne vorbesc și zidurile unor catedrale care...vor să mântuiască neamul? Oare nu cumva reproșurile pe care le făcea Isus Cristos cărturarilor și farizeilor din timpul său rămân valabile și astăzi pentru mulți, inclusiv pentru mine?

Oare nu cumva lumea și adevărata credință sunt amenințate nu numai de fundamentaliști islamiști, ci și de fundamentaliști creștini și de ”buni cunoscători” ai voinței lui Dumnezeu?

DRUMUL ARE DURATA UNEI CLIPE

Mâine nu există; mâine este doar o speranță, un vis, un plan, o dorință. Ieri nu mai există. Există doar astăzi, această oră, acest minut, această secundă. Drumul vieții tale este doar acum; el se construiește cu fiecare pas pe care-l pășești. Există doar prezentul, clipa ta ruptă din veșnicia vieții fără de început și fără de sfârșit. Tot ceea ce nu faci acum, amânând pentru mâine sau privind nostalgic în trecut este non-existență, este nimic. Fericirea vieții ți-o construiești cu fiecare clipă trăită acum și

aici, căci nimeni nu poate merge în locul tău și niciun drum nu se întinde mai departe de umbra care-ți însoțește ființa.

AI NEVOIE DE ACEASTĂ LUME DOAR PENTRU A I TE DĂRUI

Ai ajuns să te cunoști cu adevărat atunci când îți dai seama cât ești de singur. Dar nevoind să-ți accepți propria condiție, nesimțindu-te bine în hainele singurătății, acumulezi lucruri, cât mai multe cu putință, care să-ți țină companie și să-ți umple golurile ființei. Procedând astfel, vei fugi însă de tine însuți și vei alerga după iluzii, vei îmbrățișa iluzia fericirii. Calea eliberării din propria singurătate este cea a ieșirii din tine, a dăruirii de tine însuți, intrând astfel în armonia universală, găsindu-ți locul în universul care ți se comunică, care îți dă totul fără să-ți ceară nimic. La fel cum însuși Isus Cristos a intrat în armonia universală a iubirii cu care Tatăl îl comunică lumii. Nu ai nevoie de această lume decât pentru a i te dărui, la fel cum Dumnezeu nu are nevoie de nimeni dintre noi și de nimic din tot ceea ce a creat; și totuși El ni se oferă cu totul și-și comunică existența întregii sale creații.

CUM SĂ CRITICI?

Aud, văd și citesc atâtea critici la adresa tuturor instituțiilor (guvern, președinție, parlament, patriarh, episcopi și preoți, primari, medici, avocați etc, etc). De critici, plângeri și nemulțumiri este plină țara de la o graniță la alta și de la munte până la mare. Aproape mi s-a acrit de toate acestea și din această cauză nici nu prea mă mai uit la televizor (vizionez mai mult filme documentare și emisiuni artistice).

În fața acestui mod de a aborda realitățile, am încercat să stau strâmb și să judec drept și am ajuns la următoarele concluzii: Cred că avem dreptul să criticăm comportamentul și faptele altora doar atunci când gândurile și inima noastră sunt pline de iubire pentru acele persoane al căror comportament îl criticăm. Mai mult, cred că avem dreptul să le criticăm dacă am

reușit să le comunicăm iubirea și respectul nostru și le-am convins că tot ceea ce spunem despre ele nu reprezintă altceva decât exprimarea sentimentelor noastre curate și pline de iubire pentru ele. Iar în cuvintele noastre nu există altceva decât loialitate, corectitudine, dorință de dreptate și adevăr. Cred că avem dreptul să criticăm faptele sau cuvintele altora doar atunci când suntem siguri că nu ne vom supăra dacă acele persoane nu vor accepta criticile noastre. Cred că pentru a critica comportamentul și cuvintele altora trebuie neapărat să avem o mare iubire pentru acele persoane; trebuie să le cunoaștem bine și în tot ceea ce gândim, spunem sau facem să existe o toleranță absolută pentru orice persoană.

ÎMPREUNĂ (Sharing)

Nimeni nu-ți neagă dreptul de a fi tu însuți și nu un simplu număr într-o turmă. Și totuși, nu te simți împlinit, fericit decât atunci când intri în comuniune, în armonie cu ceilalți.

Căci: Frumusețea din tine este cu adevărat frumusețe doar atunci când ochii celorlalți o pot vedea. Bunătatea din tine este bună doar atunci când folosește cuiva. Lumina minții tale este cu adevărat lumină doar atunci când îți luminează calea și deschide noi orizonturi spre care oamenii să se îndrepte. Iubirea inimii tale este cu adevărat iubire doar atunci când bate și în altă inimă. Viața din tine este cu adevărat viață doar atunci când devine viață pentru alții, așa cum și tu ai primit-o de la alții. Căci adevăratul chip al ființei tale poți să-l vezi doar în oglinda semenului tău. La fel cum ochii tăi devin strălucitori și plini de viață doar atunci când se oglindesc în ochii persoanei iubite. Nimic nu are valoare dacă rămâne închis în tine. A te închide în tine însuți este același lucru cu închiderea ta între patru scânduri și coborârea în mormânt.

UNDE-I DUMNEZEU?

Imitând exemplul împărăţiilor acestei lumi, suntem tentaţi să ne construim un Dumnezeu biruitor, măreţ, solemn, impunător precum turlele înalte ale catedralelor; precum regii şi împăraţii pe tronurile lor aurite. Sau un Dumnezeu misterios şi greu de priceput pentru mintea omului, precum lumina slabă care pătrunde în lăcaşul de cult prin ferestrele mici, înguste. Sau un Dumnezeu plăcut mirositor precum fumul de tămâie din cadelniţă. Alţii, şi nu sunt puţini, spun că Dumnezeu este o invenţie, o făcătură a minţii omeneşti, sau pur şi simplu nu există.

În schimb, dacă citim cu atenţie Evangheliile şi privim mai adânc în viaţa oamenilor, îl găsim pe Dumnezeu în casa fricoşilor şi laşilor apostoli, în care s-au încuiat de frica iudeilor, speriaţi de moarte că ar putea să o păţească precum Învăţătorul lor.

Îl găsim pe Dumnezeu înviat împreună cu femeile, care nu valorau mare lucru în ochii evreilor şi a mai marilor lumii. Îl găsim pe Dumnezeu alături de cei doi discipoli în drum spre Emaus, discipoli care-şi pierduseră orice speranţă în El. Acum, trişti, fără nicio perspectivă de viaţă, părăsiseră Ierusalimul unde visaseră să devină un fel de miniştri ai marelui rege Cristos; dar regele lor fusese crucificat şi îngropat.

Poate îl căutăm pe Dumnezeu în fastul şi măreţia celebrărilor religioase, în discursurile mari şi pompoase ale celor care se propun salvatorii lumii, în demagogia celor care vând oamenilor iluzia fericirii. Dar este posibil ca Dumnezeu să fie mai atent la viaţa şi problemele concrete ale omului şi să fie prezent tocmai acolo unde omul se îndoieşte de triumful adevărului şi al binelui. Poate că Dumnezeu este acolo unde omul are mai mare nevoie de el, adică acolo unde îşi pierde încrederea în el însuşi şi în semenii săi. Acolo unde omul plânge, disperat din cauza singurătăţii şi neputinţelor sale. Poate că Dumnezeu este prezent acolo unde omul îşi frânge aripile şi unde cele mai frumoase visuri ale lui sunt distruse, călcate în

picioare de semenii săi. Poate că Dumnezeu este prezent acolo unde omului îi este frig și foame și se chircește, se acoperă cu ce i-a mai rămas, cu zdrențele sale, încercând cu disperare să-și salveze viața.

Poate că Dumnezeu este mai prezent pe trotuarul pe care oamenii își trăiesc condiția lor mizerabilă. Poate că Dumnezeu este mai prezent acolo unde moartea încearcă să domine. Poate că Dumnezeu este mai prezent acolo unde forțele răului încearcă să omoare creatura lui predilectă, așa cum o mamă, ca o leoaică, își apără copilul de oricine ar atenta la viața lui.

Dumnezeu este prezent în locurile cele mai detestate de oameni; pentru că acolo este mai multă nevoie de iubire, de înțelegere, de solidaritate, de pace, de viață, de adevăr, de dreptate. Dumnezeu este prezent la periferiile existenței umane, acolo unde în spiritul lui de concurență și dominare, omul încearcă să muște din semenul său și să-l sugrume, să-i sugă sângele și să-i ia ultima picătură de viață. Dumnezeu este prezent în iadul pe care omul vrea să-l instaureze în împărăția sa, în rândul creaturilor sale.

Cred că în toate mizeriile și periferiile existenței umane trebuie să ne deschidem ochii, mintea dar mai ales inima pentru a-l întâlni pe Dumnezeu și pentru a-l oferi și altora. Cred că aceasta ar fi misiunea noastră de creștini. Alături de ascultarea clopotelor maiestoase din turlele înalte ale catedralelor; alături de înfiorarea sacră pe care o simțim atunci când ne pătrund cântările frumoase din biserici, cred că ar trebui să ne înfioare glasul lui Dumnezeu care plânge în toate mizeriile și suferințele lumii și să facem ceva concret pentru ca El să nu mai sufere atât de mult.

DUMNEZEU, CREDINȚA=IUBIRE

A trecut deja mult timp de când unii au declarat moartea lui Dumnezeu; alții declară absența Lui; și mai mulți sunt cei pe care nu-i interesează această problemă.

Curios este faptul că lumea nu înțelege un lucru elementar: Acolo unde este iubire, acolo este Dumnezeu. Orice formă de manifestare a iubirii înseamnă o prezență a Lui. Și orice se face în numele iubirii se face în numele Lui. Și orice nu se face pentru a trăi iubirea, înseamnă o negare a Lui. Dacă vrei să știi de ești credincios sau ateu, întreabă-te cât de mult sau cât de puțin iubești. Sunt oameni care se proclamă creștini sau religioși, care se roagă, care spun multe cuvinte despre Dumnezeu, care au funcții (slujiri) deosebite în biserici. Pentru ei, ca și pentru orice om, Dumnezeu există cu adevărat în măsura în care viața lor este o mărturie a iubirii autentice față de El și față de semeni.

Dumnezeu nu a murit și nici nu este străin de omenirea care a fost creată de puterea mâinilor sale, căci El este Iubire, iar iubirea este izvorul și motorul vieții. Credința nu va dispărea de pe acest pământ, căci omul nu se poate nega pe el însuși; omul nu poate să nu iubească. Dumnezeu și credința în El vor exista cât va exista această lume. Poate va dispărea această formă de religie, ca și oricare formă de religie care există acum. Dar cu siguranță vor apărea altele care, în felul lor vor manifesta aceeași căutare a lui Dumnezeu și prin care omlui îi va vorbi același, unic și veșnic Dumnezeu. Dumnezeu este deja întrupat în ființa omului în persoana lui Isus Cristos, alfa și omega timpurilor, și privind chipul omului, privim chipul lui Dumnezeu sădit în el. Drama omului de ieri, de astăzi și de totdeauna constă însă în faptul că de multe ori nu știe ce și pe cine să iubească. Iar ateismul, ca și păcatul omului înseamnă o lipsă de iubire sau o iubire deviată, greșită.

O LUME ATÂT DE MINUNATĂ

Privim această minunată natură, verde, multicoloră, veselă și strălucitoare și inima ni se umple de bucurie; privirea se înseninează, speranța crește și cu ochii minții vedem deja cireșe și vișine coapte, pârguite, zarzăre, mere timpurii, prune,

gutui, spice de grâu pline, câmpuri și holde mănoase. Natura aceasta atât de generoasă este mama noastră a tuturor, iar la pieptul ei ne hrănește pe toți. Ea oferă viața pentru orice creatură. Nu știu dacă vreodată vom reuși să-i fim suficient de recunoscători pentru tot ceea ce ne dă cu atâta generozitate. Dar nu știu dacă, privind această minunată natură, mintea noastră a reușit vreodată să dezlege misterul existenței ei. Nu știu dacă noi ne-am întrebat cum de există un fir de iarbă, cum crește copacul, cum de pământul pe care calcăm rămâne mereu tare și nu ne afundăm în el în timp ce mergem, cum de stâncile din munți rămân acolo sus și nu se prăvălesc peste noi, cum de nu dispare aerul pe care îl respirăm, cum de nu dispare apa mărilor și oceanelor. Căci nu știu dacă noi am priceput faptul că atracția și unitatea între toți atomii și moleculele elementelor solide, lichide și gazoase fac să existe această lume, noi înșine și întregul univers.

Oare am înțeles ceva din misterul naturii și al vieții care ne înconjoară? În tot ceea ce vedem, simțim, gustăm, pipăim, mirosim, auzim există o imensă, uriașă, universală forță de atracție și de coeziune. Și dacă această forță de coeziune, de atracție și unitate s-ar deteriora, dacă s-ar uza precum rulmenții dintr-o roată sau angrenaj, universul acesta, de la firul de iarbă până la galaxii, s-ar distruge iar noi am dispărea.

Atracția și unitatea acestei lumi necugetătoare ne vorbește nouă, ființelor cugetătoare, despre atracția și unitatea care există între noi oamenii și pe care o cunoaștem atât de puțin. Forța de coeziune care-i ține uniți pe oameni și nu-i lasă să se mănânce unii pe alții se numește iubire. Iubirea este cheia care deschide cutia ferecată în care este tăinuit misterul vieții omului pe pământ și în ceruri. Iubirea este cea pe care Creatorul a suflat-o în primii oamenii; iubirea este cea care i-a atras unul spre altul și așa a început lumea să se nască și să mișune pe acest pământ. Iubirea este cea care face ca omenirea să dăinuie și cu cât forța ei este mai mare, cu atât omenirea devine mai unită, mai puternică, mai aproape de Creatorul ei. Iubirea este cea care

explică misterul vieții omului, de la leagăn la mormânt și dincolo de el.

Puterea cu care vom reuși să facem această lume mai frumoasă este cea a iubirii dintre noi. Și doar iubindu-ne, vom intra în armonia și unitatea întregului pământ, ca și în armonia întregului univers. Iubindu-ne, intrăm în misterul sădit de Creator în tot ceea ce există. Iubindu-ne, devenim mai adevărați, mai puternici, mai aproape de Cel care ne-a creat din iubire, așa cum tot din iubire se naște fiecare om și doar prin iubire, viața poate continua să existe pe pământ.

De la cel mai mic fir de iarbă până la cei mai înalți munți, de la pruncul din leagăn până la omul matur, de la planeta pământ până la galaxii și posibile universuri, totul intră în misterul unității, ordinei, forței, în misterul vieții sub toate formele ei, viață care poartă numele lui Dumnezeu=Iubire.

IUBIRE ȘI CONSUM

Creștinismul este religia iubirii, religia inimii care trece dincolo de orice barieră și calcul al minții noastre. Este o religie ”romantică” în care suntem chemați să cântăm cu viața noastră un cântec de iubire pentru toți, frumoși și urâți, bogați și săraci, prieteni și dușmani.

Societatea în care trăim este una de consum, care macină în malaxorul ei orice și pe oricine, în care consumăm și suntem consumați. Exact așa cum ai mânca un iaurt și apoi arunci ambalajul la coș.

Trăim între lume a provocărilor și marilor contraste. Trebuie să alegem între a trăi din iubire și a deveni obiecte de consum. Astăzi ce fel de lume vrem să construim și ce alegem să fim: Creștini sau ființe care consumă și sunt consumate?

Exemplificare:
Cum vi se pare atitudinea atâtor angajatori care selectează angajații în funcție de vârstă, look, iar cele și cei care nu se încadrează în parametrii stabiliți de ei sunt respinși? Și cum vi se

pare atitudinea tuturor acelora care atâta timp cât le-ai servit interesele te-au luat în considerație, iar după ce ai ieșit din calculele lor nici măcar nu te mai salută? Și cum vi se pare atitudinea multor medici sau judecători, avocați etc în fața cărora ai trecere dacă ai bani, iar dacă nu ai mori cu zile? Dar atitudinea multor tineri care își caută partenere în funcție de forma anterioară și posterioară a corpului lor?...etc. etc. Postarea aceasta mi-a fost provocată de o tânără femeie-mamă care zilele trecute se plângea de faptul că abia acum își dă seama cât de mult o ”folosește” soțul ei.

IUBIREA ÎN VREMEA NESIGURANȚEI

Oare în câte persoane ne încredem cu adevărat? Sau există măcar o persoană în care să avem încredere totală, care să reprezinte punctul nostru de sprijin oricând și pentru orice problemă? În țesutul social în care trăim, există vreo persoană sau vreo instituție care să ne ofere siguranța absolută? Sau o anumită neliniște și nesiguranță le purtăm mereu cu noi? Nu avem siguranța absolută a locului de muncă, nici că cel sau cea de lângă noi nu se gândește și la o altă persoană chiar și atunci când ne face declarații de dragoste. Nu suntem siguri nici pe sănătatea, nici pe bunurile noastre, nici că cineva nu ar putea să înțeleagă greșit sau să răstălmăcească spusele noastre. Nu avem siguranța absolută nici măcar pe viața noastră. Culmea este că nici în Dumnezeu nu avem o siguranță absolută, căci altfel nu ne-am îndoi de El. Și, de fapt, cum să nu te îndoiești de El, de dreptatea și de bunătatea lui, când constați în jurul tău atâtea nedreptăți și răutăți?! Există ceva cu adevărat sigur, sau cel mai sigur lucru este că totul este nesigur?

Poate însă că ar trebui să ne punem întrebarea și altfel: Eu pentru cine reprezint siguranța absolută? Există măcar o persoană pentru care eu să fiu acel loc în care să se simtă mereu ca acasă? Există în inima mea măcar o persoană care să fie fericită cu adevărat și pentru care eu să reprezint totul, să nu-i lipsească nimic, să fiu fericirea vieții ei, să iradieze de fericire

ori de câte ori mă vede și să nu-și mai facă nicio grijă? Garanții și siguranțe absolute nu există și nimeni nu ni le poate oferi; nici noi nu le putem oferi, nimănui. Fiecare are punctele lui slabe. Personal, nu cred în perfecțiunea și corectitudinea totală a nimănui. De aceea, nu pun pe nimeni pe un soclu și nu fac statuie nimănui. Nu mă închin în fața nimănui, în fața niciunei autorități (nu din spirit de rebeliune), indiferent de ce natură ar fi ea; ceea ce mi-a cauzat nu puține neplăceri.

Și totuși, această lume trebuie iubită așa cum este ea, cu toate nesiguranțele și slăbiciunile ei. Și dacă există măcar o siguranță, dacă există măcar ceva care să ne ajute să nu o luăm razna, să nu cădem pradă depresiilor și nebuniei, acel ceva, acel punct sigur de sprijin este iubirea necondiționată, aruncarea chiar în brațele adversarului, fiind convins că chiar și atunci când are pumnalul scos ca să te ucidă, el rămâne un om și un dram de umanitate tot mai există în el. Dacă ne comportăm doar în baza rațiunii și a intereselor, vom găsi pete și în soare. Oamenii trebuie iubiți tocmai pentru că sunt oameni ca și noi. Iar vindecarea rănilor noastre începe atunci când ne iubim pe noi înșine și așa învățăm să-i iubim și pe cei de lângă noi. Și cu cât vom iubi mai mult, cu atât nesiguranțele noastre vor scădea sau chiar vor dispărea. Căci iubirea este însăși mobilul, motorul vieții, iar acolo unde ea lipsește, se instaurează moartea. Singura noastră siguranță este aceea a iubirii, chiar dacă rămânem mereu conștienți că oricine, inclusiv noi, este capabil să cadă, să ne înșele încrederea. Perfect nu este nimeni, în nimic din tot ceea ce gândește, spune sau face. Și totuși, singura noastră siguranță este să iubim lumea cu toate nesiguranțele ei. Este calea de a deveni mai buni și de a face această lume mai bună decât este acum.

DE ZIUA COPILULUI

Din diferite motive (întemeiate sau nu; rămâne de văzut), unele femei afirmă că există bărbați care, ca și mentalitate și comportament, au rămas copii și din această cauză au fost

alungați de acasă de către părinții lor. Unii dintre aceștia (la bărbați mă refer) au avut norocul de a ajunge în brațele femeilor, unde însă continuă să rămână tot copii, alături de ele, de soții (pe post de mame) și de copiii lor.

Dacă așa stau lucrurile, cu ocazia Zilei Copilului, îmi permit ca acestor bărbați-copii să le urez ”La mulți și fericiți ani”.

PS: Comentam cele spuse cu un bărbat aici pe FB, iar acesta, la sfârșitul discuției, s-a exprimat astfel: Există femei care te scot din sărite și merită să fie bătute. Cine are ceva de comentat, este rugat să o facă. Mulțumesc frumos anticipat!

La mulți ani inocenței și frumuseții din gândurile și din ochii noștri! La mulți ani încrederii cu care întindem mâna semenilor noștri! La mulți ani încrederii cu care ne deschidem inima unicului nostru Tată!

PE CULMI DE...?

Sunt familii unde discuțiile în contradictoriu sau chiar violențele, cel puțin verbale, ca și șantajul fac parte din existența lor zilnică. Pentru mulți ani, membrii acestor familii rămân împreună; sau poate până la moarte. Despre ei se poate spune: Se iubesc, doar că nu se înțeleg?

Am auzit o astfel de afirmație și mi-am tot frământat mintea ca să pricep ce vrea să spună; drept să spun, mare lucru nu am înțeles. Așa cum nu am înțeles nici alte afirmații, de exemplu despre frați și surori: Sunt frați, doar că nu prea se vizitează și nici nu-și vorbesc prea des. Sau despre mulți creștini care-și spun: Sunt creștin, dar nu prea am timp să merg la biserică. Iar dacă ar fi să spună rugăciunea Tatăl nostru, sigur s-ar poticni; cât despre Crez, nici nu intră în discuție. Sau să citească Biblia; nu au timp pentru așa ceva.

Privesc adesea culmile munților; mă încântă, mă atrag și deseori am călcat pe ele. Mă gândesc și la aceste culmi ale

ignoranței, prostiei sau răutății umane și mă întreb cum de atâția oameni păşesc pe ele cu atâta nonşalanță.

Nu sunt un puritan; nu-mi arog mari virtuți sau merite în comparație cu semenii mei. Dacă însă cineva poate să-mi explice cum există iubire într-un cuplu în care violența și șantajul sunt aproape la ordinea zilei, mi-ar face un mare serviciu. Sau ce fel de creștini suntem noi care formăm o societate atât de coruptă; comparativ, de exemplu, cu societatea japoneză, care nu este creștină și care este mult înaintea noastră. Help! Deci, noi pe care culmi păşim?

AM STRÂNS MÂNA LUI DUMNEZEU

Era cald afară; o zi însorită de vară cu o căldură care se ridica din asfalt în valuri, valuri, făcându-i pe toți să stea în casele lor, cu ferestrele închise, păstrând cât puteau răcoarea dimineții. Pe trotuar erau puține persoane, toate grăbite, ca să scape mai repede de caniculă și să se retragă undeva cât mai departe de razele soarelui. De după un colț de bloc apare o tânără mamă cu un copil în landoul acoperit cu un fel de pânză albă, transparentă. Se grăbește la un chioșc să cumpere un suc și apă, dar spre nenorocul ei, apa se terminase. Vânzătoarea își cere scuze că nu poate să o servească cu tot ce dorește, la care tânăra mămică îi răspunde în grabă: Lasă, nu vă cereți scuze; nu-i cazul. Sunt o tânără văduvă, iar acesta să fie cel mai mare necaz al meu. Apoi, în grabă întoarce landoul și dispare la umbră, după colțul blocului.

Cum să fie văduvă, își spune vânzătoarea? Doar o cunosc. Locuim în același bloc și sigur nu i-a murit soțul. De ce a spus asta? De fapt, ce o fi vrând să spună?

Era frumoasă această mămică, îngrijită, mereu curată și aranjată în îmbrăcămintea ei care se vedea că nu venea de la marile case de modă, dar era aleasă cu gust. Avea o privire senină și zâmbea mereu, uneori puțin strengărește; parcă acum părăsise băncile școlii. A doua zi apăru din nou la chioșc, tot

pentru a cumpăra apă și suc, iar vânzătoarea, cuprinsă de curiozitatea pe care ieri i-o treziseră cuvintele ei, nu se putu abține să nu o întrebe de ce a spus că este o tânără văduvă, căci sigur nu este așa. Lăsați, replică mămica. Nu vă preocupați pentru mine. Totul este ok. Luă apa și sucul și după ce plăti, dispăru din nou la umbră împreună cu pruncul din landoul acoperit cu aceeași pânză albă transparentă.

Au trecut ceva luni de la cele povestite și între timp cele două femei au avut ocazia să se cunoască mai bine, iar tânăra mămică, într-una dintre întrevederile lor nu s-a mai putut stăpâni și i-a povestit toată viața de când se căsătorise și până acum. Vedeți d.voastră, zise ea aproape plângând, toate mămicile ies cu copilașii lor, dar lângă ele sunt și soții, tații copiilor. Al meu stă în pat și nici nu-i pasă. Nu știți d.voastră cât mă doare pe mine lucrul acesta. Și chiar așa mă simt când ies cu copilul, ca o tânără văduvă. Nu știu dacă vă puteți da seama ce este în sufletul meu. Este pustiu, doamnă, pustiu. Dar apoi privesc la copilaș și parcă îmi mai trece. Dar, mă doare, doamnă, înțelegeți? Mă doare de-mi vine să urlu, dar nu o fac, pentru că băiețelul trebuie să mă vadă zâmbind. Vânzătoarea o privi îndelung, de sus și până jos și abia atunci observă cât de subțiri îi erau mâinile, de i se vedeau toate oasele. Nu-și putu stăpâni un oftat, la care tânăra mămică continuă: Da, așa sunt. Nu am serviciu și nu-i ușor să ai cele necesare pe masă. Și, în primul rând, trebuie să-mi hrănesc copilul. El nu trebuie să sufere, sărăcuțul. Și, rușinată, încercă să-și ascundă mâinile slabe, cu pielea întinsă, sub care i se vedeau toate oasele și venele subțiri, ca niște fire de ață. Seara, vânzătoarea îi povesti soțului toată istoria vecinei lor și cum nu a putut să-și stăpânească oftatul la vederea mâinilor ei slăbite de foame. Trebuie făcut ceva, răspunse acesta cu un ton hotărât. Neapărat trebuie să facem ceva. A doua zi, fără să-i spună soției, se duce la bancă și scoate din cont o parte din economiile lor. Apoi se întoarce în grabă și pune banii într-un plic pe care i-l dă soției cu rugămintea să-l ducă tinerei mame. Da, zise ea, noi avem din ce trăi, pe când ea... Și fără să mai stea

pe gânduri, se îndreptă spre apartamentul tinerei mămice. Sună la sonerie de câteva ori, apăsat și îndelung, ceea ce o făcu pe tânăra mamă să apară la ușă speriată. A, d.voastră sunteți? Mă bucur, dar s-a întâmplat ceva? Întrebă ea pe nerăsuflate. Vecina, vânzătoarea nu putu să articuleze niciun cuvânt ci doar îi întinse tăcută plicul și stătu așa îndelung, căci vecina ei nu pricepea nimic și nici nu întinse mâna să-l ia. După un timp care parcă era o veșnicie, o întrebă: Dar de ce-mi dați acest plic? Ce este în acest plic? Luați-l, vă rog, spuse în sfârșit vânzătoarea. Luați-l! Întindeți mâna, vă rog, luați-l. Tânăra mămică întinse încet mâna. Vânzătoarea îi puse plicul în palmă și apoi cu ambele mâini îi strânse mâna tinerei mămici. Îi simți toate oasele, pielea fină și catifelată. Îi simți căldura care parcă din corpul ei slab se strângea în palmă. O privi apoi îndelung, o privi cu mult drag, fără să-i lase mâna liberă. Lăsați-mă, vă rog, să vă mai simt mâna, încă puțin, spuse vecina vânzătoare. Tânăra mămică o privea nedumerită; nu reușea să înțeleagă nimic din tot ce se petrecea la ușa ei. În sfârșit, vânzătoarea își luă mâinile de pe mâna ei, se mai uită odată la ea, și fără să spună un cuvânt se întoarse în locuința ei. Soțul o aștepta nerăbdător să afle totul, să-i spună totul. Dar ea nu reuși să spună decât atât: ”Știi, eu am strâns mâna lui Dumnezeu”. Apoi se așeză pe un scaun, tăcută și mult timp nu scoase niciun cuvânt. Din când în când privea palmele; probabil căuta ceva în ele; mâna cui?
PS: Istoria este adevărată, cu mici modificări ale detaliilor. Putem să facem lumea aceasta puțin mai bună?

LA ÎMPĂRTĂȘANIE

Într-un sat există oameni, case, animale, mașini, grădini, străzi etc. etc. În același sat există și un domn patron (antreprenor) care a lucrat în străinătate, adică acolo a condus o echipă de muncitori la aceleași munci la care mergea și el. Doar că el, nu se știe prin ce forme mai mult sau mai puțin legale, încasa lunar cam de patru ori mai mult decât ceilalți muncitori. Aceasta i-a permis ca să locuiască în condiții decente și să-și țină

cu el soția și copiii. Ceilalți muncitori locuiau câte doi, trei într-o cameră, ca să poată economisi și să trimită ceva nevestelor și familiilor lor. Cu trecerea timpului, date fiind condițiile de viață deloc ușoare și simple, nu toate căsniciile acestora au rezistat, iar unul dintre muncitori a încercat să-și refacă viața așa cum a putut și el.

Ajunși înapoi în satul natal, patronul se prezintă la împărtășanie împreună cu soția și copiii. Unul dintre foștii lui muncitori însă, ”încurcat” cu o altă femeie prin străinătate, nu se poate împărtăși, pentru că biserica nu-i împărtășește pe divorțații recăsătoriți.

Întrebarea este: Cine este mai vinovat în fața lui Dumnezeu, motiv pentru care nu se poate împărtăși? Muncitorul care ani de zile a trăit singur și în condiții grele, datorită cărora căsătoria lui a falimentat? Sau patronul care, cum am spus, prin forme mai mult sau mai puțin legale, câștiga lunar de patru ori mai mult decât muncitorii din echipa lui, câștig care i-a permis să-și țină familia aproape? Oare este mai drept în fața lui Dumnezeu unul care se îmbogățește pe spatele altora și așa își salvează familia, fără să-i pese de situația celorlalți, cărora le dă un salariu mic, iar aceasta este prima cauză a vieții dure pe care o duc și a falimentului căsniciei lor?

Oare Dumnezeu după care criterii judecă starea de vinovăție sau de nevinovăție a persoanelor în cauză? Și, de fapt, cine este mai îndreptățit să se apropie de Împărtășanie, patronul , muncitorul, amândoi sau niciunul?

Cuprins

VREAU SĂ FIU LĂUDAT? 3
INIMA 3
DESTINE ÎNTR-UN PAHAR 4
LA NOI ESTE LINIȘTE ȘI VIAȚA-I COLORATĂ 5
SOS: STRESUL TERMIC! 6
ÎNDEMN 7
LA TEJGHEAUA CU SEMINȚE 7
CE-I BINE ȘI CE-I RĂU? 11
OPEN MIND=OPEN SOCIETY 13
CE-I CU PĂRINTELE POMOHACI? 16
PREOȚI DIN ADJUDENI 17
NICOLAS 18
DESPRE MISTERUL ȘI VOCAȚIA OMULUI 21
EȘTI DIN ADJUDENI, DACĂ: 22
FERICIREA ÎN ZDRENȚE 28
NU SUNT NOSTRADAMUS 29
ÎN COSTUMAȚIE OFFICE SAU ÎN ZDRENȚE? 29
SĂRĂCIE? 31
CIVILIZAȚIE CU SILICOANE 31
DISCUȚIE 32
SOS! CONVERTIREA ECOLOGICĂ 33
NU CONFUNDAȚI LIBERTATEA CU DENIGRAREA! 36
REFLECȚII 37
ÎNDEMNURI 38
REFLECȚII 39
DE PE MARGINEA STRĂZII 40
LA MULȚI ANI, MARIA! 42
REFLECȚII 43
APROPO DE LIMBI 43
ÎNTREBARE 44
SUB SEMNUL CRUCII 45
ȘTIAȚI CĂ? 47
GÂNDURI ÎNTR-O PARCARE 48
PENTRU CEI “CREDINCIOȘI” 49
ROMÂNI ȘI BELGIENI 49
PĂRINȚI EMANCIPAȚI? 50
NU TE OPRI! 51
GÂNDURI FEISBUCHISTE 52
PRIETENILOR FEISBUCHIȘTI 52
MĂCAR COPIII MEI SĂ AIBĂ 53

EUROPA, ÎNCOTRO? 54
CINE SUNTEM? 56
DISCREȚIA 58
TERAPIA RUGĂCIUNII 60
ȘTIAȚI CĂ? 62
NEDUMERIRE 65
SIMTE-TE CA ACASĂ! 66
PRIVINDU-I PE STUDENȚI 66
UNDE DAI ȘI UNDE CAPRĂ 68
FĂRĂ MORALISME! 69
UN PAPĂ VENIT DE DEPARTE; ȘI TOTUȘI, ATÂT DE APROAPE 72
LA POARTA RAIULUI 75
SOS: BLACK FRIDAY! 77
PROPUNERE CONCRETĂ 79
DESPRE SĂRACI ȘI BOLNAVI 80
OMUL ȘI MAREA 82
24 Noiembrie 2017: A murit Stela Popescu 84
PACEA TREBUIE SĂ FIE VIITORUL BIRMANIEI 84
30 noiembrie: Sfântul Andrei, apostol 86
1 Decembrie 2017:Sărbători ”curioase” la români 87
STAREA NAȚIEI 88
NU EȘTI FĂCUT SĂ FII SINGUR 93
FURAȚI! LEGEA VĂ PERMITE! 94
SĂ ÎNVĂȚĂM LECȚIA! 96
PLÂNSUL UNEI MAME 98
APROPO DE PENSII 100
CRED ÎN DUMNEZEU 101
ADEVĂRUL NE VA ELIBERA ȘI FERICIȚI VOM FI 102
BONUL FISCAL 102
CE FACEM CU ORDONANȚA? 105
ZIUA ÎNDRĂGOSTIȚILOR 106
”CREDINȚA” PE VECHI ȘI PE NOU 108
DRUMUL SPRE SUCCES 110
DE CE ÎNTÂRZIE TRENURILE? 111
TEMERE-NEDUMERIRE 112
LIPSA DE COMUNICARE DIRECTĂ 113
OMUL DE MÂINE 116
1 MARTIE 117
IPOCRIZIE CU FLORI 120
EVENIENT! ESTE COOL! 122
8 MARTIE: ZIUA FEMEII 123
CREAREA FEMEII 126

PROSTIA 126
SOUVLAKI ÎN TIMPUL POSTULUI? 128
AM AVUT UN VIS 128
SCRISOAREA DE DRAGOSTE 129
CRISTI ȚEPEȘ 131
CE ESTE OMUL? CE ESTE INTERNETUL? 131
UNDE-I DUMNEZEU? 132
SINGURĂTATEA ESTE ANTICAMERA MORȚII 133
GÂNDURI DE POST 134
NEGRUL DIN ALB 136
SĂ FII GENIAL!? 137
DIETĂ ”INTELIGENTĂ” 139
PRO LIFE 140
MONUMENTUL DE LA POPEȘTI-LEORDENI 140
O PREZENȚĂ ”DISCRETĂ” 141
LA MORMÂNTUL UNUI PREOT 142
ÎMPREUNĂ SUNTEM LUMEA ÎNTREAGĂ 143
ANUNȚ 144
SALARII MĂRITE=UN PLUS DE FERICIRE? 144
SUNTEM NIȘTE COPII EGOIȘTI? 145
TRĂIM ÎN DOUĂ LUMI PARALELE? 146
SĂPTĂMÂNA SFÂNTĂ (Miercuri) 147
JOIA SFÂNTĂ (Ziua Euharestiei și a preoților) 149
MULȚUMIRE 150
DIN PARADOXURILE VIEȚII 151
VINEREA SFÂNTĂ (În fața Crucii) 152
SÂMBĂTA SFÂNTĂ (Dumnezeu este mort?) 153
PAȘTELE (Alegem viața) 156
CONSTATARE (nedumerire) PASCALĂ 158
VESTITOARELE ÎNVIERII 159
SPERANȚE ȘI FRUMUSEȚI ÎNZĂPEZITE 160
ATENȚIE! CICLONI RUSEȘTI LA JOASĂ ȘI MARE ÎNĂLȚIME! 162
TOMA SUNT EU 164
CINE SUNTEM? 165
PENTRU LUMEA DE MÂINE 166
FRUMUSEȚEA VA SALVA OMENIREA 167
LEGEA CREȘTERII 169
DE CE M-AM TREZIT ASTĂZI? 169
ANUNȚ (28 aprilie) 171
ANUNȚ (revenire) 172
ESTE SAU NU ESTE ZDRENȚUITĂ? 173
FIDELITATE-DURERE-EUTANASIE? 174

PORȚI (Chestionar pentru o spovadă bună) 177
DACĂ AM ȘTI, DACĂ AM FI 179
VERDE CRUD 180
DOI COPII PĂSTORI DECLARAȚI SFINȚI 182
ÎN GRAȚIA DIVINĂ 184
NU TE LĂSA CONFISCAT! 184
SCENARIU ÎN TREI ACTE 184
IUBIREA ȘI CREDINȚA ÎN VREMEA MULTITASKING-ULUI 186
PROPUNERE 187
DESPRE PERICOLUL MUSULMAN? 188
DRUMUL ARE DURATA UNEI CLIPE 190
AI NEVOIE DE ACEASTĂ LUME DOAR PENTRU A I TE DĂRUI 191
CUM SĂ CRITICI? 191
ÎMPREUNĂ (Sharing) 192
UNDE-I DUMNEZEU? 193
DUMNEZEU, CREDINȚA=IUBIRE 194
O LUME ATÂT DE MINUNATĂ 195
IUBIRE ȘI CONSUM 197
IUBIREA ÎN VREMEA NESIGURANȚEI 198
DE ZIUA COPILULUI 199
PE CULMI DE...? 200
AM STRÂNS MÂNA LUI DUMNEZEU 201
LA ÎMPĂRTĂȘANIE 203